

FICTION

POCKET
83605-6
\$2.75

Night Waltz

Janet Dailey
author of Ride the Thunder and The Rogue

fiction

POCKET
83605-6
\$2.75

Night Waltz

Janet Dailey
author of Ride the Thunder and The Rogue

CON ĐƯỜNG ĐÊM

JANET DAILEY

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Phần I

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Phần II

Chương 5

Chương 6

Phần III

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Phần IV

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương Kết

Phần I

Chương 1

Mảnh đất trải rộng đến vô tận, những cây thông và tùng tồ sẫm sườn núi, cỏ hoa lan phủ khắp cánh đồng trống. Một chiếc máy bay phản lực để lại vệt trắng dài tít cao dọc nền trời xanh thẳm trên vùng di trú của người da đỏ Navajos.

Biên giới vùng di trú này chạy suốt bốn bang: Arizona, New Mexico, Utah và Colorado. Đó là một vùng lớn hơn cả Connecticut, Massachusetts và New Hampshire gộp lại.

Tại điểm tận cùng của bang Arizona có một khe núi luồn vào khối đá cát đỏ. Một cây cổ thụ to lớn chọc trời, cành cây vươn dài tới rìa khe núi, lá cây um tùm che khuất lối vào một cái hang. Bây giờ cái hang này trống không, trước đây những người đã khuất thờ cúng tổ tiên, thần thánh trong hang. Cạnh đó là cái lều chỉ gồm một phòng hình lục lăng, cửa mở về hướng đông, hướng được người bản xứ tôn thờ.

Một cậu bé trạc 9 tuổi chạy ra khỏi lều. Nó mặc quần bò màu xanh, áo đỏ thả ngoài quần, chân đi sandal làm từ da thú rừng, tấm băng vàng đội đầu buộc gọn chỏm tóc đen nhánh của cậu bé, nước da nó màu nâu đồng nhưng đôi mắt lại xanh biếc như trời mùa xuân sau cơn mưa rào. Người đàn bà trẻ đang trồng ngô nhìn lên khi nghe tiếng bước chân lại gần. Nàng chờ đón cậu bé với nụ cười mỉm tự hào và âu yếm. Đôi mắt nàng long lanh như than hồng tỏa ra hơi ấm và tình yêu, mái tóc đen bóng mượt được buộc túm sau lưng, chiếc thắt lưng bạc buộc chặt cái áo xanh của nàng, những tầng váy xếp nối nhau buông dài xuống chân, thân hình mảnh dẻ của nàng là thân hình cô gái trẻ thắt đáy lưng ong với bộ ngực nhô cao.

- Chizh kin gone yah umil – Cậu bé dừng lại bên nàng.

- Không được – Nàng lắc đầu sửa lại – Con phải nói tiếng Anh, nếu không bố sẽ nghĩ là con nói không thạo. Con phải học vì đó là tiếng nói của con!

- Con đã đem gỗ vào nhà rồi – Cậu bé nhắc lại – Hôm nay bố có về không hả mẹ?

- Có thể – Nàng nói, cây gậy chọc lỗ làm nàng nhớ tới công việc còn phải làm – Con giúp mẹ trồng ngô đi – Nàng nói và đưa cho cậu bé túi hạt giống.

Ở đây ngô không được gieo xuống thành hàng như người ta thường thấy ở chỗ người da trắng, mà trồng thành những nhúm nhỏ. Theo tập quán của người da đỏ thì “bốn hạt cho quỷ thần, bốn hạt cho gà rừng, bốn hạt cho sâu bọ và bốn hạt để mọc thành cây”.

Cậu bé ngồi xổm trên mặt đất tra nhúm hạt ngô. Cậu nhăn trán suy nghĩ:

- Nhà mình nghèo hả mẹ? – Cậu bé hỏi.

- Không con ạ, nhà ta không nghèo. Mẹ con mình chẳng luôn đủ ăn, đủ mặc hay sao? Cha con chu cấp cho mẹ con mình nhiều hơn là mẹ con mình cần. Cha con rất giàu!

Mary Bông Hoa Trắng biết điều đó, vì chỉ người đàn ông rất giàu mới có nổi hai nhà và hai gia đình. Đúng là thầy giáo trong trường của khu di trú từng nói đàn ông không tốt mới lấy hai vợ, nhưng Đôi Mắt Cười đã kể cho nàng nghe rằng dù vậy, những người đàn ông da trắng vẫn làm việc ấy.

- Bố có nhiều cừu không hả mẹ? – Cậu bé hỏi. Giá trị của người Navajos được tính bằng số cừu người ấy có.

- Bố con có nhiều, rất nhiều bò – Nàng trả lời, câu trả lời ấn tượng mạnh mẽ hơn – Vì bố cần nhiều đất trồng cây làm thức ăn hơn, và nhiều người, rất nhiều người làm việc cho bố con. Ví dụ như chú Rawlins đã từng tới đây ấy.

- Nhà ta nên nuôi cừu, mẹ ạ – Cậu bé nói – Con đã đủ lớn để trông cừu. Chân Cong sẽ cho phép con trông cừu khi về đó.

- Còn đi học thì con không thể trông cừu được – Người mẹ trả lời.

- Con không cần phải đến trường nữa – Cậu bé bướng bỉnh nói – Mẹ dạy cho con tất cả những gì cần biết!

- Sao con không muốn đến trường? – Nàng hỏi.

Cậu bé chậm chạp trả lời:

- Vì chúng nó nói con không phải là người bộ tộc! – Người Navajos tự gọi mình là “người bộ

tộc”.

- Ai nói thế?

- Tất cả mọi người. Vì tóc con không thẳng như tóc họ và mắt con màu xanh chứ không phải màu nâu.

Bông Hoa Trắng ngần ngừ. Đôi mắt nàng trở nên long lanh xúc động khi nhận ra chiếc xe tải.

- Bố con về!- Nàng nói với con trai.

Cậu bé chạy như bay về lều, Bông Hoa Trắng theo sau. Khi chiếc xe dừng lại, cậu bé chạy tới nơi và lao vào vòng tay của người đàn ông bước xuống xe. Ông tung bổng nó lên cao, cách thức chào đón vẫn luôn như thế.

Chơi với ngang tầm con mắt của người đàn ông, cậu bé hiểu vì sao mẹ cậu gọi người đàn ông này là Đôi Mắt Cười. Hàng ngàn nếp nhăn tí ti bao bọc xung quanh đôi mắt luôn cười của ông. Đôi mắt ông xanh hơn đôi mắt của cậu bé một chút, nước da ông cũng kém nâu hơn nước da của cậu bé.

Bông Hoa Trắng đứng nhìn hai cha con chào đón nhau. Ánh mắt nàng tự hào trượt trên người đàn ông là chồng nàng. Ông thân hình tầm thước, vai rộng, mặc áo trắng và quần nhung nâu, chiếc mũ phớt thẫm màu che phủ mớ tóc nâu của ông. J.B. Faulkner là một trong số ít người da trắng được bộ tộc chấp nhận.

Trong đêm tân hôn Bông Hoa Trắng phát hiện ra một thói quen lạ lùng của chồng là ngủ không mặc quần áo. Người của bộ tộc ngủ trong bộ quần áo ban ngày vẫn mặc. Thầy giáo có nói cho Bông Hoa Trắng biết người da trắng ban đêm vận quần áo khác với ban ngày, nhưng Đôi Mắt Cười không mặc gì cả.

Bây giờ ông đang đứng đây. Ông ôm nàng, áp chặt má mình vào má nàng

- Anh nhớ em lắm! Anh nghĩ mình chỉ sống khi ở bên em.

Nàng cảm nhận được sự thèm khát trong tay ông và biết rồi đây không đủ đêm để làm dịu sự thèm khát ấy. Ông ngẩng đầu, đưa tay vuốt tóc trên trán nàng:

- Khi ra đi, anh đã lo chu cấp đủ cho em. Em khỏe không?

- Em khỏe, anh ạ - Nàng đáp lại cho ông yên lòng và nhìn cậu bé – Con trai nó giúp em!

- Anh rất thích nghe điều đó. Anh cũng có quà cho con đây. Con hãy nhìn vào sau xe của cha, con trai.

Cậu bé chạy về phía ấy, đôi mắt xanh biếc của nó mở tròn vẻ ngạc nhiên:

- Cái yên ngựa! - Rồi nó lôi cái yên ngựa ra để chỉ cho mẹ thấy.

Món quà phải được sử dụng thử ngay, vì thế nó dắt ngựa ra khỏi chuồng và khoác cái yên ngựa mới lên lưng ngựa. Khi những chiếc dây buộc vòng bụng ngựa được thắt đúng mức, cậu bé nhảy phắt lên lưng ngựa và cưỡi ngựa đi trên bãi cỏ trống lớn, nên Bông Hoa Trắng và Đôi Mắt Cười đều có thể quan sát được nó.

- Anh mong sao Chad cũng biết cưỡi ngựa như vậy – J.B thì thầm và ngay lập tức hối hận nhắc tới gia đình khác của mình.

- Nó đã cưỡi ngựa từ khi còn bé tí – Bông Hoa Trắng nói, không thốt ra tên cậu bé. Người Navajos cho rằng nói tên ai ra quá nhiều sẽ làm người đó mai một đi. Người trong bộ tộc thường mang nhiều tên khác nhau, ngoài cái tên riêng “Kẻ phải đi hai bước”, cậu bé còn có tên tục là “Con mắt xanh”. Trong trường nó được gọi là Jimmy Bông Hoa Trắng.

- Hôm nay nó nói với em không muốn đến trường nữa vì người ta nói nó không phải là người bộ tộc.

- Nó không phải là người da đỏ - Cậu trả lời bật ra ngắn gọn và nhanh, J.B tiếp lời – Anh biết rằng con lai tự nhận thấy thuộc về mình hơn là thuộc về bộ tộc. Anh muốn nó quên rằng nó có một nửa là da trắng. Nó sẽ theo học ở trường đến cùng rồi vào đại học, nó sẽ được nhận sự giáo dục tốt nhất mà anh có thể lo liệu cho nó được.

Nàng gật đầu:

- Anh phải nói chuyện với nó – Nàng nói – Nó không thích khác với mọi người.

- Nó khác, và bây giờ mới bắt đầu khác, anh sẽ nói chuyện với con.

J.B dắt con ngựa với cậu bé trên lưng ra phía sau rào:

- Nếu cho rằng con là người da đỏ sẽ sai. Con không phải là người da đỏ, cũng không phải là người da trắng. Con là cả hai. Con hãy tự hào về điều đó! Con không thể là cái này hay cái kia, suốt cuộc đời của con những người da đỏ sẽ hy vọng con hơn hẳn người da đỏ và người da

trắng sẽ mong đợi con hơn hẳn những người da trắng. Hãy học tất cả những gì con học được về người da trắng, hãy tiếp thu vào mình những gì tốt nhất của hai giống nòi. Con có hiểu không? Cậu bé rụt rè trước khi trả lời:

- Làm sao con biết được phải học cái gì?
- Điều đó con phải tự quyết định – J.B buồn bã mỉm cười – Cha không thể giúp con được trong việc này, cả mẹ con cũng vậy. Chỉ riêng con thôi, con càng lớn mọi việc càng khó khăn hơn.

Cậu bé rướn người lên:

- Nếu thế, con muốn có một cái tên mới – Nó nói- Từ giờ trở đi, con tên là Jim Blue Hawk. Cha thích cái tên này không?
- Có, cha thấy tên đó rất hay! – J.B. Faulkner trả lời.

Chương 2

Mùa hè năm ấy có một cuộc sống mới hình thành và lớn dậy trong cơ thể mẹ cậu bé. Hawk nghĩ về nhiều điều, bắt đầu nhìn nhận xung quanh bằng con mắt mới. Mùa thu khi trở lại trường học, nó không còn tức giận mỗi lúc những đứa trẻ khác trêu chọc nó vì đôi mắt xanh. Hawk biết nó khác người nên cố gắng học để tốt hơn. Trước khi xuân sang, nó có một đứa em gái. Hawk để ý thấy cả em nó cũng khác nhưng không như nó. Cô bé có đôi mắt màu nâu to như mắt mẹ, nhưng tóc nâu như gốc cây thông. Nó được đặt tên là Cây Thông Nâu.

Vì mẹ phải dành thời gian chăm sóc đứa em gái bé nhỏ nên Hawk đảm nhận nhiều nghĩa vụ hơn trong gia đình. Hằng tuần, cha nó lui tới hai, ba lần, đem theo lương thực và quà cáp. Ông thường lưu lại vài giờ, thỉnh thoảng có lần tới nửa đêm, có lần tới gần sáng. Nhưng ông luôn đi khỏi trước rạng đông, vì thế nhiều trách nhiệm của người đàn ông trong nhà trút lên vai Hawk. Cả khi chú nó ốm cũng vậy. Người ta quyết định “đi lên núi lớn” để ông khỏe lại. Họ hàng gần xa phải đóng góp. Trong khi người khác góp cừ, dê để đãi khách, Hawk quyết định kiếm củi góp cho đốt lửa.

Tan học, nó nghĩ ngay đến việc có thể kiếm được bao nhiêu củi cho đến khi trời tối. Tuyết có rơi chút ít cũng không ngăn cản được nó. Nhưng tuyết rơi nhiều quá, những đám mây xám dày nặng trĩu. Tuyết đã dày hai Zoll trên mặt đất, và thầy giáo da trắng tiên đoán sẽ có bão. Những bông tuyết dày nặng rơi xuống dồn dập khi nó xuống xe buýt của trường cách túp lều của nó hai dặm. Trước khi nó tới nhà, cơn bão ập đến. Không gian trở nên mù mịt, nhìn mỗi lúc một khó hơn, nhưng Hawk phát hiện thấy bếp nhà nó không tỏa khói. Nó cho rằng mẹ và em nó ở lại chỗ ông chú để tránh bão.

Khi đi ngang qua chuồng ngựa, con ngựa hí lên. Hawk bước vào và chỉ thấy con ngựa tên là “Con cáo”, xe kéo ngựa không còn ở đó. Nó định buộc yên cương lên lưng con ngựa, nhưng con vật không chịu đứng yên. Nó nhảy phắt lên lưng con ngựa và giữ chặt dây cương phi về phía túp lều của ông chú.

Đến gần túp lều, nó thấy chiếc xe bị gãy trục. Vì ở gần nhà ông chú hơn nên chắc mẹ nó đã tới thẳng đó. Nghĩ vậy, nó phi tiếp.

Nhưng mẹ nó không có ở đó. Những người bà con muốn giữ nó lại vì cơn bão đang hoành hành nhưng Hawk phải tìm mẹ và em. Nó mang trách nhiệm ấy! Nó phải làm việc lẽ ra cha nó phải làm.

Người anh họ đưa cho nó một tấm chăn khoác ấm. Nó choàng lên người và lại phi đi. Bão mỗi lúc một mạnh hơn, nhiệt độ giảm và tuyết rơi nhiều thêm làm thành tấm màn phủ che dày. Đi được nửa đường về nhà, con ngựa bị treo chân. Hawk xuống ngựa, thả dây cương, hy vọng nó tự tìm đường về chuồng.

Hawk nấu người sau mấy bụi cây tuyết phủ dày, trùm tấm chăn khoác lên người làm cái lều. Nhưng một người da đỏ thực thụ, nó chấp nhận thực tại, không kêu ca phàn nàn. Nó phải nghỉ để hồi sức.

Khi cơn bão đi qua, nó rũ chăn cho rơi tuyết bám rồi khoác lên vai. Nó lại lên đường. Nó đã thoát khỏi cơn bão thì chắc mẹ và em nó cũng bình yên vô sự.

Đi chưa đầy 100 mét, Hawk thấy có vật gì màu xanh giống màu áo của mẹ nó nhô cao trên tuyết. Nó chạy vội tới. Khi dừng lại, nó nhận ra hình dáng của một con người trong tuyết. Đụn tuyết nhỏ bên cạnh chắc phải là em gái nó.

Không có gì lay động. Hawk quỳ xuống gạt tuyết sang bên. Những dòng nước mắt đã đóng băng trên má của Cây Thông Nâu. Nó giật mình rút lại, rồi nó lao người chạy về phía túp lều.

Một kỵ sĩ đi về phía nó, người này dắt theo con ngựa thứ hai, đó là Con cáo

- Hawk ơi – Tiếng của cha nó – Cha đã tìm thấy con ngựa. Mẹ con đâu? – J.B.Faulkner nhảy xuống ngựa, chộp vai nó lắc mạnh.

- Mẹ và em đi rồi – Câu trả lời như điều khẳng định.

- Đi rồi? Con định nói gì? Đi rồi là đi đâu? – J.B hỏi.

- Mẹ và em đi rồi, trên con đường ai cũng chỉ đi một lần – Hawk thản nhiên nhìn đi chỗ khác.

- Không, không được! Trời ơi, cha không muốn mẹ và em con chết – Giọng cha nó nghẹn lại – Con hãy dẫn cha lại chỗ ấy.

- Không nên cha ạ - Cậu bé vô cùng sợ hãi từ chối, cố gắng thoát ra khỏi bàn tay đang giữ chặt nó. Nhưng nó không còn cách nào khác.

J.B.Faulkner cùng cậu bé lần theo dấu vết trở lại. Ông chạy và kéo Hawk chạy theo sau cho tới khi nhìn thấy gương mặt đứa bé con. Hawk ngã nhào xuống, nó sợ hãi khủng khiếp.

- Không được thế cha ơi – Nó gào lên khi thấy Đôi Mắt Cười đào tuyết rơi moi lên cơ thể mẹ nó. Máu đông cứng phủ trán nàng. Được gọi tên nàng, áp chặt môi mình vào đôi môi tím xanh của nàng để truyền hơi thở cuộc sống vào người nàng. Nỗi lo sợ cho cha của Hawk còn lớn hơn lo cho bản thân nó.

- Dừng thế cha ơi, xin cha đừng làm thế! Nếu cha nhìn người chết, điều khủng khiếp sẽ xảy ra. Hồn họ sẽ chiếm đoạt cha, cha hãy đi khỏi nơi này đi.

- Để mặc cha – Câu đáp giận dữ thoát ra từ miệng cha nó, nhưng hình như không phải của cha nó.

Hai người trở về lều, người cha đốt lửa rồi hâm nóng nồi soup:

- Cha không tin vào ma quỷ - Ông nói – Tại sao con lại nghĩ mẹ con sẽ trở về và làm hại con? Con biết mẹ yêu quý con đến thế nào kia mà.

Ông chuyển đề tài, nói:

- Giờ đã muộn rồi, ngoài kia trời đã tối. Đêm nay chúng ta ở lại đây và sáng sớm mai sẽ khởi hành.

- Chúng ta đi khỏi đây hả cha? – Hawk hỏi – Cha cho con đến ở với cha ở túp lều khác của cha à? Con được ở bên cha không?

- Cha đem con theo – Cha nó nói – Nhưng con không thể sống bên cha được.

- Tại sao không hả cha? – Hawk không thể hiểu nổi – Con khỏe mạnh, con có thể làm việc, con có thể giúp ích được nhiều điều.

- Con hãy tin cha, không thể như vậy được – Ông sốt ruột giải thích – Khi con đủ lớn, con sẽ tự hiểu ra điều đó. Cha đưa con đến nhà chú Rawlins, chú ấy làm việc cho cha. Con biết chú ấy rồi, chú ấy sẽ tiếp nhận con.

- Con ở chỗ chú Chân Cong cũng được. Chú ấy cần người giúp việc trông cừu – Hawk đưa ra một giải pháp khác.

- Không được! – J.B vội kiên quyết bác bỏ - Khi mẹ con còn sống, con ở với những người của mẹ. Giờ con sẽ sống với những người của cha. Đó là thế giới của người da trắng. Đã đến lúc con phải làm quen với thế giới này!

Chương 3

Khi nhìn thấy hàng loạt ngôi nhà, Hawk cứ tưởng họ đang đi vào một thành phố. Những lối đi bẩn thỉu nối ngôi nhà gỗ này với ngôi nhà gỗ khác như những đường thẳng màu nâu cắt xé ngang dọc trên tuyết. Cho đến ngày này, nó chưa hề ra ngoài khu di trú bao giờ. Sự tiếp xúc với người da trắng bị giới hạn ở quan hệ với thầy giáo và mấy mà mormon kinh doanh siêu thị và với Rawlins, người thỉnh thoảng cùng với cha nó tới túp lều. Nó không kể cha nó vào diện này,

nhưng nó cũng học được nhiều điều về người da trắng và cách sống của họ, đặc biệt từ cha nó. Hai người đi qua một cánh cửa lớn vào chuồng ngựa và xuống ngựa, tháo yên cương. Lúc ấy một người đàn ông bước vào, Hawk nhận ra ngay đó là chú Rawlins.

- Rồi anh cũng trở về - Ông ta nói - Tôi đã bắt đầu thấy lo lắng vì anh, J.B ạ.

- Cô ấy chết rồi, anh Tom ạ. Con bé cũng vậy - Cha nó chỉ thốt lên được ngần ấy.

Lát sau ông kể lại những gì đã xảy ra.

- Cậu bé thì sao bây giờ? - Người đàn ông kia hỏi.

- Tôi nghĩ... tôi hy vọng cô Vera và anh sẽ tiếp nhận cháu. Ngoài ra không ai có thể tin cậy được. Anh Tom ạ, cháu nó thông minh và sẽ không làm phiền anh đâu. - Cha nó nói.

Rawlins gật đầu và hỏi:

- Người ta sẽ hỏi nó là ai? Vậy tôi phải trả lời thế nào?

Gân mặt cha nó giật giật:

- Cô chú không thấy con chiên của Chúa có nghĩa vụ cho đứa trẻ mồ côi một tổ ấm hay sao?

Rawlins lại gật đầu:

- Đúng, đúng thế!

Cha nó đặt tay lên vai nó và đẩy nó về phía Rawlins:

- Cháu tên là Jim Blue Hawk. Chú cứ gọi cháu nó là Hawk cho tiện.

- Chú chào cháu, Hawk! - Một nụ cười vụt qua trên môi Rawlins - Chắc cháu còn nhớ chú?

Hawk gật đầu, nó đặt bàn tay mình vào bàn tay người đàn ông đưa ra và lắc mạnh.

- Chắc cháu đang đói bụng vì đi xa vậy - Rawlins nói - Đi cháu, giờ chúng ta đi về nhà - Và ông quay người cùng với cậu bé bước đi.

- Chú Tom... - Giọng nói ngần ngừ của cha nó làm hai người ngừng lại - Cám ơn chú. Tôi sẽ... hàng tháng chú sẽ nhận số tiền cần thiết, để trang trải mọi phí tổn.

Đúng lúc này Hawk biết rằng cuộc sống của mình sẽ thay đổi nhiều hơn nó đã nghĩ, đã tưởng. Không chỉ từ lúc này nó sống với những người lạ da trắng. Mẹ và em gái nó đã chết. Nó có cảm giác cha nó đã thay đổi qua sự kiện đó, cho dù họ thường xuyên gặp nhau nhưng quan hệ với ông rồi sẽ thay đổi. Lần đầu tiên, lúc này nó cảm thấy thực sự cô đơn.

Khi Rawlins bước trên những bậc thềm để lên nhà, Hawk ngần ngừ.

- Hawk, sao thế cháu? Vào đi cháu, mọi cái đều tốt đẹp cả mà - Người đàn ông mời nó bước vào nhà.

- Cửa không mở về hướng đông - Hawk nhận xét.

Ánh mắt người đàn ông trở nên lạnh lùng, nụ cười biến mất:

- Người da trắng không nghĩ cần phải mở cửa về phía đông.

Hawk biết điều đó, nhưng cảm thấy không yên tâm khi phải ở trong một nơi như vậy.

- Em Vera ới - Rawlins gọi với vào nhà.

- Cha, cha! - Giọng trẻ con lạnh lót và một cô gái nhỏ nhào vào vòng tay người đàn ông. - Mẹ cho con làm bánh - Cô bé tự hào khoe - Cha có thích ăn miếng bánh không? Cậu bé này là ai đấy hả cha?

- Carol ạ, đây là anh Hawk - Rawlins đẩy cô gái lên - Cháu Hawk ạ, đây là con gái chú!

- Anh Hawk, anh đi với em - Cô bé nói và kéo Hawk vào phòng, mái tóc vàng óng ả của nó rủ xuống tận má.

- Anh Tom, cậu bé con cái nhà ai thế? Sao anh lại đem nó về đây? - Người đàn bà thì thầm và Hawk quan sát bà ta. Bà ta cũng có mái tóc màu sáng óng, mặc bộ váy hoa màu rất tươi, thắt tạp dề bên ngoài.

- Anh J.B đem nó đến. Nó là...

Câu trả lời thì thào của ông ta bị ngắt đoạn đột ngột:

- Anh định nói đó là cậu bé ông ấy có với tình nhân, phải không?

- Đúng thế. Cô ấy chết trong cơn bão. J.B đề nghị anh thay thế ông ấy chăm lo cho cậu bé. Anh đã nhận lời.

- Sao anh lại làm việc ấy? Katheryn là bạn của em. Anh nghĩ ông ta cho rằng cô ấy không lần ra hay sao?

- Katheryn sẽ tiếp tục làm như không biết gì. Em không thấy J.B tin tưởng chúng ta thế nào à?

- Em hy vọng ông ấy biết đã đẩy chúng ta vào tình trạng khó xử như thế nào - Người đàn bà đã ít tức giận hơn.

- Trong tủ lạnh còn thịt bò nướng để lạnh. Vera, em hãy làm cho cậu bé chút ít gì ăn đi – Rawlins nói.

Cô bé hỏi:

- Anh muốn ăn một miếng bánh em làm không?

Nhưng cậu bé không dám nhận lời.

Rawlins cởi áo măng tô và Hawk bắt chước.

- Đúng, cháu cởi áo măng tô ra – Người đàn ông nói – Và rửa tay đi. Ở nhà này mọi người đều rửa tay trước khi ăn.

Cả hai đi vào bồn rửa và rửa tay. Người đàn bà đem lại một lát thịt để giữa hai lát bánh mì trắng. Họ vừa ăn vừa uống café nóng. Cô bé đã leo lên ngồi vào lòng bố.

- Bố mẹ anh đâu? – Cô bé hỏi, ngược đôi mắt xanh nhìn Hawk.

- Anh ấy mồ côi bố mẹ, Carol ạ - Người đàn ông trả lời thay cho nó – Anh ấy không còn cha mẹ nữa, họ đã chết.

Lời giải thích xác định những gì Hawk đã lo ngại. Cha nó vẫn là cha nó, nhưng không còn như trước nữa.

- Anh sống ở đâu? – Cô bé tiếp tục hỏi.

- Anh ấy sẽ sống với chúng ta – Cha cô bé giải thích.

- Được, anh Tom Rawlins ạ - Người đàn bà chen lời – Nhưng trước hết anh sẽ thấy cậu bé cần phải được tắm rửa sạch sẽ. Em sẽ không ngạc nhiên nếu người nó đầy chấy rận. Đồ đạc của nó ở đâu? Em sẽ tẩy rửa, giặt sạch sẽ, kể cả quần áo nó đang mặc.

- Thế là tốt, em Vera ạ - Người đàn ông thở dài – Đồ đạc của nó ở ngoài hiên kia. Nhưng sau đó nó cần đồ ấm để mặc.

- Mới đây Katheryn đem đồ cũ của Chad lại để em chuyển cho Hội phụ nữ. Trong số ấy chắc sẽ có đồ vừa với nó.

- Tốt quá – Người đàn ông nói – Hawk, cháu theo chú. Bây giờ chú gọi đầu cho cháu, sau đó cháu sẽ đi tắm.

Nó gật đầu. Rồi họ đi vào một gian phòng nhỏ đặt chiếc bồn trắng có bốn chân. Cha nó đã có lần tả thứ ấy dùng để làm bồn tắm.

Rawlins vặn nước vào và nhắc nó tắm xong thì mặc đồ để trên bàn kê cạnh tường. Rồi ông ta để nó một mình ở lại.

Vì hiếm nước nên tắm đối với Hawk luôn là một thứ xa xỉ. Nhưng ở đây hình như họ dư thừa nước. Hawk thích thú thưởng thức việc tắm rửa kỳ cọ kỹ càng. Tắm xong, nó mặc bộ đồ quá rộng đối với nó, nhưng sạch sẽ và thơm dễ chịu.

Xong xuôi, nó giúp chú Rawlins kênh tủ ra khỏi một gian phòng nhỏ và kê giường. Bây giờ, đây là phòng của nó.

Buổi tối, nó nhận được quần áo ngủ. Quá nhiều tiếng động quấy rầy nó.

Khi mặt trời hiện ra trong khung cửa sổ, nó thức dậy mặc quần áo. Nó tìm áo măng tô của mình ở bên ngoài.

- Ai đấy? – Giọng phụ nữ hỏi và khi người đàn bà nhận ra nó, bà tiếp lời – Cháu làm gì ở đây vào giờ này?

Rawlins xuất hiện ở phía sau bà:

- Cháu định đi đâu vậy Hawk? – Ông ta hỏi.

- Con ngựa của cháu sẽ chết vì đói khát. Cháu cho nó ăn, cho nó uống trước khi xe buýt trường tới.

- Cháu đừng lo gì cho ngựa. Anh Luther sẽ cho nó ăn uống cùng với những con ngựa khác –

Rawlins nói – Mà trường học đang nghỉ cơ mà. Hơn nữa, từ nay cháu sẽ theo học ở một trường khác, ở gần ngay đây thôi. Cháu vào bếp đi, cô Vera sẽ chuẩn bị bữa ăn sáng.

Hawk ngần ngừ:

- Không việc gì cho cháu làm hả chú? – Nó rụt rè hỏi.

- Ý cháu là thế nào? – Rawlins ngạc nhiên.

- Nhiệm vụ của cháu là kiểm củi, xách nước giúp mẹ trên đồng ngô. Ở đây không cần những việc ấy, vì nước chảy ra từ vòi, hơi ấm tỏa ra từ các lò sưởi đốt bằng dầu, còn vườn thì không thấy đâu cả.

- Chú hiểu – Rawlins nói, thở vào thật sâu – Rồi cháu sẽ có việc làm. Ăn sáng xong cháu định đi

đem đàn gia súc. Cháu có thể đi cùng.
Sáng ngày thứ ba, Rawlins cử Hawk về nhà báo tin.
- Cháu nói với cô Vera, đầu giờ chiều nay chú phải có mặt trong thành phố. Cô ấy chuẩn bị bữa ăn trưa vào lúc 11 giờ rưỡi nhé.
Bước lên thềm nhà, nó nghe thấy nhiều tiếng nói vọng ra từ phòng khách. Một giọng là của cô Vera, nhưng cô ấy luôn nói rất tử tế. Giọng nói kia nó thấy lạ, dịu dàng và trong trẻo như tiếng kêu của con cú. Nó mở cửa và đầu đầu nhìn người phụ nữ mảnh khảnh ngồi trên sofa. Tóc bà ta màu như lông con hươu mới sinh, trải thành những lớp sóng buông xuống vai. Bà mặc áo len trắng rộng, và lạ lùng là mặc quần đàn ông.
- Có phải đây là cậu bé mồ côi, dòng máu lai mà các bạn đã tiếp nhận không?
- Đúng, chính nó đấy – Vera nói, hình như hơi ngượng nghịu.
- Cháu lại gần đây để cô có thể nhìn cho kỹ - Người đàn bà yêu cầu nó.
Hawk cảm nhận hương thơm dịu thoáng của bà.
- Bà tỏa hương thơm như ngọn núi đầy hoa hồng dại – Nó ngạc nhiên thì thào.
- Cháu tên là gì? – Bà hỏi, không để ý gì tới lời khen của nó.
- Cháu tên là Hawk, Jim Blue Hawk.
- Cô là Katheryn Faulkner. Điền trang này là của chồng cô. Còn đây là con trai cô, Chad Faulkner.
Nó thấy gương mặt bà rạng rỡ và đầy tự hào khi nhìn cậu bé kia. Và nó thầm khao khát bà cũng nhìn nó như vậy. Hawk quay đầu quan sát người anh em cùng cha khác mẹ của mình. Cậu ta hơn nó khoảng bốn tuổi và cao hơn mấy Zoll. Tóc cậu ta màu nâu, sẫm hơn màu tóc mẹ, nhưng cậu ta có đôi mắt nâu của mẹ.
Cồ bé Carol ngồi cạnh cậu ta và đang vẽ vào quyển vở vẽ đặt trên đầu gối
- Chào cậu – Cậu ta nói tỏ vẻ không quan tâm gì – Cậu làm gì ở đây?
Câu hỏi này làm Hawk nhớ tới nhiệm vụ của mình và nó nhắc lại lời dặn của Rawlins.
Người vợ của cha nó nhìn vào chiếc đồng hồ đeo tay nhỏ bằng vàng và đứng dậy:
- Nếu bạn phải chuẩn bị sớm bữa trưa thì giờ tôi phải đi đây.
Bà mặc vào chiếc áo khoác đệm mút nặng, cổ lông thú. Hawk lắng nghe giọng nói của bà khi họ tạm biệt nhau. Hương thơm dịu mát của người phụ nữ còn phảng phất đâu đó trong gian phòng.

Chương 4

Thứ hai là ngày đến trường đầu tiên của nó. Hawk đứng bên ngoài chờ Rawlins đưa nó và Carol đến trường. Nhìn thấy cha nó đi ra, Hawk liền chạy lại phía ông. J.B.Faulkner vận comple thất tie.
- Cha đi với chúng con đến trường à? – Nó hỏi, khắp khởi mừng thầm chờ đợi.
- Không con ạ, cha có công việc phải đi về Phoenix.
Những bước chân nhẹ nhàng tiến lại gần xe. Đó là Katheryn đang ngạc nhiên nhìn ông.
- Em tưởng anh đang vội lắm cơ mà? – bà hỏi chồng.
Ông lên xe, và bà vẫy tay theo:
- Anh đừng quên tối nay gọi điện cho em đấy nhé!
Một nỗi buồn cô đơn khôn cùng bỗng ập đến trong Hawk.
Hawk cảm thấy rất khó hòa nhập trong trường học. Sau một kỳ kiểm tra, người ta xếp nó vào ngồi với học sinh ít tuổi hơn nó. Nó cũng cao lớn hơn đứa khác và thường đứng riêng rẽ. Chúng thường thích thú vì nước da tối màu và tên gọi của nó.
Mặc dù biết mình khác người nhưng thái độ của những đứa khác làm nó phật lòng. Nó lao vào công việc. Nó không học để trở nên xuất sắc hơn đứa khác, mà học vì muốn biết tất cả.
Khoảng một tháng sau, J.B.Faulkner trở lại điền trang. Hawk đang trên đường tới chuồng ngựa thì thấy xe của ông. Nó quên phắt mọi công việc và ù chạy lại phía ông.
- Cha đã về - Nó hân hoan kêu lên.
- Cha đem cho con cái này – J.B trao cho cậu bé gói quà.

Hawk ngồi phệt xuống đất và mở gói quà. Trong gói là cái áo những người cao bồi thường mặc. Nó tự hào giơ áo lên cao.

- Cha nghĩ cái áo có thể làm con thích thú – Cha nó nói.

- Anh đi phân phát quà à, anh J.B? – Câu hỏi thách thức vang lên từ người vợ thứ nhất của ông đang đi quanh xe tiến lại. Đi bên cạnh bà là đứa con trai. Người anh cùng cha khác mẹ của nó không học ở cùng trường. Hawk nghe nói cậu ta học ở trường riêng. Không ai để ý đến cậu ta.

- Chào em Katheryn, chào con trai Chad – Cha nó quay lại để chào họ - Cha rất vui là cuối tuần này con ở đây, Chad ạ.

- Anh đem gì về cho Chad không? – Katheryn nhắc lại câu hỏi của mình

Ông ngần ngừ:

- Không có gì cả. Chad đã có tất cả mọi thứ gấp hai, gấp ba lần rồi.

- Có nghĩa là anh mua quà cho cậu bé da đỏ này còn không mua gì cho con trai của chúng mình, phải không?

Cha nó thở dài khó khăn:

- Đúng như thế. Chúng ta nên tiếp tục câu chuyện vào một thời điểm khác. Anh đi đường xa và đang rất mệt.

Người đàn bà mất ngay thái độ cáu giận:

- Tất nhiên rồi. Chad, con vào chuẩn bị cho cha con một cốc whisky.

Hawk trông theo ba người đi khuất vào trong nhà.

Chẳng bao lâu sau khi cha nó trở về, Hawk nhận thêm công việc ngoài những việc làm buổi tối của mình, đó là những bài tập về nhà trước khi đi ngủ.

Vì Carol mới bảy tuổi nên cô bé phải đi ngủ sớm hơn nó. Cô bé hôn cha mẹ và chúc cha mẹ ngủ ngon. Tối hôm ấy cô bé đứng lại bên bàn ăn, nơi Hawk vẫn thường ngồi làm bài tập về nhà và hôn lên má cậu:

- Chúc anh Hawk ngủ ngon – Cô bé vui vẻ nói và chạy lên nhà trên.

Hawk sợ hãi thật sự. Theo phong tục của người Navajos, mọi tiếp xúc với thành viên khác phái tính trong gia đình bị cấm đoán nghiêm khắc. Nó nhìn chú Rawlins xem người cha có tức giận vì con gái hay không, nhưng người đàn ông chỉ mỉm cười.

- Thưa chú, em Carol được phép làm vậy không? – Hawk hỏi, vẫn không tin.

- Tất nhiên rồi! – Rawlins cười.

Từ câu trả lời này, Hawk chỉ rút ra một kết luận: dù sống trong nhà Rawlins nhưng nó không được tiếp nhận vào gia đình. Nó cô đơn!

Suốt mùa đông dài sang tới cả mùa xuân, Hawk ít khi gặp cha. Cha nó thường xuyên đi Phoenix. Lần nào ông cũng đem quà về cho nó. Lần thì con dao díp mới, lần thì cái thắt lưng da. Hawk không biết Chad có nhận được gì không?

Khi trường học đóng cửa nghỉ hè, nó đã học được nghĩa của các từ “kẻ vô lại”, “người tình” và “con hoang”. Nghe những người chần bô nói chuyện, nó nhận thấy sự khinh bỉ của họ đối với người da đỏ.

Dần dần nó cảm thấy cha nó xấu hổ vì nó là đứa con hoang và vì mẹ nó là người da đỏ. Vì thế không bao giờ nó gặp riêng cha nó.

Tuần đầu tháng Sáu, Chad về nhà. Những ngày đầu tiên, Hawk ít gặp cậu ta.

Một buổi chiều tà khi nó vừa dọn xong hai chuồng ngựa, Chad đến.

- Mày có thấy bố tao đâu không? – Chad đi theo Hawk ra tới tận bể nước.

- Không! – Hawk cúi người khoan khoái uống mấy ngụm nước mát rồi đổ xô nước cho ngựa.

Chad hỏi:

- Mẹ mày đúng là người Navajos à?

- Đúng thế! – Hawk thấy không có sự khinh thường trên gương mặt người anh cùng cha khác mẹ.

- Mày có lần nào dự lễ của họ không?

- Có.

- Jess Hanks, cậu bạn học của tao, nói miệng họ ngậm rắn hổ mang?

- Họ làm việc ấy trong vũ điệu rắn – Hawk giải thích.

- Họ không bị cắn à?

- Thỉnh thoảng – Hawk nhún vai chứng tỏ điều ấy không quan trọng.

Chad chấp nhận và bàng quang nhìn xung quanh.

- Mẹ mày là một con đĩ phải không? Mẹ mày ngủ với bất kỳ ai nếu bố tao muốn, phải không?
- Mẹ tao là vợ thứ hai của ông ấy. Bà chỉ ngủ với ông ấy!

Chad phì cười:

- Vợ thứ hai của ông ấy? Cùng một lúc người đàn ông chỉ có thể có một vợ. Ông ấy là vợ chồng với mẹ ta. Nếu mẹ mày ngủ với bố tao thì mẹ mày là một con đĩ!

Giận dữ làm Hawk quên hết mọi sự thận trọng. Chad to lớn hơn, lớn tuổi hơn và khỏe hơn, hơn nữa là anh cùng cha khác mẹ với nó. Nó lao vào cậu ta. Cuộc tấn công bất ngờ làm Chad ngã nhào xuống đất. Hai đứa vật lộn trong bụi rác bẩn thỉu. Nhưng Chad nhanh chóng giành được ưu thế. Cậu ta bẻ ngoặt tay Hawk ra sau lưng, ngồi lên lưng nó và ấn đầu nó xuống đất rác bẩn thỉu.

- Mày chịu thua chưa? – Chad nín thở hỏi. Khi không nhận được câu trả lời, nó ấn mạnh cánh tay bị giữ chặt sau lưng của Hawk – Mày chịu hàng chưa?

Hawk mím chặt môi, nghiến răng chịu đựng, không hé ra nửa lời.

- Chuyện gì vậy? – Giọng nói sằng của J.B nói lỏng tay giữ của Chad.

Chad đứng dậy ngay lập tức và Hawk được giải thoát. Một đôi tay to lớn giúp nó đứng lên, rồi người cha lau vết bẩn trên mặt con trai.

- Cháu có làm sao không?

Hawk cup mắt nhìn xuống, lắc đầu.

- Chad, con vào nhà đi – Bố nó ra lệnh.
- Con không gây sự, chính nó khởi sự - Chad chỉ tay về phía Hawk tố cáo.
- Bố không cần biết ai đã gây sự. Bố muốn con đi vào nhà.

Chad tuân lệnh.

- Vì sao các con đánh lộn nhau? – Cha nó hỏi khi Chad đã đi khỏi.

Hawk ngẩng đầu nhìn cha nó với đôi mắt xanh lạnh lùng:

- Cha mẹ đã lấy nhau rồi, phải không?

Nỗi đau khổ làm gương mặt cha nó tối sầm lại:

- Phải, con ạ. Theo phong tục của bộ tộc thì cha mẹ đã lấy nhau.
- Nhưng đối với người da trắng thì không phải như thế, đúng không cha?
- Đúng thế!
- Tại sao cha làm vậy?
- Vì cha yêu mẹ con, chính vì thế, cha tôn trọng và chấp nhận cách sống của mẹ con. Trong trái tim cha, Bông Hoa Trắng là vợ cha – Cha nó quả quyết.
- Sao cha đã không cưới mẹ như thông lệ ở chỗ người da trắng? – Hawk chưa chịu thôi.
- Con hãy xem, Hawk ạ. Nếu ở đây mẹ con sẽ không hạnh phúc. Nếu cha lấy mẹ thì đây sẽ là nhà của mẹ con.

Nó hiểu được những lời chân thật của cha nó.

- Con là con trai của cha, tại sao con không sống trong nhà của cha?
- Không được con ạ! – Cha nó giải thích, lắc đầu tuyệt vọng – Nếu sống trong nhà của cha, mọi cái sẽ không hay hơn nữa đối với con.
- Vì họ sẽ gọi con là “kẻ vô lại” hay sao? – Hawk phỏng đoán. Nó nói ra từ này mà không có cảm giác gì.
- Đúng thế! Giờ con hiểu vì sao cha không muốn con phải đau khổ thêm.
- Cha có lo ngại việc họ nghĩ về con hay nghĩ về cha như thế nào không? – Nó tiếp tục hỏi.

Cảm giác có lỗi làm cha nó tái nhợt:

- Hawk, con hãy hiểu cha. Chuyện này còn liên quan đến nhiều người chứ không chỉ có con và cha. Cha phải lưu tâm tới cô Katheryn và Chad. Con có chỗ ở tốt, con nhận được sự giáo dục tốt nhất. Rồi sẽ đến lúc con có thể tham dự vào công chuyện của cha.

Hawk nhìn cha nó với con mắt xanh mất hết cái hồ hởi, vui mừng. Nó phát hiện ra phần mềm yếu trong tính cách của cha nó. Nó không ảo tưởng nhưng cũng không thấy cay đắng. Nó chậm chạp quay người bước đi, một mình cô đơn.

Phần II

Chương 5

Khi Hawk học năm cuối cùng trung học, cha anh nói với anh rằng mùa thu anh sẽ học Đại học ở một trường đại học miền Đông đất nước.

Cha anh quyết định lựa chọn. Đến lúc ấy anh đi, không phản đối gì. Chỉ Carol, bây giờ đã trở thành cô thiếu nữ mảnh khảnh, mắt ngấn lệ khi anh ra đi.

Dù lần nào về Hawk cũng gặp cha, nhưng quan hệ giữa họ giờ rất lỏng lẻo. Những khi bên nhau, hai người thường nói về điền trang, về trường học, hoặc về công chuyện làm ăn của cha anh ở Phoenix.

Về hoạt động của J.B lưu truyền nhiều tin đồn khó hình dung được. Hình như ông sử dụng thời gian vào việc mua những vùng đất đai rộng lớn, một phần trong đó lại bán đi với lời lãi cao, phần khác cho thuê, cho xây các công trình. Ông kinh doanh với những đồn điền trồng chanh, mua cổ phần của các mỏ đồng. Người ta nói, cả Arizona sẽ thuộc về J.B.Faulkner trước khi ông về hưu Chúa.

Học ở trường đại học tổng hợp, mùa hè nào Hawk cũng về điền trang để làm việc. Vì không nề hà bất cứ việc gì và làm tất cả những công việc bẩn thỉu, anh dần được những người chăn bò nể trọng. Nhưng vẫn còn một chướng ngại vật không vượt qua được: anh là đứa con vô lại, đứa con hoang của một nhà đại triệu phú. Những người chăn bò không bao giờ quên điều ấy. Anh chơi được với nhiều người trong số họ, nhưng không tìm thấy một người bạn thật sự.

Cha anh cho phép anh mùa hè được ở hai tuần với họ hàng thân thích của mẹ anh. Suốt thời gian này, anh sống hoàn toàn theo những phong tục bộ tộc, tôn trọng những lời khuyên và sự kiêng kỵ của họ. Anh ngồi cùng với đám thanh niên của bộ tộc trong nhà hầm nóng bức, cùng họ hát ca những bài hát cổ xưa và lắng nghe những câu chuyện của họ bên bếp lửa tối tối đã đốt lên.

Sáng hôm ấy, anh tạm biệt gia đình mẹ mình. Mặt trời tháng Tám thiêu đốt tới tận chiều tối. Một đêm đã phủ buông khi xe anh về tới điền trang. Trong nhà chính đang ồn ào nhộn nhịp. Chad trở về, người ta tổ chức hội hè chào đón con trai và là kẻ thừa kế của Faulkner.

Hawk tắm rửa, thay quần áo. Nửa giờ sau anh cũng tới dự tiệc.

- Con đã về! - Cha anh chào đón anh.

- Vâng - Hawk gật đầu và uống một ngụm bia - Chú Chân Cong gửi lời hỏi thăm cha - Ánh mắt của anh hướng về phía người anh cùng cha khác mẹ - Rõ ràng Chad rất thích thú việc trở về đây - Anh nhận xét.

- Hôm nay ăn mừng nó. Cha đã nói với nó rằng nó sẽ đảm nhận công ty kinh doanh bất động sản ở Phoenix.

Tin này không ngạc nhiên đối với Hawk. Anh cũng biết một ngày nào đó, Chad sẽ tham gia vào công việc kinh doanh của bố.

- Sang năm con sẽ tốt nghiệp - Cha anh nói - Hiện nay đang có xu hướng người của các dân tộc thiểu số làm việc trong chính phủ. Cha sẽ lo liệu cho con một địa vị cao trong bộ máy nhà nước. Hawk nghe thấy sự hài lòng trong giọng nói của cha. Dự định này mang lại hai khía cạnh thực tiễn. Cha anh mua cho anh ảnh hưởng của một địa vị cao trong chính phủ, và như vậy sẽ che phủ được nguồn gốc không minh bạch của anh. Đồng thời ông sẽ có thành viên trong gia đình ở địa vị với nhiều ảnh hưởng.

Hawk ngửi thấy mùi hương hoa hồng đại. Katheryn và Chad hiện ra.

- Đây là một bữa tiệc, anh J.B ạ - Bà nói - Anh không nên tách mình ra như thế.

Katheryn cho phép Hawk tồn tại bên rìa gia đình bà, nhưng ghen tuông ngăn cản mọi sự xích gần lại nhau.

- Chào anh Chad, chúc mừng anh, J.B vừa cho em biết tin mới ấy! - Anh đưa tay ra cho người anh cùng cha khác mẹ.

- Cảm ơn em - Chad nói và quay về phía bố mình.

Hawk bị loại trừ ra khỏi mọi cuộc nói chuyện. Anh quay người đặt cốc bia xuống. Tiếng vải sột xoạt bên anh và anh thấy Carol ở ngay bên cạnh. Bộ váy trắng đoan trang tạo thành nét đối lập

lạ kỳ với cái nhìn quyến rũ từ đôi mắt xanh của cô. Hai tuần sống biệt lập thức dậy trong Hawk những khao khát, hình ảnh Carol lúc này làm anh thèm muốn.

Đôi môi đỏ mọng của cô hé mở, mệ mội:

- Đã khuya thế rồi, em không nghĩ anh sẽ tới.

- Anh vừa về đến đây – Anh giải thích về việc đến muộn, nhưng không xin lỗi gì cả - Thực ra em không nhớ và tìm anh khi anh Chad đáng yêu của em đang ở đây – Hawk trêu chọc.

- Anh Chad cho rằng em rất đẹp – Cô đáp lại.

Về điểm này anh nhất trí với người anh cùng cha khác mẹ. Mùa hè năm ngoái, Carol từ một cô bé đã trở thành thiếu nữ. Cái mũm mĩm của đứa trẻ con biến mất để dành cho bộ ngực no tròn, eo lưng hẹp và đôi hông lượn sóng. Mùa hè năm nay lại khác, trong ánh mắt của cô, trong nụ cười mỉm của cô chứa đựng lời mời mọc. Giá không phải là người đầu tiên thì anh cũng chẳng bận tâm gì. Người Navajos không đánh giá cái trinh tiết nghiêm khắc như những người da trắng.

- Anh không thấy em đẹp sao? – Cô thách thức anh.

- Em biết em đẹp lắm cơ mà – Anh nhẹ nhàng trả lời.

- Nhưng anh vẫn có thể nói với em được điều đó – Cô nói, giả vờ bị tự ái và bỏ đi khỏi để dành toàn bộ sự quan tâm cho Chad suốt từ lúc ấy đến khi bữa tiệc tàn.

Hai ngày sau, Hawk ở ngoài cánh đồng. Anh cưỡi ngựa tới một cái cối xay gió, xuống ngựa và kiểm tra máy bơm. Máy bơm hoạt động tốt, anh nghỉ chốc lát và ngắm cảnh thiên nhiên tuyệt đẹp xung quanh. Đất trời như trò chuyện với anh, và anh cảm nhận những bí mật của nó.

Lúc này ánh mặt trời như đổ lửa từ trên cao, anh thấy có gì chuyển động từ xa. Một kỵ sĩ đang đi lại phía anh. Đó là Carol. Mái tóc màu nâu sáng dài của cô buông phủ xuống lưng. Mười tám tuổi, cô đã thành người phụ nữ phát triển hoàn thiện, biết cách gây bão tố trong dòng máu của người đàn ông.

- Cuối cùng em đã tìm thấy anh – Cô nói, thở hổn hển.

- Anh mất đi đâu à? – Anh châm chọc.

Cô nhăn cái mũi nhỏ xinh:

- Mẹ bảo em nhắc anh nhớ rằng hôm nay chúng ta được mời tới ăn tối tại ngôi nhà chính. Anh phải về nhà cho sớm.

- Anh không quên đâu – Anh nói và vuốt ve con ngựa.

- Anh Hawk, những khi anh dùng rất nhiều thời gian cưỡi ngựa một mình. Em không biết cái gì ngoài này đã giữ anh lại? – Carol thì thầm.

- Em hãy nhìn xung quanh xem, Carol ạ - Anh trả lời – Đây là quê hương anh, là vùng đất đã sản sinh ra anh. Hai tuần nữa anh lại phải về phương Đông, nhưng đó sẽ là lần cuối cùng. Mùa xuân tới, khi anh trở về, anh sẽ ở đây vĩnh viễn.

- Thế còn thi tốt nghiệp của anh thì sao?

Nghe cô hỏi, anh quay người ngấm cô, máu trong người nóng rực vì khao khát.

- Anh biết J.B sẽ kiểm cho anh chỗ làm việc rồi chứ gì. Anh Chad đã được nhận lãnh đạo công ty liên doanh bất động sản. Anh...

Hawk nhắc cô khỏi yên ngựa. Tay anh trượt dọc người cô khi đặt cô xuống đất. Anh thấy mắt cô rực sáng long lanh.

- Anh có nghĩ J.B sẽ giao điền trang này cho anh không?

- Tại sao ông ấy lại làm thế? Bố em quản lý điền trang rất tuyệt cơ mà!?

- Em phải về - Đột nhiên cô nói – Em đến đây chỉ là chuyển lời mẹ nhắc anh.

Một nụ cười mỉm thoáng qua trên gương mặt anh:

- Đây là lý do duy nhất của em đến đây hay sao?

Cô dùng loại nước hoa giống của Kathryn. Hương hoa hồng đại phủ trùm lên người anh.

- Tất nhiên rồi – Cô đáp lại.

Anh cúi người xuống cô. Cô hé môi như theo bản năng và hướng về anh. Anh thò tay vào túi yên ngựa của cô.

- Nếu lý do duy nhất là chuyển lời nhắn của mẹ em cho anh, thì tại sao em lại cởi áo lót ra?

Cô quay phắt đầu lại khi nhìn thấy cái áo lót trắng trong tay anh. Hawk kích thích cô gái với nhận thức cô cũng khao khát mình như mình khao khát cô.

- Anh xấu lắm, anh Hawk ạ - Cô tức giận mắng anh và giật cái áo lót khỏi tay anh.

Cô xô vào đánh anh nhưng anh đón bắt tay cô trước khi bị đập trúng. Anh kéo cô về phía mình và hôn cô. Ngay lập tức, anh nhận được sự đáp lại hoang dại, đói khát cho cái hôn của mình. Cô ép sát người người vào anh. Sự đam mê cuộn sóng nóng bỏng và bất kham trong hai người. Cái nóng bỏng lan truyền khắp người Hawk, nhưng anh không vội vàng. Anh sẽ chiếm đoạt cô theo cách của mình và không để Carol bị kích động. Anh cảm thấy không có tội. Tình dục và cơn thèm khát được ân ái là những việc tự nhiên, tự nhiên như cuộc sống và cái chết. Vì thế anh không được làm cho cô thất vọng!

Tay cô vuốt ve mặt anh, chải vào mái tóc dày của anh trong khi cô hôn dồn dập vào má, cằm và trán anh. Hawk kiên trì cởi từng cúc áo cô.

- Ở đây trống trải quá - Cô thì thầm khi tay anh tuột áo khỏi vai cô - Nếu ai nhìn thấy chúng ta thì sao?

Hawk không trả lời mà cởi hần áo cô và trải nó xuống đất. Rồi anh đứng dậy, cởi áo mình trải xuống cạnh áo cô. Như thế hai người đã có một cái giường trên nền cỏ đá, gai góc. Anh nằm xuống cạnh cô.

- Anh có thấy cơ thể em tuyệt vời không? - Cô hỏi khi thấy anh ngắm nhìn hồi lâu, tiếng cô hỗn hển vì bị kích thích.

Anh nằm dài bên cạnh cô:

- Có em ạ! - Tay anh vuốt làn bụng phẳng của cô ngược lên một bên ngực - Anh hình dung ngực em to và đầy nặng sữa, rồi có đứa trẻ con ngậm vào đó bú - Ngón tay cái của anh ấn đầu vú cổ và xoa cho tới khi nó cứng lại. Rồi tay anh cài vào tóc cô - Tóc em bóng mượt và lấp lánh như ánh sao trời - Anh nói - Sở vào như chạm vào lụa. Mắt em có màu đá Sie...

- Đá Sie... thế nào? - Carol thì thầm, khoan khoái thưởng thức lời khen của anh.

- Người Navajos cho rằng mọi thứ đều có đôi, giống đực và giống cái - Anh hôn lên cổ cô, tay thám hiểm cơ thể cô - Có hai màu xanh. Màu xanh đậm là đá Er, màu xanh nhạt là đá Sie. Mắt em long lanh màu ấy!

Tay anh khéo léo tháo thắt lưng cô và kéo khóa xuống. Anh thấy cô đang bị kích thích cao độ, anh nằm phủ lên cô.

- Em cũng như những đứa khác phải không? Em đã bị kích thích rồi khi nghĩ sẽ được ngủ với một kẻ "hoang dại cao thượng"?

Cô không để ý đến sự đùa bỡn của anh, mà chỉ cảm thấy thích thú về việc ấy. Anh đưa tay cô quá đầu trên mặt đất và cô run rẩy dưới cơ thể anh, mắt cô long lanh.

Carol không trả lời. Đôi mắt ướt của cô nói với anh tất cả và anh muốn uống hút nó. Thân thể cô nở bừng chào đón anh, những tiếng kêu thềm khát khê thoát từ họng cô.

Hawk ý thức được sự khác biệt giữa làn da như lụa trắng của cô và cơ thể sẫm màu của mình, nhưng rồi anh quên bẵng ngay bởi những nhịp đẩy lắc của hông cô. Anh chờ cô đạt đến điểm thỏa mãn cực độ khi móng tay cô như khoan vào lưng anh. Lúc một tiếng kêu bật ra từ miệng cô, anh cảm thấy cơn rùng mình thỏa mãn lan truyền khắp người.

Anh nằm im một lúc rồi lăn người xuống bên cạnh cô. Trông ngực anh nên thành thịch và hơi thở đứt quãng. Carol áp sát người vào anh, tay cô đặt lên ngực anh như thế để chiếm giữ.

- Anh Hawk, anh nói yêu em đi! - Cô nói, giọng khàn khàn.

Môi cô còn mọng vì những cái hôn của anh, thân thể cô còn nóng bởi cái nóng trong cơ thể anh.

- Tình yêu là gì? - Anh mỉm cười đùa bỡn - Người Navajos không tin vào tình yêu lãng mạn như những người da trắng.

- Vậy người Navajos chọn vợ như thế nào? - Carol cười.

- Bằng cách anh ta xem xét người vợ tương lai có những khả năng anh ta cần hay không? Tất nhiên người vợ phải biết nấu ăn và tổ chức nội trợ trong gia đình. Người chồng phải có sự thích thú về tình dục với người vợ. Người vợ phải khỏe mạnh để có thể làm việc được với chồng và nuôi dạy con khôn lớn.

Tất cả những cái này anh thấy có trong Carol, nhưng giờ không phải lúc lấy cô làm vợ. Sang năm sau khi tốt nghiệp, anh sẵn sàng cưới cô.

- Đàn ông ai cũng thế - Cô chống đối - Nấu nướng quét dọn và sinh con, đó không phải là tất cả những gì em chờ đợi ở cuộc sống này.

Anh đọc trong mắt cô và biết cô nghĩ tới Kathryn Faulkner, người mẹ của công ty Phoenix, thân mình mảnh dẻ nhưng trí tuệ hơn người.

- Đàn ông ai cũng thế? Người Navajos mang hình thái xã hội mẫu hệ. Ngoài quần áo và yên cương, người chồng không có gì cả. Tất cả những thứ khác: đất đai, nhà cửa và gia súc thuộc về người vợ - Hawk giải thích, khẽ mỉm cười.

- Nghe đã khá hơn đấy – Cô nói.

Anh bật dậy, vợ vội quần áo:

- Mặc quần áo vào đi em, có người đến đấy.

Đó là một mệnh lệnh!

- Ôi trời ơi – Carol kêu lên, vội mặc quần áo.

Trước khi mấy người cưỡi ngựa tiến lại gần, Hawk đã nhận ra họ.

Chương 6

Hai người đàn ông là công nhân trong điền trang, Bill Short và Luuther Wilcox. Còn người ngồi thẳng đuốn trên lưng ngựa là Chad Faulkner, anh ta đi ngựa bên cạnh Tom Rawlins. Hawk nhận ra nói dối hoặc thanh minh với Tom Rawlins chẳng có ích gì, chắc chắn chú ấy đã nhìn thấy quá đủ rồi. Nếu Rawlins có điểm yếu thì đó là con gái của ông ta. Dưới con mắt của ông ta, cô gái không thể làm được điều gì xấu. Hawk biết rằng chuyện này sẽ đảo lộn hoàn toàn kế hoạch của mình. Ngay trong mùa hè này anh phải cưới Carol. Hawk kính nể người đàn ông đã tiếp nhận anh, dạy cho anh tất cả những hiểu biết về gia súc và điền trang.

Nhưng lúc này gương mặt lạnh lùng, tức giận của người đàn ông không biểu lộ sự bình thản lắng nghe mọi lời giải thích.

- Chuyện gì ở đây thế này? – Rawlins gầm lên – Mày đã làm gì với đứa con gái bé bỏng của tao? Hawk đã chuẩn bị đối phó với những cơn tức giận như vậy, làm như không để ý tới:

- Chú Tom ạ, cháu... - Anh không có cơ hội nói ra hết.

- Bố ơi, con không muốn! – Carol òa lên nước nỡ - Anh ấy cưỡng hiếp con. Anh ấy làm con đau quá!

Hawk như bị sét đánh, lặng người nhìn cô. Nước mắt chảy tràn hai bên má cô, cô đỏ mặt vì xấu hổ, dây choàng áo lót trắng của cô buông lỏng khỏi vai, cô cố giữ dây lại và giấu trong áo sơ mi. Hawk cảm thấy rất khó chịu khi bị lừa dối.

- Tao đã đối xử với mày như đối với đứa con đẻ, đồ khốn nạn! – Rawlins nghiêng rằng, gần như nghẹt thở vì tức giận – Và mày đã trả ơn bằng cách cưỡng hiếp con gái tao.

Hawk lùi lại nhưng không còn cơ hội để nói thêm một lời. Một quả dấm thép đánh trúng bụng, hất bổng anh lên không. Miếng đòn thứ hai đánh trúng cằm và giáng anh xuống đất. Đầu anh đau như bị xuyên thủng.

Khi Hawk quỳ gượng dậy được, anh thấy Carol chạy về phía Chad. Một quả dấm mới đẩy anh ngã dúi xuống, mũi ủng đá tới tấp vào sườn anh, hất anh lăn đi lăn lại. Nhưng anh còn gượng quỳ dậy được lần nữa. Rồi tình hình còn xấu hơn trước. Anh cảm giác như bị hai người đàn ông giữ chặt, và Rawlins dấm đá tới tấp vào người anh. Quả dấm của ông ta như búa tạ đập vào mặt anh, cổ anh, trúng khắp mọi nơi. Hawk không nhìn thấy gì nữa, anh thấy bất lực, mọi sức lực mất dần. Những miếng đòn khác tiếp tục giáng vào anh, dây thừng quất xoắn vào người anh.

- Nó xỉu rồi, sắp ả - Luther Wilcox nói.

- Dừng nó dậy! – Rawlins vẫn sôi sục vì căm giận, nhả mặt nói.

- Ông không được giết nó, thưa sếp. Trời ơi, nó là... - Ánh mắt anh hướng về Chad. Anh lựa lời để nói, vì không muốn là người đầu tiên lưu ý về mối liên hệ máu mủ này.

Bill cũng cho rằng Rawlins không được phép quá tay đối với Hawk. Anh đã nhiều lần nhìn thấy cô con gái của Rawlins cùng cưỡi ngựa với Hawk. Nếu Hawk tận dụng cơ hội tốt thì rất có thể vì cô gái đã thúc đẩy anh. Anh không tin Hawk là người đàn ông duy nhất trong đời cô gái. Hơn hết mọi cái, phải tính đến phản ứng của J.B nếu Hawk bị giết chết.

Họ để Hawk ngã nhào xuống, thân thể anh lăn lộn trong bụi. Rawlins đưa mắt nhìn con gái. Với sự giúp đỡ của Chad, cô đã mặc áo. Tay Chad choàng ôm lấy cô, tạo cho cô sự bảo vệ, che chở và chỗ dựa. Cô giấu mặt mình trong áo anh ta, ngón tay cô bấu chặt lấy anh ta.

- Giữ chặt lấy em, anh Chad! – Cô thì thầm.

- Em đợi ở đây – Chad dịu dàng bảo – Anh chỉ đi tìm lại thật nhanh con ngựa của em. Con ngựa nâu Hawk cười nhếch mõm hí khi năm người cưỡi ngựa phóng đi. Không ai ngoái đầu nhìn lại.

Khi Hawk tỉnh lại, màn đêm đã buông xuống từ lâu. Không gian lạnh lẽo lấp lánh đầy ánh sao. Mọi cái chao đảo, mờ nhòe. Lúc đầu anh không hiểu mình nằm ở đâu và vì sao lại nằm trên mặt đất. Rồi anh gương đứng dậy, cái đầu như dao sắc xén vào người anh. Anh nhận ra xương sườn bị gãy. Anh lắc đầu đứng dậy, đầu đau như búa bổ. Mặt anh sưng tấy, da toác tứa máu. Mũi cũng bị dập. Mí mắt sưng phồng, chỉ hé mở được tí chút. Chỗ nào trên người cũng đau ê ẩm, miệng anh khô rang. Hawk thử liếm môi, anh thấy có bụi bẩn, máu và mồ hôi mặn chát. Hawk thấy con ngựa của mình ở cách đó mấy bước. Anh khật khưỡng đi lại phía nó.

Anh nằm yên cương, con ngựa bước lùi lại vì mùi máu tanh toát ra từ người anh. Hawk vỗ về, vuốt ve con ngựa rồi nói với nó bằng ngôn ngữ của người Navajos. Phải dùng hết sức lực anh mới trèo lên được lưng ngựa. Tay nắm chặt chuôi yên ngựa, anh để mặc nó tự tìm đường trở về.

Lúc con ngựa dừng lại, anh biết cả hai đã về tới chuồng. Anh tìm cách xuống ngựa sao cho đỡ đau nhất.

- Hawk! – Ai đó gọi, phải lát sau anh mới nhận ra giọng nói của cha anh – Cha nghe nói có ẩu đả và đang định đi tìm con. Ôi trời ơi, con bị sao thế này? Chúng ta đưa con đến bác sĩ thì hơn. Frank Petro đâu, đến đây giúp tôi – Ông kêu lên.

- Không! – Hawk phản đối – Bác sĩ cũng không giúp được gì trong trường hợp bị dập mũi và gãy xương sườn – Ngoài những thứ ấy ra, anh không bị gì nữa cả.

- Cha sẽ nói chuyện với chú Tom để giải quyết ổn thỏa việc này – J.B nói.

Hawk nhìn cha cầu khẩn:

- Cách đây rất lâu, cha đã nói với con rằng con phải tự giải quyết mọi việc liên quan đến mình. Con không cần sự giúp đỡ của cha. Tự con sẽ giải quyết xong với chú Rawlins.

- Trong tình hình hiện nay, tốt nhất là con trở về trường ngay – Cha anh nói, mặt ông tái nhợt.

Hawk gương mỉm cười, miệng anh rất đau:

- Đi khỏi đây ư? Người Navajos làm việc ấy sao, thưa cha? Con dám đánh cuộc là cả cha, chú Tom và Carol đều muốn như vậy. Có thể cha không thích con trở lại hơn, con sẽ làm cho mọi người dễ dàng hơn, phải không cha? Nhưng con không đi đâu hết! – Hawk nói chắc như vậy – Từ nay trở đi con sẽ làm những gì con muốn. Nếu cha không thích, không chấp nhận thì mặc kệ cha!

Hawk lần bước đi. Tiếng rì rầm bàn tán của những người chặn bò bám theo anh, còn người cha im lặng.

Cửa sổ nhà Rawlins vẫn sáng ánh đèn. Mười một năm qua đây đã là quê hương của anh. Bước vào sân sau, anh nhìn thấy mặt mình trong gương ở bồn rửa mặt. Da mặt tím bầm, sưng tấy và rách khá nhiều chỗ, giống như mặt của một con quỷ với bộ tóc đen nhánh.

Tom Rawlins ngồi bên bàn ăn, nhìn anh chăm chú.

- Cháu về lấy mấy thứ đồ – Hawk nói.

- Lấy rồi cút đi – Tom gầm gừ.

- Chú biết cháu, chú Tom ạ. Chú biết cháu không bao giờ dùng vũ lực với con gái chú cả. Đúng là chú nuôi dạy cháu như đứa con trai của chú, nhưng chú không hề muốn cháu là con rể. Cái gì đã làm chú tức giận như vậy hả chú Tom? Hay là vì ý nghĩ con gái chú lấy một kẻ nửa da trắng, nửa da đỏ, hay lấy đứa con hoang của J.B? – Giọng Hawk như thách thức.

Vera Rawlins xuất hiện và rút lại ngay khi thấy Hawk, nhưng anh đã nói tiếp:

- Vả lại, cháu không phải là người đầu tiên của con gái cô chú. Mặc dầu phải công nhận rằng nếu cô ấy còn trinh tiết thì điều đó cũng không ngăn cản cháu.

Anh đi về gian phòng nhỏ của mình và trải tấm chăn đệm lên giường. Đó là tấm chăn đệm anh mang theo cách đây mười một năm.

Tiếng động khẽ bên ngoài làm cho anh dừng lại nghe ngóng. Cánh cửa khẽ mở, chỉ có một người muốn gặp anh mà không muốn ai để ý thấy: Carol.

- Anh Hawk, em rất lấy làm tiếc – Cô thì thầm xin lỗi anh – Em không hiểu vì sao đã nói vậy. Em... em sợ hãi quá! Anh phải tin em, bố mẹ em sẽ giết chết em nếu thấy em ở đây. Anh từ từ quay người nhìn cô. Mắt cô tròn xoe vì sợ hãi.

- Trông anh đẹp lắm phải không?
- Xin anh tha lỗi cho em! – Cô lẩm bẩm, không dám nhìn anh một lần nữa.
Đối với anh, đoạn đường đến khu nhà ở của công nhân rất dài. Chân anh nặng như chì. Khi anh bước vào, mọi câu chuyện tắt ngấm. Hawk quá mệt mỏi và quá đau đớn nên không nhận ra những ánh mắt đang dán vào mình. Con mắt sưng tấy của anh nhận ra một chỗ nghỉ còn để trống và anh nằm xuống, để túi đồ xuống đất.
Anh ngủ li bì 36 tiếng liền, lấy lại sức khỏe trong giấc ngủ. Khi anh tỉnh dậy, những vết máu đã được lau sạch, suôn đã được băng bó và một cái cốc bốc khói để bên cạnh. Anh nhận ra gương mặt của Luther Wilcox.
- Cái gì đây, thuốc độc à? – Giọng Hawk khàn khàn, cơ bắp cứng lại khi anh thử cử động.
- Cậu có định ở tạm chỗ các anh không? – Luther hỏi.
- Tôi cuốn gói đi thì hơn.
- Không cần phải thế - Luther làm anh yên lòng – Carol đã xa rồi. Cô ấy sống một thời gian với nhà Faulkner ở Phoenix.
Ba ngày sau, Hawk buộc yên ngựa đi vào núi. Anh sống một tháng với họ hàng thân thích của mình. Khi trở về, anh lại đến ở trong lán của những người công nhân. Sáng sáng anh cưỡi ngựa đi với họ, làm công việc của họ và sống với họ. Rawlins không bao giờ ra lệnh cho anh, và không hề để ý đến công việc Hawk làm, nhưng con mắt ông bùng cháy lửa căm giận mỗi khi họ gặp nhau.
Hai tháng sau ngày bị đánh đập như vậy, Hawk nghe tin Chad và Carol cưới nhau. Tin đó chẳng có ý nghĩa gì với anh.
Bảy tháng sau, cô đem lại cuộc sống cho một cậu bé. Đứa bé được đặt tên là John Buchanan Faulkner, theo tên ông nó.

Phần III

Chương 7

Bầu trời thành phố Phoenix đầy mây đen, mưa như trút nước. Giao thông trên đường phố lúc 6 giờ tối tắc nghẽn. Cái gạt nước chiếc xe Volkswagen không quét sạch nổi dòng nước đang tuôn xuống.
Sau tay lái, Lana Marshall tập trung cao độ vào giao thông trên đường. Cô nghĩ người bản xứ nói mưa giông đột ngột có thể gây ngập úng. Nhưng cô không tin. Tất cả khô cằn và bụi bặm tới mức không thể tưởng tượng được nổi có thể có mưa lớn đến vậy. Bây giờ thì cô biết rõ hơn. Nếu kéo kính cửa sổ xuống thì nước mưa sẽ xối vào. Đây không phải là lần đầu tiên cô muốn có hệ thống điều hòa trong xe. Ở thành phố Denver trang bị như vậy thật là xa xỉ, nhưng ở đây, ở Arizona cô đã thấy nhiều cái cần thiết đến đơn giản. Cô cởi bớt hai cái nút áo trên của bộ y phục trắng và bật quạt máy. Còn năm dặm nữa mới tới lối rẽ. Sau đó cô còn phải đi vài dặm nữa mới về tới nhà.
Trên đường, phía tay phải cô nhấp nháy đèn báo hiệu tai nạn của một chiếc xe đỗ ở đó. Giây lát sau, đèn pha ô tô của cô chiếu sáng một chiếc xe tải màu vàng đỗ bên lề đường. Khi cô chuẩn bị vượt lên, người lái xe chiếc xe vàng bước xuống xe. Lana nhìn ra đó là một người đàn ông vạm vỡ, vai rộng, mặc áo khoác nâu, tóc bạc uốn cong nhô ra dưới chiếc mũ cao bồi. Bên thành xe tải ghi dòng chữ Falcon Constructions và dấu hiệu của công ty là hình một con chim. Người đàn ông đi ngược chiều mưa.
Lana ngần ngừ chốc lát. Khi đi ngang tới ông, cô dừng lại quay kính cửa sổ xuống và hỏi:
- Bác có cần tôi cho đi cùng không?
Người đàn ông ngạc nhiên dừng lại, cúi xuống cửa xe, nước mưa chảy xuống từ mũ ông. Dưới đôi mi xám cô nhận ra đôi mắt xanh biếc. Thời gian và năm tháng đã để lại trên gương mặt sạm nắng mặt trời của ông những nếp nhăn nhỏ sâu.
- Bác lên xe đi – Cô vui vẻ mỉm cười mời ông.

Ông ngần ngừ trong chốc lát và mở cửa xe bước lên.

- Cảm ơn cô – Giọng nói lịch sự hoàn toàn trái ngược với vẻ ngoài của ông.

- Ở ngoài mưa to lắm, bác bị ướt thấm tận da còn gì – Lana nói. Có cái gì ở người đàn ông này làm cô nghĩ tới ông già Noel tốt bụng.

Ông quay về phía cô:

- Bố mẹ cô không dạy cô đừng cho ai đi nhờ dọc đường à? Đó là điều nguy hiểm đối với một cô gái trẻ.

Lana cười:

- Có chứ, bố mẹ cháu bảo đề phòng những người xin đi nhờ và đàn ông lạ - Cô nói – Nhưng cũng kể cho cháu nghe câu chuyện về những cứu nhân tốt bụng. Cháu thích câu chuyện đó hơn. Xe bác làm sao vậy?

- Bác nghĩ bugi bị ướt.

Lana nhìn đèn đường màu xanh báo hiệu lối rẽ tới:

- Cháu không biết ở đây có trạm xăng không, nhưng ở lối rẽ thì có – Đó là lối rẽ về nhà nên cô biết rõ – Cháu đưa bác tới đó, ở đó người ta sẽ giúp bác.

Ông nhìn đồng hồ:

- Gần đây có một văn phòng xây dựng. Cô có thể đưa tôi tới đó được không? Ở đây tôi sẽ tìm được người xem giúp chiếc xe.

- Có phải công trình đang được xây dựng là trung tâm y học mới phải không bác? – Lana hỏi.

- Đúng thế - Ông gật đầu.

- Cháu đưa bác tới đó, đằng nào cháu cũng qua đó về nhà.

Cô liếc nhìn ông. Áo quần, tuổi tác và việc sau giờ làm còn phải đến công trường xây dựng khiến cô tin rằng ông là người gác đêm.

- Nếu trời cứ mưa thế này, đêm nay bác chẳng phải làm gì đâu.

- Cô nói gì cơ? – Ông nhăn trán hỏi lại.

- Thời tiết như thế này mọi người đều ở nhà, không ai đi lấy trộm vật liệu ở một công trường xây dựng, do đó bác sẽ không vất vả.

Ông quay đi, một nụ cười thích thú thoáng trên môi khi ông hiểu ra cô gái tưởng mình là người gác đêm.

- Đúng thế, đúng thế! – Ông nói.

- Bao giờ công trình xây dựng xong hả bác?

- Vào ngày một tháng mười, nếu không gì trở ngại và không bị trì hoãn nữa.

- Ước gì cháu được nhận vào làm việc ở đó, như vậy cháu không cần phải đi làm xa như thế này nữa – Lana thở dài.

- Cô làm việc ở một phòng khám bệnh à? – Đôi mắt xanh của ông quan sát bộ y phục của cô.

- Vâng, trong phòng khám bệnh trẻ em của bác sĩ Faichild – Cô trả lời – Tùy thuộc vào thời tiết và giao thông, cháu thường phải đi xe 30 đến 40 phút mới về tới nhà.

- Cô có gia đình chưa? – Ánh mắt ông nhìn xuống bàn tay cô gái. Nhưng cô gái không hề đeo đồ trang sức.

- Chưa bác ạ, cháu chưa lấy chồng – Cô gái nói giọng buồn buồn – Cháu chưa có ý định kết hôn với ai.

- Như vậy đã sao đâu. Đây chưa phải là quyết định cuối cùng trong việc này – Ông đáp lại, làm như không nhận thấy gì – Khối đàn ông xếp hàng quanh một phụ nữ xinh đẹp như cô.

- Trong suốt 25 năm đến nay của cháu, cháu đã nhận được vô số lời cầu hôn nhưng không có lời cầu hôn nào nghiêm chỉnh – Cô thú nhận, giọng hơi châm biếm – Có cái gì đấy ở cháu hấp dẫn những anh chàng chỉ thích trăng gió.

- Nghe cô nói tôi có cảm giác như nghe người vừa tan một giấc mộng – Người đàn ông mỉm cười – Điều đó thường nghĩa là một cuộc tình vừa mới chấm dứt.

Cô gái cười, ngạc nhiên thấy ông để ý chính xác tới âm điệu trong giọng nói của mình.

- Chuyện gì vậy cô gái? – Ông hỏi – Anh ta bỏ rơi cô vì người đàn bà khác hay sao?

- Có thể coi như vậy được bác ạ! – Lana công nhận – Nhưng người đàn bà kia là vợ anh ấy. Cháu đã đợi anh ấy ly hôn hai năm và cuối cùng cháu hiểu ra anh ta chẳng hề muốn ly hôn. Tại sao phải ly hôn khi có thể được cả hai?

Người đàn ông trông có vẻ buồn rầu.

- Cháu đã nói điều gì sai chẳng? – Cô gái nhún mày hỏi.
 - Sao cơ? – Ông hỏi, như không hiểu ý cô gái – Không đâu! – Ông tiếp lời – Lối rẽ đây rồi.
 Ông lái câu chuyện sang đề tài khác:
 - Cách đây vài năm ở đây chỉ toàn cỏ dại và xương rồng. Bây giờ cô hãy nhìn xung quanh mà xem.
 Lana hỏi:
 - Bác sinh trưởng ở Phoenix à?
 - Không, tôi sinh ra ở miền bắc Arizona. Thế còn cô?
 - Cháu quê ở Colorado, thành phố Denver – Cô lượn chiếc xe vào lối rẽ.
 - Cô ở đây lâu chưa? Tên cô là gì?
 Cô gái ngập ngừng, nhưng sau tất cả những gì cô đã kể cho ông nghe thì cô cũng có thể cho ông biết tên cô:
 - Tên cháu là Lana Marshall. Cháu đã ở đây sáu tháng rồi.
 - Cô thích ở đây không?
 - Ở đây nóng bức lắm – Lana thở dài thừa nhận.
 - Nóng bức gần bằng trong địa ngục – Người đàn ông cười.
 - Cháu nhớ núi đồi, tuyết và rừng cây – Cô thú nhận khi nghĩ về việc này.
 - Cô đã tìm được bạn bè chưa?
 - Có mấy người bác ạ - Thực ra không được bao, nhưng Lana không muốn nói về việc này. Bạn thường cô làm quen rất nhanh, nhưng ở thành phố này cô chưa ở đủ lâu để làm quen với nhiều người khác.
 Công trường xây dựng hiện ra phía bên phải. Lana đi xe chậm lại.
 - Cô cho tôi xuống cạnh túp lều kia.
 Ánh sáng chiếu hắt qua cửa sổ. Dưới dòng chữ “văn phòng” lại hiện ra dòng chữ Falcon Construction Company với dấu hiệu con chim. Hai chiếc xe màu vàng và một xe Cadillac đen đậu ở đó. Lana dừng lại bên cạnh văn phòng công trường.
 - Chúng ta đến nơi rồi – Cô gái mỉm cười với người đàn ông.
 Tay ông đặt vào chốt mở cửa, ông đáp lại nụ cười của cô gái và nỗi buồn biến mất khỏi đôi mắt ông:
 - Cảm ơn cô đã cho đi cùng, nhưng lần sau để cho người khác đóng vai kẻ cứu nhân tốt bụng nhé!
 - Cháu sẽ cố nhớ điều đó! – Cô gái hứa – Bác không đem áo mưa à? Bác sẽ ướt hết lúc đi tuần canh phòng đêm nay.
 Ông khẽ cười:
 - Nếu bị cảm lạnh, tôi biết có người sẽ chăm sóc tôi bình phục – Rồi ông xuống xe – Cô đi cẩn thận nhé – Ông nói lúc đóng sập cửa xe lại.
 Lana đợi tới khi ông mở cửa văn phòng công trường và biến mất sau cánh cửa.

Chương 8

Lana đặt sọt đồ vừa giặt xuống sàn, lục tìm chìa khóa vào nhà. Thứ Bảy là ngày giặt giũ của cô. Cô mở cửa và bước vào nhà.
 Căn hộ của cô nhỏ, trưng bày ít đồ gỗ. Hiện tại cô không đủ khả năng để mua sắm thêm. Lần đầu tiên cô sống một mình. Từ trước tới nay, cô ở cùng với một cô gái khác. Cô thấy sung sướng khi không phải lưu ý đến người nào khác.
 Đang xếp những cái khăn mặt sạch vào trong tủ buồng tắm, cô nghe tiếng chuông cửa rung. Cô cài xích bảo hiểm và mở cửa.
 - Chào bác – Cô vừa ngạc nhiên vừa lo sợ, thận trọng khi thấy người gác đêm đang đứng ngoài.
 - Bác rất mừng thấy ít nhất có xích bảo hiểm cài cửa – ông nói, cười thích thú.
 - Bác làm gì ở đây? Cháu nói... cháu rất mừng gặp lại bác... nhưng bác để quên thứ gì trên xe cháu à? – Cô không tìm ra lời giải thích hợp để che giấu sự ngạc nhiên bối rối của mình.

Lần này, ông vận áo trắng, quần kaki, giày đánh bóng lộn, thắt lưng dây khóa bạc. Ông giấu vật gì đó sau lưng. Cô gái tròn xoe đôi mắt khi ông đưa ra bó hoa hồng.

- Bác muốn cảm ơn cháu – Ông nói.
- Hoa hồng đẹp quá. Nhưng sao bác có địa chỉ nhà cháu?
- Trong danh bạ điện thoại chỉ có một Lana Marshall – Ông giải thích

Lời giải thích đơn giản tới mức Lana phì cười. Cô gái vẫn chưa biết nói gì.

- Cháu vẫn chưa biết tên bác.

Ông ngập ngừng giây lát. Sau này Lana nghĩ rằng mình tưởng tượng như thế.

- Tên bác là John Buchanan.

Cô gái vẫn còn ngần ngại không mở cửa.

- Bác John Buchanan, cháu có thể làm được gì cho bác?
- Bác nghĩ, bác muốn mời cháu đi ăn trưa với bác. Cháu có thích các món ăn Mexico không? – J.B nói tiếp luôn – Cách đây không xa có một quán ăn nhỏ, trông bề ngoài không sang trọng lắm nhưng các món ăn rất tuyệt.

Ông nhận ra sự ngần ngại của cô và mỉm cười:

- Nếu muốn và để cảm thấy an toàn hơn, cháu có thể đi xe của cháu.

Nỗi lo ngại của cô gái biến mất, cô mỉm cười:

- Okie, bác chờ cháu 10 phút thay quần áo.
- Còn bó hoa thì sao bây giờ? Cháu cắm nó vào một cái bình nào đó được không? – Ông nhìn bó hoa trên tay mình.
- Tất nhiên là được bác ạ! – Lana đóng cửa, tháo xích an toàn rồi mở rộng cửa ra để nhận hoa – Bác vào trong này đợi cháu một lát.
- Cháu nhẹ dạ quá đấy, dám mời đàn ông lạ vào nhà mình – Ông lắc đầu với vẻ sợ hãi rất hề - Cháu không bao giờ học hết được, cô Lana ạ. Bác đợi cháu ở dưới nhà.

Lana có cảm tình ngay với ông do cách cư xử này.

- Cháu không cần nhiều thời gian đâu – Cô nói và đóng cửa lại.

Quán ăn nhỏ không đông người mặc dù lúc này gần một giờ. John dẫn cô tới một bàn ở góc phòng, ngồi quay lưng ra cửa. Đúng như ông đã nói, các món ăn ở đây tuyệt vời.

Cô phục vụ dọn đĩa ăn của họ sang bên và đem cafe lại. Lana ngả người ra sau:

- Bác kể cho cháu nghe về mình đi bác John – Cô nói – Cuộc đời cháu bác đã biết rồi.
- Cháu muốn biết gì? – Ông mỉm cười, nhưng hình như ông muốn tháo lui sau nụ cười.
- Bác có gia đình không? Bác được mấy con?
- Con trong hay ngoài giá thú? – Ông phản công lại.
- Bác đừng đùa nữa và trả lời cháu đi – Cô đề nghị.
- Được thôi. Bác đã có vợ, hai đứa con trai và một đứa cháu. Nó tuyệt lắm! – Ông rút một tấm ảnh từ ví ra – Không ai tin rằng thằng bé mới hai tuổi.

Lana nhận ra ngay nét giống nhau giữa ông và cháu, vẫn đôi mắt xanh ấy.

- Bác không có cháu gái à?
- Bác có một đứa con gái – Ông nhìn đắm chiêu và hơi thẫn thờ - Nó đã chết khi còn bé tít. Nếu còn sống, mùa hè này nó 23 tuổi, gần bằng tuổi cháu. Tóc nó cũng màu nâu như cháu. Có lẽ cháu làm bác nhớ tới nó – Miệng ông nhếch lên thành một nụ cười châm biếm – Nhưng cháu đừng nói bác làm cháu nhớ tới cha cháu nhé.
- Không như vậy đâu bác ạ, ít nhất về ngoại hình. Cha cháu không to lớn như bác, đầu không có nhiều tóc như bác.
- Chắc cũng không bằng tuổi bác – Ông tiếp lời – Cháu kể cho bác nghe về cha mẹ cháu đi. Họ sống thế nào?
- Mẹ cháu mất năm cháu 11 tuổi. Cha cháu lại lấy vợ và hiện sống ở Colorado Spring.
- Và cháu có mù dì ghê, phải không? – Ông hỏi.
- Không bác ạ - Lana lắc đầu – Dì Ann là một người phụ nữ tuyệt vời. Lần nào về cháu cũng được tiếp đón tử tế. Dì ấy cũng làm cho cha cháu rất hạnh phúc.
- Nhưng gia đình cháu ít khi gặp nhau phải không?
- Họ có cuộc sống của riêng mình. Dì Ann có ba con. Điều đó có nghĩa là học hành, thể thao và đủ thứ việc khác liên quan đến trẻ em đang lớn. Cha cháu vẫn yêu quý cháu như trước nhưng giờ mang trách nhiệm khác.

- Bác hiểu – John nói, tỏ ra thông cảm.
- Bác kể cho cháu nghe về vợ bác đi – Cô gái đề nghị và cô hình dung ra người đàn bà đã cưới người đàn ông này.
- Kathryn và bác sống cùng nhà. Ngoài ra không còn gì để kể cả.
Ông nhún vai và Lana tự hỏi, không biết có phải đó là lý do cho biểu hiện buồn rầu mà cô nhận thấy ở ông hay không?
- Bà ấy có mối quan tâm của bà ấy, hội hè phụ nữ với nhau... Còn bác có mối quan tâm của bác.
- Cháu hiểu – Lana nói, hối hận vì đã hỏi ông điều đó.
- Không, bác không tin – John cười khế, buồn rầu tự lự - Đó không phải là cuộc hôn nhân bình thường. Nhưng Kathryn và bác có được những cái gì mình cần. Bà ấy đối với bác là một người ngoan ngoãn và một người mẹ tốt.
Lana hiểu ra, ông không nói gì chứng tỏ yêu vợ mình. Cô nhấp một ngụm cafe:
- Vợ bác có lẽ là một người phụ nữ đặc biệt. Hy vọng cháu có dịp gặp bà ấy.
- Bác không nghĩ đây là một ý hay – John nói, giọng châm biếm – Chỉ cần liếc nhìn cháu, Kathryn đã có thể nghĩ không hay. Phải công nhận rằng trong quá khứ bác đã từng gây ra nguyên cớ để cho bà ấy nghĩ như thế. Bác không bao giờ nghĩ mình là thánh cả. Có người nói bác là kẻ khốn nạn. Nhưng ai biết được, biết đâu họ có lý.
Hình như ông không quan tâm người khác nghĩ gì về ông.
Họ uống hết café rồi về nhà Lana. Cô gái mời ông vào nhà nhưng ông từ chối.
- Cháu cảm ơn bác về lời mời ăn trưa và tặng hoa – Lana nói – Cháu rất vui.
- Bác cũng vậy. Bác rất muốn gặp cháu Lana ạ. – Ông già nói.
- Cháu cũng rất muốn gặp lại bác, bác John ạ - Cô gái nói thật lòng.
Lana nghĩ cuối cùng đã tìm được người bạn giữa đại dương của sự xa lạ này.
- Bác không có nhiều người để trò chuyện được như với cháu. Bác sẽ gọi điện cho cháu – Ông hứa.

Chương 9

Tình bạn bền chặt thêm mỗi buổi John đến thăm Lana. Hai lần trong tuần ông đến thăm cô và họ ăn tối với nhau trước khi ông trở về chỗ làm việc của mình trong trung tâm xây dựng. thỉnh thoảng họ đi ăn ở tiệm, trong một quán ăn không đắt lắm. Nhưng cô gái nấu cho cả 2 là chính vì ông để cô trả tiền mỗi khi đi ăn ở ngoài. Thỉnh thoảng ông cũng đến vào thứ Bảy, những buổi ấy họ đi vào thành phố xem triển lãm hoặc vào rạp xem phim.
Trong những tháng mùa hè này, Lana dần quen có ông. Công việc của cô trong phòng khám bệnh của một bác sĩ hầu như không tạo cho cô cơ hội gặp gỡ những người đàn ông chưa lập gia đình. Tình bạn của John giúp cô chống chọi lại nỗi cô đơn.
Hôm thứ Bảy cuối cùng trong tháng Tám, John đề nghị đi xem viện bảo tàng Heard. Ở đó đang trưng bày triển lãm về người da đỏ Mỹ, đặc biệt về những bộ tộc da đỏ ở miền Tây Nam.
Khi ra khỏi viện bảo tàng và đi về phía bãi đỗ xe, họ còn trao đổi với nhau về những gì đã xem thì một bàn tay chạm vào cánh tay Lana. Cô nhìn xung quanh và ngạc nhiên thấy một gương mặt với đôi mắt tô đỏ rực. Người đàn ông bốc mùi rượu, một mớ lông đỏ cắm vào mớ tóc rối bù. Ông ta khoác ngang lưng tấm chăn bẩn thỉu.
- Chuối Ngọc Thông – Ông ta nói, giọng nghe không rõ ràng và chào mời John mua chuối hạt – Ông hãy mua cho bà. Giá một đôla thôi!
Người da đỏ này bốc mùi mồ hôi và rượu, John thương cảm nhìn ông ta:
- Không, cảm ơn ông – Ông từ chối.
- Rẻ thôi mà, có 50 cents – Người da đỏ bám riết và đưa chuối hạt lại gần John hơn – Chuối hạt đeo cổ của người da đỏ thực sự.
- Không! – John trả lời.
Người da đỏ bước sang bên:
- Ta biết ông – Ông ta nói.
- Tôi cũng biết ông, ông Bobby Con Chó Sủa ạ - John công nhận và mỉm cười buồn bã.

Tri thức như trở lại trên khuôn mặt người da đỏ:

- Đôi Mắt Cười – Ông ta nói – Chồng của Mary Bông Hoa Trắng!

Rồi ông ta nói bằng thứ tiếng lạ. John trả lời bằng thứ tiếng ấy. Họ nói chuyện với nhau tới mấy phút.

- Ông nên trở về nhà đi – John nói.

Người da đỏ dằn dụa nước mắt:

- Nhà tôi ở đâu?
- Ông hãy cẩn thận giữ mình – John nói và bắt tay người da đỏ.

Lana nhìn thấy một miếng giấy xanh gấp lại và biến mất trong đó. John cho ông ta tiền. Bàn tay ông nắm cùi tay cô:

- Thỉnh thoảng lại xảy ra chuyện như vậy. Ai đó nói về người bản xứ cao thượng, thế là xuất hiện ngay một người da đỏ say rượu bán những chuỗi hạt rẻ tiền.
- Cháu hiểu bác định nói gì. Nếu quên biết họ thì sẽ chẳng thấy thú vị gì – Cô thở dài.
- Đúng thế. Bobby Con Chó Sủa là một trường hợp đặc biệt, nhưng ông ấy cũng đặc trưng cho tất cả các vấn đề của người da đỏ. Cách đây 30 năm, Bobby đã đóng phim ở Hollywood. Giới làm phim đều công nhận ông ta có gương mặt của người da đỏ lý tưởng. Bobby luôn có việc làm và tiền trong túi, và cũng có nhiều bạn bè người da trắng. Không may ông ta mắc phải sai lầm là trở nên già nua. Đến một ngày nào đó không còn ai muốn thuê ông ta làm phim nữa, và Bobby không tìm thấy con đường quay trở về.

Họ đi ra xe. Lana hỏi:

- Có phải Bông Hoa Trắng là cái tên người da đỏ đặt cho vợ bác không?

Những giọt mồ hôi đã tụ trên trán ông, trông ông tái nhợt đi dưới lớp da sạm nắng. Ông cảnh giác nhìn cô gái:

- Đúng thế! – Câu trả lời ngắn gọn. Tay ông run rẩy khi mở cửa xe.
- Bác John, bác làm sao vậy? – Cô gái hỏi.

Cô gái nhìn theo ông nặng nề đi về phía bên kia xe và ngồi xuống. Giờ ông không còn toát nhiều mồ hôi hơn lúc trước. Ông lấy từ túi áo một hộp thuốc nhỏ và uống thuốc.

- Bác bị bệnh tim à? – Cô gái lo lắng hỏi.
- Ổn lại rồi cháu ạ! – John ngả người ra xe, mắt nhắm nghiền.

Theo bản năng, cô gái nắm tay ông xem mạch:

- Mạch hơi chậm – Cô kết luận như một nhà chuyên môn.
- Bác rất yêu cô ấy! – Giọng nói của ông do nỗi khổ đau gần như không nghe thấy được.
- Cháu hiểu – Cô gái nhất trí với ông, ngạc nhiên về lời công nhận này. Cô đã có ấn tượng là ông không yêu vợ lắm.
- Cháu đã từng yêu thật sự lần nào chưa, Lana?

Con mắt xanh dưới đôi lông mày xám của ông như nhìn xuyên thấu cô gái

- Bác John, bác đừng nói nữa, thuốc bắt đầu có tác dụng rồi.
- Trước đây bác chưa bao giờ có được niềm vui vô bờ bến như vậy – Ông thều thào – Bác đã thường chỉ luôn nghĩ đến mình, Lana ạ.
- Cháu không tin điều đó – Lana cãi lại.
- Nhưng đúng thế – Ông nhìn cô gái mỉm cười, và sức sống trở lại trên gương mặt ông – Bác đã luôn làm việc nhẹ nhàng nhất, đi con đường bằng phẳng nhất. Bác đã luôn chờ đợi người khác giải quyết những vấn đề của mình. Rồi sau đấy bác lại ngạc nhiên về những chuyện xảy ra.
- Nếu bác đã tự lên án bác xong, thì cháu đề nghị bác dịch lại kia để cháu lái xe – Lana cố làm ông quên đi.
- Cháu không hiểu mọi điều bác đã nói, phải không? – Ông lo lắng hỏi.
- Cháu chẳng hiểu gì! – Cô bước xuống xe và vòng ra sau – Bác dịch qua kia, cháu lái xe.
- Được thôi! – Ông cho phép cô gái lái xe – Cháu lái đi. Nhưng mọi cái ổn thỏa rồi, thuốc đã có tác dụng.

Khi về đến nhà cô gái, ông lại ngồi vào ghế lái xe:

- Nếu thứ ba cháu không có dự định gì đặc biệt, ta sẽ gặp lại nhau.
- Thứ ba rất thích hợp. Cháu rất vui nếu bác tới!

Hôm đó, Lana chuẩn bị bữa ăn tối tại nhà mình:

- Bác muốn uống trà hay café?
- Ông hỏi ngay:
- Trà gì vậy?
- Trà hoa quả. Loại trà này rất tuyệt, nó giúp hệ thống tuần hoàn trong cơ thể hoạt động tốt.
- Nếu vậy, bác không uống trà – John nói và lại cắm đầu vào tờ báo.
- Trở lại phòng, cô thoáng đọc được dòng chữ lớn trên báo. Cô đứng sau lưng ông đọc cùng.
- Cháu tìm thấy cái gì đó thú vị, phải không? – John hỏi.
- Có bài báo này về Faulkner và vụ tranh chấp tới bệnh viện. Cháu nghe bác sĩ Faichild hôm nay nói trong điện thoại về việc ấy. Bác John ạ, bác làm việc cho công ty về J.B.Faulkner phải không ạ?
- Chính thế - Ông gật đầu.
- Theo cháu nghe được, khắp nơi trong thành phố này đều có bàn tay của Faulkner!
- John quay người trên ghế bành, thích thú nhìn cô gái:
- Cháu không ưa người giàu à?
- Không phải thế. Nhưng cháu nghĩ ông ta làm hơi quá. Cháu cảm giác gã J.B này hơi bất chấp thủ đoạn.
- Ồ - Ông quan sát cô gái với nụ cười rộng lượng – Cháu vừa mới tới thành phố sao lại biết nhiều về người đàn ông này thế?
- Ông ta là một huyền thoại của Phoenix, có nhiều câu chuyện về ông ta lắm. Như ông ta mua đất rẻ như bèo rồi bán đi với giá gấp trăm lần, ông ta lừa lấy của những chủ đất hàng đồng tiền.
- John ngả người cười phá lên:
- Ông ấy không lừa ai đâu, ông ấy trả giá theo họ đòi. Sau đó ông ấy có thể bán đất thu lợi nhuận. Người đàn ông này tiên đoán thành phố sẽ lớn rộng thêm. Ông ta chấp nhận rủi ro và thắng cuộc. Đó không phải là tội lỗi!
- Cháu nghĩ có người sinh ra để gặp may. J.B. Faulkner chắc phải là một người như vậy !
- Bác không rõ điều đó - John công nhận - Có thể về phương diện nay đó ông ấy hạnh phúc. Bác... bác nghe nói ông ấy là một người cô đơn. Dùng tiền có thể mua được quyền lực và ảnh hưởng, nhưng không mua được bạn bè. Cả tình yêu và sự tôn trọng trong gia đình người ta cũng không mua được
- Đúng thế - cô gái nói - Nhưng ông ấy sẽ hạnh phúc.
- Ông nhìn quanh phòng và thấy quyển mẫu giấy dán tường trên sàn nhà:
- Cái gì đấy? Cháu muốn dán lại tường à?
- Vâng, cháu phải dán lại tường phòng tắm. Cháu định tự tặng mình nhân sinh nhật. Bác thấy thế nào?
- Đẹp lắm. Bao giờ sinh nhật cháu? Cháu không hề đả động gì đến sinh nhật cả.
- Thứ sáu tuần sau bác ạ. Nhưng cháu thấy nên quên đi thì hơn. Cháu sẽ 26 tuổi, đấy là lúc nên ngừng không đếm nữa !
- Đến tuổi bác thì cháu mới có thể không đếm nữa - ông trả lời thẳng - Cháu định tổ chức sinh nhật như thế nào?
- Cháu rất muốn nghe ý kiến của bác. Bác đến ăn tối nhé.

- Bác có sáng kiến hay hơn. Bác sẽ dẫn cháu đi ăn tối đằng hoàng.
- Hay đấy bác ạ - Lana gật đầu đồng ý.

Chương 10

- Khăn bàn trắng, nến, champagne, toàn những thứ cháu không hề nghĩ đến bác John ạ! - Ngọn lửa chập chờn làm mái tóc nâu của cô óng mượt và cái cặp tóc màu vàng lóng lánh. Cô nâng cốc champagne vừa được người hầu bàn rót đầy và hướng về người đàn ông lớn tuổi cùng đi với cô hôm nay - Cảm ơn bác!
- Hôm nay chúng ta liên hoan sinh nhật cháu mà! - Ông trả lời.
- Lana chăm chú nhìn cái chân cốc mỏng manh. Rượu champagne trong cốc sáng hơn bộ váy của cô chút ít, lấp lánh và bắt mắt hơn hình cô.
- Cháu cảm giác như cốc champagne này, lấp lánh với cái nóng rạo rức. Đúng đây là lễ sinh nhật đẹp hơn hẳn so với nhiều người. Sao bác biết quán ăn tuyệt vời này? Vị trí này chứa đựng trong đó tất cả: bầu không khí, lịch thiệp và riêng tư.
- Cháu biết tại sao bác chọn nơi này không? Bác mời tất cả các bạn gái của bác tới đây - Ông vui vẻ thú nhận - Những người đàn ông trong phòng này đều ghen tỵ với bác. Ai cũng tự hỏi cháu là cháu gái hay là người tình của bác.
- Cháu nghĩ phụ nữ rất thích quen thân với người đàn ông bề ngoài hấp dẫn như vậy - cô gái đáp lại.
- Tóc bạc của ông cũng lấp lánh trong ánh nến. Trong bộ complet sẫm màu với chiếc caravat sang trọng, trông ông to mập, bệ vệ.
- Bác trông rất lịch sự trong bộ comple này. Bác biết không, cháu chưa hề nhìn thấy bác như vậy!
- Không phải suốt đời bác là người gác đêm. Nhưng chúng ta phải đặt món ăn đã.
- Cháu không muốn bác đi làm muộn - Lana vội nói và cúi xuống đọc thực đơn.
- Bác chưa nói với cháu hôm nay bác được nghỉ làm hay sao? - John ngả người trong ghế - Chúng ta không phải vội vàng gì.
- Nếu tối thứ sáu được nghỉ, người đàn ông nên về với gia đình - Cô gái chê trách.
- Ông chưa hề nói chuyện với cô về các vấn đề gia đình của ông, nhưng cô biết có gì đó trục trặc.
- Vợ bác không có mặt trong thành phố, bà đi phương Bắc thăm con dâu và cháu. Còn con trai bác thì có cuộc hò hẹn khác. Nếu ở nhà bác sẽ cô đơn. Bữa ăn tối với cháu không hề ảnh hưởng gì tới gia đình bác.
- Nếu vậy thì cháu rất mừng - Đa số những người cùng lứa tuổi ông thường hay kể về con cháu mình. Còn ông không hề dă động tới họ - Bác không hợp với mấy anh con trai à? Bác chẳng bao giờ nói tới họ. Thậm chí cháu không biết cả tên họ là gì. Các anh ấy sinh ở Phoenix hả bác?
- Cậu con cả của bác sống ở đây - Ông ngừng lời trong chốc lát - Rất khó tả những đứa con của chính mình. Cậu thứ hai rất thông minh nhưng không chí thú. Bố con không hợp nhau lắm. Bác cho rằng cậu con cả của bác giống bác chút ít - Ông ngẩng lên nhìn, trong đôi mắt có ánh lấp lánh đặc biệt - Bác chưa hề có người bạn gái nào như cháu, hay nói đúng hơn là chưa có người bạn nào là phụ nữ - Ông cười chữa lại.
- Đây là một lời khen đối với cháu - Lana nói - Trước đây cháu chưa bao giờ có mối quan hệ tình thần với một người đàn ông. Thời gian bạn bè với bác là thời gian cháu thấy hạnh phúc nhất từ nhiều năm nay. Cháu phải nói với bác điều đó - Mắt cô gái ứa lệ.
- Thôi mềm yếu thế là đủ rồi. Đêm nay bác cháu ta ăn uống và vui vẻ với nhau.

*

**

Khi xe dừng lại trước cửa nhà, Lana hỏi ông, vẻ hài lòng và hơi phấn chấn:

- Bác vào nhà uống cốc cafe nhé?

Ông ngần ngừ rồi gật đầu:

- Được thôi!

Nhưng Lana nghe ra vẻ mệt mỏi trong giọng nói của ông.

- Bác mệt à? - cô lo lắng hỏi.

- Bác đã quá già cho những hoạt động như tối nay - Ông đùa bỡn và xuống xe.

Chân Lana không tuân lệnh cô khi ông giúp cô xuống xe.

- Cháu cần nhiều thứ hơn là một cốc cafe.

- Bác có phương thuốc tuyệt vời chống chuột rút. Sáng mai bác sẽ cho gởi đến cháu - Ông nhìn cô gái với vẻ nghịch ngợm.

- Cháu chưa hề bị chuột rút bao giờ. Nhưng cháu cũng chưa bao giờ uống nhiều champagne như hôm nay! - Cô gái tìm chìa khoá trong túi xách tay

- Để bác mở khoá cho - John đề nghị khi cô gái cô gắng mà không dứt được chìa khoá vào ổ khoá.

Vào nhà, ông đi ngang phòng và nặng nhọc ngồi xuống chiếc ghế bành tay dựa bọc chrome bên bàn của cô gái.

- Đừng để phải đợi cafe lâu cháu nhé. Bộ xương già của bác cần phải làm cho khoẻ lại.

Lana biến vào nhà bếp. Cô cởi đôi giày cao gót. Cái lạnh trên sàn nhà làm cô thích thú, khoan khoái. Cô đổ nước vào ấm và đặt lên bếp. Suýt chút nữa cô bật nhầm bếp.

- Cháu kể bác nghe việc đã đặt giấy dán tường chưa nhỉ? - cô hỏi với ra ngoài lúc mở tủ lấy ra hai cái chén - Tuần tới người ta sẽ đem tới đây. Thứ bảy bác có thể giúp cháu dán tường nhà tắm được không?

Có cái gì đồ rầm xuống sàn nhà.

- Bác John? - Lana nhìn vào phòng.

Chiếc ghế bành nơi John vừa ngồi giờ trống rỗng. Rồi cô thấy thân hình ông đổ dài trên sàn. Cô tỉnh lại ngay lập tức.

- Ối trời ơi - cô thì thào.

Kinh nghiệm của một y sĩ giúp cô không hốt hoảng. Cô chạy vội lại với ông, đặt ông nằm ngay ngắn lại, nói caravat và cởi mấy cúc áo ra. Rồi cô kê đầu ông lên cái gối mềm. Cô xem mạch, thấy mạch ông đập rất chậm. Cô bàng hoàng thấy hộp thuốc mở đổ bên cạnh, những viên thuốc lăn vãi lung tung trên sàn nhà.

Cô chạy vội ra chỗ để điện thoại và gọi điện thoại cấp cứu. Giọng cô rõ ràng dứt khoát khi nói tên và địa chỉ của mình khi xin xe cấp cứu.

Cô cảm giác phải chờ lâu đến vĩnh cửu mới nghe thấy tiếng xe cấp cứu rú. Cô biết thực ra chỉ có mấy phút nhưng lại cảm thấy lâu hơn rất nhiều.

Cửa bật mở và mấy người cấp cứu lao vào.

Một người đàn ông hỏi cô:

- Chị họ hàng thân thích với ông ấy phải không?

- Không. Chúng tôi là bạn - cô mệt mỏi dựa vào bàn, thấy mình đang run lẩy bẩy.

- Tên ông ấy là gì?

- John Buchanan.

- Ông ấy bao nhiêu tuổi?

- Sáu mươi ba!

- Chị biết ông ấy mắc bệnh tim không? Ông ấy có dùng thuốc không?
- Có, thuốc của bác ấy rơi vãi ra sàn.
- Chị thấy ông ấy uống thuốc không?
- Không, lúc ấy tôi đang ở phòng bên. Tôi nghe tiếng bác ấy ngã xuống.

Người cấp cứu thứ hai đứng dậy:

- Chúng ta có thể mang ông ấy đi được rồi.
- Xin cho tôi đi cùng được không?
- Được chứ - hai người đàn ông khiêng cáng ông đi.

Lana chạy vào bếp, đi giày, tắt bếp và vợ vội túi xách. Những người cấp cứu cáng ông ra xe đi ngang qua bà Morgan, hàng xóm ở căn hộ đối diện trong hành lang đang tròn mắt đứng nhìn.

Lana trèo lên xe cứu thương. Cửa xe đóng ập lại và chiếc xe rú còi phóng đi

Cảnh cấp cứu đến bệnh viện rất quen thuộc đối với Lana. Nhưng chính vì thế, mọi cái không thật đối với cô. Cô cảm thấy tất cả những gì xảy ra đều như trong cơn ác mộng. Cô y tá tiếp nhận bệnh nhân giữ chân cô lại khi họ khiêng John đi.

- Chúng tôi cần biết vài điều, thưa cô - một bàn tay bám vào cánh tay cô

Cô đi theo y tá vào một văn phòng nhỏ, ngồi xuống cái ghế có tựa lưng cao. Những ngón tay cô co cứng lại để trên đùi lúc cô nhắc lại những gì đã kể cho những người đến cấp cứu nghe.

- Chị biết ông Buchanan ở đâu không? Địa chỉ của ông ấy ở đâu?

- Bác ấy sống ở Phoenix, địa chỉ cụ thể tôi không biết.

- Chị biết số điện thoại của ông ấy không?

- Không!

- Ông ấy có gia đình không? có ai đó để chúng tôi liên hệ không? - Giọng nói lạnh lùng, không biểu thị sự đồng cảm hay thương xót.

- Vợ bác ấy tên là Kathryn - Cô nhớ lại và nhận thấy cô y tá liếc nhìn mình. - Bác ấy có nói vợ đang đi xa, cùng với con dâu và cháu trai.

- Còn con trai ông ấy? có thể chị biết anh ấy ở đâu bây giờ?

- Không. Bác John nói tối nay anh ấy có cuộc hẹn. Tôi không giúp chị được nhiều, đúng không? -

Lana thở dài. Rồi cô quay đầu lại - Khoan đã, tôi nhớ lại rồi. Bác John làm việc cho công ty Falcon Construction, một công ty xây dựng ở Phoenix. Bác ấy làm gác đêm ở đó, tại công trường xây dựng trung tâm y học.

- Có thể chứ. Chị đã giúp tôi đấy - cô y tá nói với một nụ cười khích lệ.

Một cô y tá khác bước vào phòng, đưa ra những đồ đạc cá nhân của John:

- Làm ăn như thế này đây - cô ta hốt hoảng kêu lên - Chị hãy nói với những người cấp cứu lần sau phải ghi đầy đủ tên họ của bệnh nhân. Chúng ta vừa đón John Buchanan Faulkner vào viện.

Cái tên này làm Lana ngạc nhiên:

- Chắc có sự hiểu lầm rồi. Bác ấy là John Buchanan. Bác ấy làm nghề gác đêm. Sao chị lại nghĩ...

- Ví của ông ấy đây, chị Marshall ạ. Khi tìm xem trong đó có đơn thuốc nào không, tôi tìm thấy chứng minh thư của ông ấy. Ông ấy là John Buchanan Faulkner - Ánh mắt cô ta trượt qua mặt Lana và bộ váy áo lịch sự của cô - Tôi cho rằng chị có lý do để dấu tên thật của ông ấy.

Lana đỏ mặt vì bị nghi ngờ. Nhưng cô can đảm đáp lại:

- Chị nhầm rồi, chị y tá ạ. Tôi chỉ biết bác ấy là John Buchanan. Vì thế tôi nói ra cho chị cái tên ông ấy.

Cô y tá tiếp nhận bệnh nhân tỏ ra thông cảm với Lana.

- Chị ra phòng chờ và ngồi lại đó. Tôi sẽ thông báo cho chị hay khi được biết về tình trạng sức khoẻ của ông ấy.
- Cảm ơn chị! - Lana khẽ thốt lên và đi ra ngoài.

Chương 11

Lana ngồi co người trên chiếc ghế nhựa xanh. Bàn tay cô cầm chặt cốc cafe lạnh từ một giờ nay mà chưa hề uống ngụm nào. Cô đưa tay gạt tóc trước mặt. Ánh mắt cô chăm lặng tìm kiếm dò hỏi cô ý tá ngồi bên bàn sau khung cửa sổ. Người phụ nữ kia lắc đầu. Bệnh tình John không thay đổi.

John tức J.B. Faulkner! Toàn bộ ý nghĩa sự việc này dần khắc sâu vào tâm trí cô. John hay John B. Faulkner. Điều cô quan tâm chỉ là người bạn cô đang nằm ở đây, bất kể tên tuổi là gì. Điện thoại đổ chuông. Cô nín thở lắng nghe câu chuyện.

- Đúng thế, thưa bác sĩ. Cách đây hai giờ, chúng tôi đã gọi điện được cho bà Faulkner tại điện trang của bà ở miền Bắc Arizona - Cô y tá nói - Bà ấy sẽ đi máy bay riêng đến đây ngay lập tức.

- Còn con trai ông ấy?

- Không, chị quản gia nói, tối nay anh ấy bận. Không ở nhà và không biết anh ấy ở đâu cả. Chúng tôi đã nhắn tin lại cho anh ấy gọi đến ngay cho bệnh viện khi trở về.

- Chị vừa nói chuyện với bác sĩ phải không? - Lana sợ hãi hỏi - Sức khoẻ bác John thế nào? Bác sĩ nói gì hả chị?

- Xin lỗi chị, chị Marshall. Tình trạng ông ấy vẫn nguy kịch. Ngoài ra tôi cũng không biết nói với chị gì hơn.

- Nhưng chắc chị biết cụ thể. Bác ấy có tỉnh không. Chị có...

- Chị phải hiểu, chị Marshall ạ. - Cô y tá thẳng thừng cắt lời - Chúng tôi không được nói cụ thể cho tới khi gia đình ông Faulkner được thông báo. Chị đi về nhà thì tốt hơn. Ở đây chị không làm được gì cả.

- Không! - Lana bác bỏ - Tôi sẽ đợi!

Là y sĩ cô biết giờ phút này là giai đoạn quyết định số phận của bệnh nhân.

*

**

Hai người bước vào làm cô chú ý đến sự khác biệt lạ lùng giữa người đàn ông và người đàn bà. Sự khác biệt không chỉ về tuổi tác, mà còn là cái gì đấy rất đặc biệt, rất lạ lùng ở họ. Không thể nhìn mặt đoán được tuổi người phụ nữ. Thân hình trẻ trung được giấu trong cái váy ngắn màu xanh nhạt, áo sơ mi lụa điểm hoa trang nhã và áo khoác ghile hợp kiểu. Bộ váy áo này làm bà trông đậm người hơn thực tế. Bà đi dép cao gót, mái tóc màu nâu sáng được cặp uốn đơn giản. Trông bà rất quý phái.

Trái với bà, người đàn ông giản dị. Anh đi nhẹ nhàng bên cạnh, cao hơn bà hẳn cái đầu. Áo quần anh mặt không cầu kỳ. Chiếc quần nâu và áo phai màu che đầy vụng về cơ thể cường tráng được luyện tập của anh. Anh mang vóc dáng đàn ông thực thụ, da sạm nắng, tóc đen nhánh, xoà hình sóng xuống trán.

Người đàn bà dừng lại bên bàn viết của cô y tá:

- Tôi là Katheryn Faulkner. Tôi muốn gặp chồng tôi - Giọng nói bà biểu lộ sự quen ra lệnh người khác. Hawk đứng phía sau, quan sát toàn cảnh.

- Xin bà chờ một lát - cô y tá nhắc điện thoại và nói chuyện với ai đó - Bác sĩ Sanderson sẽ đến ngay lập tức. Mời bà ngồi xuống ghế.

Thở dài và quay lại nhìn quanh, Katheryn không biểu lộ cảm xúc gì. Người đàn ông đang nằm ở đây hoàn toàn có thể là người lạ cũng được. Nhưng trong suốt chuyến bay đến Phoenix. Hawk để ý thấy bà gặm móng tay. Anh ngạc nhiên thấy bà còn tình cảm với người đàn ông đã cưới bà. Có những thời kỳ anh phải khâm phục sự trung thành của bà đối với cha mình.

Năm tháng trôi qua, sức hấp dẫn của Katheryn đối với Hawk giảm đi. Nhưng sự căm thù của bà đối với Hawk vẫn không hề thay đổi. Anh chính là bằng chứng sống về sự vô thủy chung của ông đối với bà. Qua anh, bà luôn phải nhớ tới việc bà kết hôn với một người đàn ông chẳng coi bà ra gì. Bà đề nghị Hawk cùng đi với bà đến bên giường bệnh của J.B.. Bà muốn trong cơn khủng hoảng này anh ở gần bên cha mình mặc dù bà biết không nên để anh tới chỗ J.B.. Chỉ thân nhân gia đình mới được làm việc ấy, và chưa bao giờ J.B. công nhận anh là đứa con hợp pháp. Không có lý do gì để cho rằng trên giường bệnh, dưới lưỡi hái của thần chết, ông ấy sẽ thay đổi quan điểm.

Nhưng Hawk đến đây không phải vì cha, mà vì Katheryn. Có thể bà cần sự giúp đỡ của anh. Một người đàn ông to lớn, vận áo choàng trắng bước ra từ thang máy.

- Bà có phải là bà Faulkner không? tôi là bác sĩ Sanderson. Tôi rất mừng bà đã đến đây!

- Ông ấy thế nào? - Katheryn lau mấy giọt nước mắt nhìn bác sĩ.

- Tôi xin đảm bảo với bà rằng, chúng tôi đã làm tất cả những gì chúng tôi có thể làm được - Bác sĩ tránh câu trả lời trực tiếp - Trung tâm chữa bệnh tim của chúng tôi là một trong những trung tâm tốt nhất của đất nước này.

- Tôi muốn gặp ông ấy! - bà nói giọng quả quyết.

- Ông Faulkner đang bất tỉnh nhân sự, nhưng tất nhiên bà có thể gặp ông ấy trong vài phút.

Hawk thấy người phụ nữ trước đó anh đã để ý tiến lại gần bác sĩ.

- Thưa bác sĩ - giọng cô nhẹ nhàng, khẽ và tự chủ.

- Cô y tá đâu? - bác sĩ quay về phía một phụ nữ mặc y phục trắng - Cô hãy đưa bà Faulkner đến phòng cấp cứu hồi sức. Tôi sẽ đến đó ngay!

Hai người phụ nữ biến vào thang máy.

- Thưa bác sĩ, sức khoẻ ông ấy ra sao? Ông Faulkner? - cô gái hỏi làm Hawk ngạc nhiên. - Cô ta quan tâm tới J.B làm gì?

- Tôi cũng là y tá, tôi muốn biết tất cả về bệnh tình của ông ấy.

- Ông ấy khó lòng qua khỏi, chị Marshall ạ - bác sĩ trả lời cộc lốc - Ông ấy đã hai lần bị nhồi máu cơ tim. Nếu còn bị lần thứ ba mà qua khỏi thì đó là điều kỳ diệu.

Người phụ nữ tái nhợt. Mắt cô tròn xoe vì sợ hãi. Cô đứng ngây, miệng hơi hé nhưng không nói nổi lời nào.

Hawk bước lên:

- Chị này là ai vậy?

- Chị Marshall đã ở bên ông Faulkner khi ông ấy bị đau tim - bác sĩ Sanderson giải thích.

- Ở đâu? - anh hỏi cộc lốc.

- Trong nhà tôi - cô trả lời.

Hawk quay sang bác sĩ:

- Báo chí đã biết chưa?

- Theo tôi biết thì chỉ một vài tờ báo hay tin này - bác sĩ trả lời - Bệnh viện rất thận trọng và không thông báo gì về ông Faulkner.

- Tôi muốn biết rõ những ai đã biết việc này. Bệnh viện không có quyền đưa ra bất cứ tin gì về

ông Faulkner. Mọi phát biểu trước báo chí phải do một thành viên gia đình. Bác sĩ, ông hiểu chứ?

- Rất hiểu! - sự tức giận được che dấu nhưng rất vụng về trong giọng nói của bác sĩ - Y tá Burroughs sẽ cung cấp danh sách những người này cho anh.

- Tốt. Trong khi ấy, chị Marshall có thể đến nơi nào đó ít người qua lại được không? - Anh nhìn cô gái tóc nâu.

- Chị ấy có thể ngồi đợi trong phòng y tá, ở đó cũng có cafe - bác sĩ nói và chỉ vào một cửa phòng.

- Cảm ơn bác sĩ - Hawk nói, tay nắm cùi tay người phụ nữ.

Khi đi qua bàn y tá, anh nghe cô y tá nói với bác sĩ:

- Con trai ông Faulkner vừa gọi điện thoại báo sẽ tới đây ngay.

Hawk hài lòng khi nhận tin này. Lúc này có nhiều việc phải làm và đó là việc của Chad, vì anh ta mang họ Faulkner.

Anh giữ cửa phòng y tá cho Lana đi vào. Khi ấy hai người ở gần nhau tới mức anh nhận cảm được hương nước hoa mùi gỗ thơm của cô. Nhưng anh cũng ngửi thấy mùi rượu phảng phất. Anh bỗng giận người phụ nữ trẻ. Rõ ràng, cô ta đã liên hoan chè chén với cha anh khi tai nạn xảy ra.

Phòng vắng tanh. Hawk lấy cafe cho cả hai:

- Chị quen biết J.B bao lâu rồi?

- Từ tháng sáu - cô áp chặt một bàn tay vào trán - Thế mà tôi có cảm giác lâu hơn ba tháng rất nhiều!

- Chị là y tá phải không? Chị quen ông ấy trong trường hợp nào?

- Vào một buổi tối giông bão trên đường tôi về nhà. Xe của ông ấy nằm lại bên đường xa lộ. Tôi cho ông ấy đi cùng. Anh hãy tin tôi, cho tới tận tối nay tôi không biết ông ấy là ai. Ông nói tên là John Buchanan, và là người gác đêm. Tôi tin ông ấy, và lại chẳng có lý do gì để nghi ngờ lời ông ấy nói.

- Tên ông ấy là John Buchanan Faulkner - Hawk chỉnh lại.

Càng nghe câu chuyện anh càng ít ngạc nhiên về việc cha anh giấu tên và thân phận mình. Ông thường không để lộ thân phận mỗi khi làm quen với các cô gái.

- Cô y tá tìm thấy chứng minh thư của ông ấy. Sao ông ấy giấu tôi mình là ai? - cô bối rối hỏi

Hawk - Giá như lúc đầu thì tôi có thể hiểu được, nhưng sau này... Hay ông ấy cho rằng tôi sẽ cư xử khác nếu biết ông thực sự là ai?

Hawk muốn biết cụ thể hơn:

- Tôi muốn biết chi tiết chính xác sự việc xảy ra tối nay như thế nào? Cái gì đã dẫn tới cơn đau tim của ông ấy?

- Hôm nay tôi có sinh nhật. Ông John mời tôi đi ăn tối, có champagne, ánh nến rất tuyệt.

Hawk hình dung dễ dàng bức ảnh này, cha anh cười nói thích thú bên bàn với người phụ nữ trẻ đẹp này.

- Ông ấy không hề đã động việc mình không được không được khoẻ. Tôi cho rằng ông ấy không muốn làm hỏng tối vui. Tôi thực sự không để ý gì. Sau đó, khi chúng tôi về nhà tôi và tôi đang pha cafe...

- Vào lúc nào chị Marshall? tôi không biết những gì thuộc về sinh lý đã diễn ra giữa chị và ông Faulkner. Tôi chỉ muốn biết ông ấy có mặc quần áo không khi xe cứu thương đến và ông ấy còn

nằm trên giường không?

- Ông ấy mặc nguyên quần áo, và không ở trên giường - cô gái bức tức trả lời - Ông John và tôi là bạn với nhau. Tôi không hề quan hệ yêu đương với ông ấy. Đó hoàn toàn là tình bạn ở cả hai phía. Điều này khó tin phải không? - cô gái quay người, thở dài.

Hawk không trả lời thái độ của cô gái rất thật. Được, anh đã hiểu nhầm. Vậy càng tốt hơn.

Nhưng anh không tìm được câu xin lỗi. Anh ra khỏi phòng, đi lấy danh sách những người đã hỏi ở chỗ y tá. Hawk vừa định cầm lên đọc thì Chad bước vào.

Bộ comple màu vàng lông lạc đà che đầy vụng về cái thực tế anh ta béo mập ra nhiều bởi vô số cuộc tiệc tùng. Anh ta vẫn đi thẳng người như thường lệ. Tóc chẻ đường ngôi đằng hoàng.

Trông anh ta rất lịch sự. Khi nhìn Hawk, ánh mắt anh ta trở nên hết sức lạnh lùng:

- Em đến đây làm gì?

- Em đưa bà Katheryn đến đây theo yêu cầu của bà!

- Carol và Johnny đâu? Cũng ở đây à? - Chad nhìn quanh tìm kiếm.

- Không. Sáng mai cha mẹ cô ấy sẽ đưa cô ấy đến đây bằng xe ô tô.

- J.B bị sao vậy? Liệu ông ấy có qua khỏi được không?

- Ông ấy còn sống. Nhưng triển vọng rất tồi tệ. - Hawk nói thẳng. Qua con mắt hé mở, anh quan sát thái độ của Chad. Anh ta không biểu lộ phản ứng gì.

- Ông ấy ở đâu? Anh phải tới chỗ bố. Chắc mẹ cần đến anh - Chad nói.

- Lúc này anh phải ở đây trước đã - Hawk quả quyết - Chúng ta có một vấn đề.

- Chuyện gì vậy? - Chad muốn biết ngay.

Hawk nhếch môi châm biếm:

- Khi bị đau tim, J.B đang ở trong phòng của bạn gái.

Chad đỏ mặt vì tức giận:

- Đồ dê già dĩ thoả - Anh ta nghiêng răng rít lên - Đến lúc chết rồi mà ông ấy vẫn bơi bắn chúng ta.

- Đây là danh sách những người biết chuyện đó - Hawk đưa cho anh ta tờ giấy - Có thể báo chí chưa biết hết tất cả. Nhưng đó chỉ là vấn đề thời gian.

- Trời ơi, phải làm gì bây giờ? - Chad đưa tay lên vò tóc - Chúng ta phải làm gì bây giờ?

Đột nhiên anh ta nói "chúng ta".

- Anh hãy gọi điện ngay cho luật sư Garvey, ông ấy là bạn của J.B. Nhà ông ấy ở gần căn hộ của người phụ nữ này và trong khu vực trách nhiệm của chiếc xe cấp cứu ấy. Em tin rằng anh sẽ thuyết phục được ông Garvey nhận nói rằng J.B. ở chỗ ông ấy khi bị lên cơn đau tim. Anh mang theo bao nhiêu tiền? Sau đó điều quan trọng nhất là chi phối tất cả những người trong danh sách này. Một vấn đề nữa là mấy người cấp cứu tiếp nhận bệnh nhân. Em còn tiền vừa đánh bài thắng cuộc đây. Cộng lại chắc sẽ đủ.

Chad bàng hoàng gật đầu:

- Còn người phụ nữ kia?

- Chúng ta sẽ bàn sau khi mọi chuyện xong xuôi.

Garvey sẵn sàng ngay lập tức đứng ra bảo vệ thanh danh bạn bè và Chad cần hơn nửa tiếng để giải quyết ổn thoả mọi các việc khác. Hai người gặp lại nhau trong phòng đợi vẫn vắng như trước.

- Giờ chỉ còn người phụ nữ này - Hawk nói - Cô ấy ở đây!

- Ở đây? Trong bệnh viện à? - Chad ngạc nhiên.

- Vâng! cô ấy đi cùng xe cứu thương với J.B.
- Bây giờ cô ấy ở đâu? Trời ơi, hy vọng cô ấy không ở bên bố. Nếu không sẽ khủng khiếp với mẹ như thế nào? - Chad lo ngại.
- Kathryn chưa hề biết gì về người phụ nữ này. Cô ấy ở trong phòng y tá.
- Phải đuổi cô ấy đi ngay lập tức - Chad nói như ra lệnh.
- Hình như cô ấy quyết định ở lại cho tới khi biết rõ hơn về bệnh trạng của J.B. Hơn nữa cô ấy quả quyết họ chỉ là bạn bè với nhau.
- Bạn bè? - Chad nhúm mày hỏi - J.B chỉ có một mục đích đối với phụ nữ.
- Kệ vậy - Hawk nhún vai - Em có cảm tưởng không mua nổi cô gái này và hình như cô ấy yêu quý J.B thực sự.
- Anh sẽ nói chuyện với cô ấy. Phải đưa cô ta ra khỏi đây ngay. Em chỉ cho anh biết giờ này cô ta ở đâu? - Chad nói.

Khi họ bước vào phòng y tá, Lana đang đứng bên cửa sổ, lặng nhìn vô vọng vào màn đêm. Chad thì thầm thốt lên:

- Ít nhất J.B. cũng biết lựa chọn!

Mắt Hawk đầy giận dữ.

Lúc đầu Lana tưởng ai đó trong bệnh viện đến báo tin cho cô về tình trạng sức khỏe của John. Người đàn ông trông lịch thiệp, ăn bận bộ comple đắt tiền, trông cường tráng. Lúc anh ta bước về phía Lana, cô thấy trong ánh mắt anh ta thoáng nụ cười tỏ ý lấy làm tiếc:

- Tôi là Chad Faulkner, con trai của J.B. - người đàn ông nói. Điều đó giải thích tất cả. Đúng, anh ta cũng có nét giống J.B. - Tôi đã tới đây nhanh chóng như có thể được. Cảm ơn chị đã ở bên ông ấy cho tới khi gia đình tới. Chị..... - anh ta đợi cô tự giới thiệu.

- Tôi là Lana Marshall - khi anh ta đón bàn tay cô vào giữa hai bàn tay mình và bắt tay đồng cảm, cô ứa nước mắt - Tình trạng ông ấy thế nào? Từ một giờ nay tôi chẳng biết được gì cả.

- Chắc ông ấy sẽ qua khỏi - anh ta mỉm cười với cô để khích lệ - Chị biết ông ấy khỏe mạnh như thế nào. Ông ấy khỏe mạnh như một đấu sĩ.

- Đúng thế! - ánh mắt cô trượt sang bên người đàn ông khác đợi ở góc phòng. Cô nhận thấy nét châm biếm trong con mắt anh - Ông John và tôi là bạn bè - cô nói nhanh để Chad không có nghĩ không hay về mình.

- Tôi biết. Tôi nghe nói chị ở bên ông ấy khi xảy ra sự việc. Chắc việc ấy thật khủng khiếp đối với chị - Anh ta nói giọng cảm thông.

Giá như có thể được, Lana đã gục đầu vào vai người đàn ông này. Anh ta rất hiểu cảm xúc của cô.

- Lana! tôi được phép gọi chị như vậy không? - Chad nghiêng đầu sang một bên - tôi phải xin chị một điều, nhưng không muốn chị hiểu lầm.

- Điều gì vậy?

- Tôi muốn không ai biết cha tôi tối nay đã ở chỗ chị. Dù tình bạn của chị hết sức bình thường, nhưng các báo chí nếu biết sẽ bới móc và thêm thắt. Tôi không muốn gia đình tôi bị tổn thương và thanh danh của chị bị ảnh hưởng bởi những gì báo chí bịa đặt ra - Anh ta giải thích.

- Tôi phải làm gì để giúp anh trong việc này? - Sự lo lắng của anh ta cho gia đình Faulkner làm cô xúc động và tước bỏ hoàn toàn vũ khí của cô.

- Tôi muốn đề nghị chị đi về nhà. Hawk sẽ đưa chị về - Khi cô từ chối, anh tiếp lời - và tôi hứa sẽ gọi điện ngay cho chị khi bệnh tình của cha tôi thay đổi. Phóng viên báo đài sẽ tới đây. Để

giữ cho tên chị không xuất hiện trên báo chí, đài, radio thì tốt nhất là chị không ở đây. Xin lỗi, tôi phải đề nghị chị như vậy, nhưng thế sẽ tốt hơn.

- Đúng, đúng, tôi hiểu - Lana ngập ngừng đồng ý

- Cảm ơn, Lana - Nụ cười mỉm của anh ta sưởi ấm trái tim cô gái - Tôi hứa với chị là tên chị sẽ không bị đưa lên báo chí. Tôi biết cha tôi cũng mong muốn như thế. - không còn nghi ngờ gì nữa, John là một người quân tử, và hình như con trai ông cũng vậy. Cô cảm thấy an tâm, rất an tâm.

- Anh Faulkner ạ, anh rất lịch thiệp - cô thì thầm.

- Chị hãy gọi tôi là Chad - Anh ta yêu cầu cô - Rất tiếc tôi không ở đây lâu hơn được, nhưng chắc chị hiểu được là mẹ tôi giờ đang cần đến tôi. Hawk sẽ lo liệu đưa chị về tới nhà an toàn. Và tôi sẽ gọi điện cho chị mỗi khi có tin gì mới.

- Cảm ơn anh!

Chad nói chuyện với người đàn ông mà anh ta gọi là Hawk. Cô không hiểu được họ nói với nhau những gì. Rồi anh ta đi ra.

Lana thấy hơi lo sợ khi ở lại một mình với người đàn ông mắt xanh.

- Tôi đi taxi cũng được - chị nói.

Anh trả lời giọng châm biếm:

- Xin chị đừng làm phá dự định của Chad. Anh ấy sẽ rất buồn. Chị cũng không muốn vậy có phải không?

- Đúng! - Lana có cảm giác như anh đang đùa bỡn với mình.

Chương 12

Ngồi bên cạnh, Lana quan sát người đàn ông đang cầm lái. Mái tóc đen của anh lấp lánh như đá quý. Anh mang vết sẹo nhỏ trên mũi. Gò má anh nhô cao kéo liền với những nếp nhăn sâu từ mũi xuống miệng. Miệng anh nhỏ, cằm cùng gương mặt anh nhắc nhở người khác thận trọng. Nhưng đáng chú ý nhất là đôi mắt anh. Màu xanh thăm thẳm của đôi mắt tương phản lạ lùng với mái tóc đen và màu da nâu của anh. Đôi mắt có thể long lanh đầy châm biếm vui nhộn, có thể nhìn sắc như dao hoặc có thể lấp lánh phẳng như gương và không phản chiếu gì cả. Nếu con mắt là cái gương của linh hồn thì anh không có linh hồn.

Đầu cô nhức như búa bổ. Cô còn cảm nhận được rượu champagne đã uống. Cái căng thẳng trong xe cứ mỗi lúc một tăng. Cô phải nói chuyện với anh:

- Anh làm việc cho bác John... cho ông Faulkner à? - cô hỏi.

Anh quay đầu nhìn cô rồi trả lời:

- Không hẳn là vậy.

- Hay anh là bạn của gia đình? - Lana tin rằng anh phải là một trong hai trường hợp ấy thì Chad mới tin cậy đến như vậy.

- Có thể nói như thế được - anh gật đầu.

Lana bối rối. Cô muốn nói chuyện, muốn quên nghĩ tới bác John và bệnh viện. Tại sao Chad không tự đưa cô về nhà? Cô cố nhớ lại anh con trai nào của John đã có gia đình, cậu anh hay cậu em? Chad không đeo nhẫn cưới.

- Anh rẽ vào đây - cô nói - Chad làm tôi nhớ tới cha anh ấy, lịch thiệp, đáng yêu và hơn hẳn mọi người.

- Đúng, anh ấy biết nói ra điều thích hợp vào thời điểm thích hợp - Câu trả lời nghe không phải lời khen. Anh cho xe đi chậm lại khi cô nói.

- Đây, chúng ta tới nơi rồi.
Hawk đi theo cô cho tới tận cửa nhà. Khi cô đang tìm chìa khoá, bà Morgan mở cửa đối diện.

- Cô từ bệnh viện về rồi à? - bà ta hỏi - Ông ấy thế nào? bạn cô bình phục rồi chứ?

- Mọi cái đều tốt đẹp, bà ạ - Hawk trả lời bà lảng giềng và mở cửa cho Lana. Họ bước vào nhà.

- Để tôi hỏi bà Morgan xem điện thoại tôi có reo không? - Lana thì thầm một mình - Có thể Chad đã gọi điện. Hay tốt hơn là tôi gọi điện tới bệnh viện.

- Không - tay anh giữ cô lại - Tôi sẽ gọi điện. Trong lúc ấy cô pha cafe đi!

- Anh định ở lại đây à? - Thần kinh cô run rẩy.

Anh đã đi về phía điện thoại trong bếp. Câu hỏi của cô bị làm ngơ. Cô ngáp ngừng rồi đi theo anh vào bếp. Cô đặt ấm nước mới lên bếp. Cô cố nghe cuộc nói chuyện nhưng anh nói quá nhỏ. Khi đổ bột cafe vào cốc, tay cô run run làm cho cafe đổ vãi ra ngoài.

- Chị để đó tôi làm. - Hawk đứng bên cạnh nói - Chị ra phòng nghỉ đi, tôi làm được mà.

- Tôi không thể làm được - toàn thân cô run lên bần bật - Bệnh viện....họ nói gì?

- Chưa có gì mới cả.

- Chờ đợi mới khủng khiếp làm sao! Nó làm tôi phát điên lên mất - cô nhắm nghiền mắt.

- Chị đau đầu à?

- Vâng! - cô bật cười về câu hỏi này.

Trong đầu cô vang tiếng ong ong như tiếng sấm. Cô nghe tiếng chân anh đi vào phòng tắm mở lọ thuốc. Anh trở lại với một ống aspirin

- Tôi vừa mới mua giấy dán tường mới cho phòng tắm - Lana nhớ lại - Đó là quà sinh nhật tôi tự tặng mình. Tôi vừa hỏi John xem thứ Bảy tới có giúp tôi dán tường được hay không thì nghe tiếng ông ấy ngã xuống. Khi ông ấy... - tiếng thở dài buồn bã kết thúc câu nói.

Anh đưa cô hai viên và rót đầy ly nước cho cô. Cô nuốt chửng viên thuốc

Ấm nước sôi sùng sục. Anh đổ vào hai cái cốc. Rồi anh đem coffee lên phòng, một cốc cầm tay, còn cốc kia để trên bàn salon.

- Chị ngồi xuống nghỉ đi - anh yêu cầu.

Lana rơi mình xuống ghế sofa.

- Có cần gọi bà lảng giềng sang đây ngồi cùng chúng ta không?

- Không, giờ tôi không chịu đựng được tính bẻm mép của bà ấy.

Cô tự hỏi phải anh đã nói "cùng chúng ta".

- Anh không cần phải ở lại - cô nói - Tôi tự lo liệu được.

Ánh mắt của anh lướt qua người cô:

- Nếu không nghe được tin Chad, chắc chắn chị sẽ gọi điện cho bệnh viện. Khi ấy khó giải thích được người phụ nữ trẻ bên điện thoại là ai. Tốt hơn để tôi gọi.

- Tôi hiểu - Lana thì thầm - Vì thế anh ở lại đây - cô hiểu ra anh không định giúp cô mà chủ yếu để gia đình bệnh nhân bớt khó khăn - Tôi thấy anh đến cùng bà Faulkner.

- Đúng! - Hawk ngồi duỗi chân trên ghế bành. Anh chăm chú nhìn cô.

- Ông John nói bà ấy đi xa, đến một điền trang nào đó ở phương Bắc. Anh đưa bà ấy đến đây à?

- Đúng thế! Khi được bệnh viện báo tin, bà ấy đã đề nghị tôi lái máy bay đưa đến đây.

Điều ấy có nghĩa là anh là phi công.

- Điền trang ấy của ông John à?

Cô phần nào vẫn chưa thể tin được ông ấy không phải là người gác đêm mà là một trong những người đàn ông giàu nhất đất nước này.

- Đúng thế!

- Trước đó ông ấy có sống ở đây không? Một lần ông ấy nói đã lớn lên ở phương Bắc - cô chợt hiểu mình biết về ông ít ỏi nhường nào.

- Có, nhưng từ nhiều năm nay ông ấy đã không sống ở đó nữa. Mùa hè họ về lại nơi ấy vài lần - Hawk để tâm tới cốc coffee hơn là tới cuộc nói chuyện

Lana bắt đầu kể về thời gian cô quen biết John. Cô muốn nói về ông. Kỷ niệm làm thức dậy tất cả những gì họ cùng làm, những điều họ cùng trao đổi. Đột nhiên cô nhận ra dòng nước mắt tuôn dài trên má.

- Xin lỗi đã làm anh thấy tẻ nhạt. - cô nói và đặt cốc coffee uống cạn sang bên - Ông John và tôi là bạn bè, bạn bè rất thân.

- Tôi tin điều ấy - anh lạnh lùng nói.

- Trước đó thì không - cô thẳng thừng đáp lại.
- Chị ngạc nhiên à?
- Không, thực ra không. Anh có thể gọi điện lần nữa được không?
Anh đi lại máy điện thoại và quay số, rồi nói vào máy.
- Chưa có tin gì mới - anh nói khi trở lại.
- Không thể thế được. Phải có tin mới chứ! Bệnh tình của ông ấy tiến triển chứ?
- Họ là những y tá, nhưng họ không nói gì cả. Chị cần phải nghỉ. Sao chị không đi ngủ đi. Sáng mai...
- Không! - cô bác bỏ ngay lập tức đề nghị của anh. - Tôi không thể đi ngủ được. Điều này anh không thể hiểu nổi. Anh không thân thiết với ông John như tôi.
Lana rửa nước mắt. Môi cô mím chặt. Vai rung lên bần bật. Cô khóc nức nở.
Một bàn tay chạm vào cánh tay cô, cô cố gạt nó ra. Anh đưa tay ôm cô và cô gục đầu vào người anh. Nước mắt cô ướt đầm áo anh. Anh ôm chặt lấy cô. Lana bình tĩnh lại.
- Tôi đoán chắc anh căm thù những người phụ nữ khóc - cô thốt thức.
- Chị thực sự hợp với anh Chad - Hawk nói chậm biếm, nhưng không nghĩ như vậy.
- Đợi lâu quá. Dù tôi đã tự nhủ không tin tức có nghĩa là tin tốt lành rồi. Nhưng...
Chuông điện thoại reng.
- Để tôi nghe.
Nhưng anh cố ấn cô ngồi xuống ghế bành. Chắc là Chad, không ai ngoài anh ta gọi cô vào giờ này.
Anh nhắc ống nghe. Mọi cơ bắp của cô căng lên. Cô lắng nghe, nhưng không hiểu được gì từ những câu trả lời của anh. Cả nét mặt anh cũng không biểu lộ thái độ cảm nhận gì. Cô nín thở khi anh đặt ống nghe xuống và quay về phía cô.
- Chị để rượu whisky ở đâu?
- Whisky? - Lana nhắc lại từ này. Rượu whisky dính líu gì tới việc này? - điện thoại của anh Chad phải không? Anh ấy nói gì hả anh? Ông John thế nào rồi? Sức khỏe ông ấy đã khá hơn chưa?
- Nếu J.B. thường xuyên đến ăn cơm chỗ chị, như chị đã kể, thì ở đây phải có rượu whisky. Ông ấy rất thích uống một ly trước khi ăn - Hawk thản nhiên nói tiếp - Rượu để ở đâu?
- Trong tủ - Lana trả lời, ngoài ra cô không được biết gì thêm - Tôi muốn biết sức khỏe ông John thế nào? Ông ấy đã tỉnh lại chưa?
Hawk mở tủ lấy ra một chai rượu còn nửa và một cái ly. Anh không trả lời. Anh đi lại phía cô, một tay cầm chai rượu và cái ly.
- Ông ấy chết rồi - anh nói thẳng, không vào đề vòng vèo. - ông ấy chết lúc 1.20 a.m.
Lana cảm thấy nghẹn thở, cô đưa tay lên bịt miệng, mặt cắt không còn giọt máu, và cảm giác khó chịu buồn nôn cứ dâng trào lên trong người. Đầu cô như bị búa bổ. Ánh mắt sợ hãi của cô không rời khỏi đôi mắt xanh lạnh lùng của Hawk. Cô chờ đợi anh sẽ nói thêm rằng đó chỉ là cách đùa ác ý. Nhưng điều ấy là sự thật.
Vai cô run lên bần bật và cái run rẩy ấy truyền khắp người cô. Đầu gối cô bỗng như lỏng ra.
Hawk nhào tới đỡ lấy cô. Anh dìu cô lại sofa.
- Không đúng. Ông ấy không chết. - cô nói, nghe như chỉ thì thầm khe khẽ.
- Chị uống đi - anh nói và áp ly rượu whisky vào môi cô.
Cô ngoan ngoãn uống, nghẹn nấc đưa tay định đẩy ly rượu ra, nhưng không còn sức lực nữa.
- Uống nữa đi - Anh ra lệnh và cô tuân theo.
Nước mắt chảy rửa rửa trên má cô. Toàn thân cô run rẩy. Cô không biết được những gì xảy ra xung quanh nữa. Rượu whisky bắt đầu làm mờ đục cảm giác của cô.
- Ông John nói có phương thuốc chữa bệnh chuột rút, ông ấy định cho tôi phương thuốc ấy vì tôi uống nhiều champagne quá. Trời ơi, mới chỉ là tối qua thôi. Trời ơi, có phải chỉ mới tối qua hay không? - cô gào lên và khóc nức nở.
Anh đỡ tay ngang lưng cô, tay kia luồn dưới gối.
- Anh làm gì thế? - cô ngạc nhiên hỏi.
- Chị phải đi ngủ! - anh nói và bế bổng cô lên.
Cô quá mệt mỏi để chống cự lại. Anh đặt cô đứng trong phòng ngủ và bật đèn. Lana đứng đó như bị tê liệt, bất động. Anh cởi zipper váy cô và kéo nó quá đầu. Cô không giúp anh, cũng

chẳng chống cự lại. Rồi anh cởi áo cô.

Ý nghĩ chạy ngược trong cô. Cô lại là đứa trẻ ngủ trong nôi, và cha cô ru cô ngủ. Áo nịt vú bị cởi ra, rơi xuống vai. Xi líp bị kéo xuống dưới tut khỏi hông

- Váy ngủ chị để đâu? - Hawk hỏi.

Lana đáp lại ánh mắt của anh ta. Cô thường mặt quần áo ngủ. Anh không biết bộ quần áo ngủ của cô để ở dưới gối hay sao? Miệng anh mỉm cười lại thành một vết mông. Anh lật chăn, bế cô đặt xuống khăn đệm trái giường và đắp lại chăn cho cô.

Ánh sáng chợt tắt ngấm khi anh ấn công tắc. Gian phòng chìm đắm trong bóng tối. Cánh cửa vào quá khứ đóng sập lại. Lana nhớ lại tất cả những gì đã xảy ra trong đêm nay và cô vô cùng hoảng hốt.

- Anh Hawk - cô sợ hãi kêu và nhồm dậy.

Dáng anh đứng thành bóng sẫm trong khung cửa.

- Gì vậy? - anh trả lời.

- Anh đừng đi, đừng để em một mình - cô xưng hô thân mật, nhưng vô cùng sợ hãi.

Anh quay trở lại, nhìn thẳng vào gương mặt tái nhợt và đôi mắt sợ hãi mở to

- Em ngủ đi - anh khuyên nhủ.

- Em sợ - Lana khẽ khàng nói. Rồi cô tiếp lời - Chắc anh biết cô đơn như thế nào? em không có ai cả, em sợ.

Tấm đệm giường lún xuống dưới sức nặng của người đàn ông.

- Em nằm dịch ra - Hawk ra lệnh.

Lana xích lại tận phía kia của giường, dành chỗ cho anh. Anh nằm xuống cạnh cô, đưa tay kê dưới cổ cô. Cô ép sát người vào anh, cảm nhận sự gần gũi của anh như một món quà tặng của số phận. Cô để tay lên ngực anh, áp trán vào má anh.

- Em biết, nghe thì thật là điên rồ - cô thì thầm - nhưng trong em hoàn toàn trống rỗng và em sợ hãi vô cùng.

Hơi thở của cô vuốt ve da thịt anh. Đầu anh cựa quậy. Anh quay mặt về phía cô. Đôi môi cô nhận cảm những đường nét rần rori của miệng anh. Hơi thở của anh hoà lẫn hơi thở cô.

Nụ hôn tưởng như vô tận. Bàn tay anh bắt đầu mơn trớn thân thể cô. Mọi giác quan trong cô thức dậy, cảm giác bao trùm lên cô, những cảm giác vừa mới đây cô ghi nhận nỗi đau khổ của cô giờ được thức tỉnh cho cuộc sống mới. Da thịt cô nóng bừng. Cô nghe tiếng tim anh đập thình thịch. Lana cảm nhận cơ thể vạm vỡ của anh. Nam tính của anh lớn dậy trong cô một cảm giác hạnh phúc mới. Từng bước, từng bước cô bị sự hiện diện của anh bao trùm, chinh phục. Cô quên mình ngay trong vòng tay anh.

Những bóng đen của sợ hãi nhường chỗ cho ngọn lửa của sự đam mê. Thằng trầm hoà nhập vào anh. Bàn tay anh trượt khắp cơ thể cô. Miệng anh hút dính môi cô. Những tia chớp vào người lan khắp người cô khi anh đưa cô tới đỉnh cao của khoái cảm. Khi tỉnh dậy, cô quá mệt mỏi nên không nhận biết được gì nữa. Cô chỉ muốn nghỉ chốc lát nhưng lại chìm vào giấc ngủ kiệt lực.

Trời đã rạng khi Hawk ra khỏi giường. Trong ánh sáng chập choạng của buổi sáng bình minh, anh quan sát gương mặt nhợt nhạt với mái tóc nâu vàng của cô. Anh đưa ngón tay vuốt môi cô và nhớ lại những nụ hôn đam mê của cô. Anh đắp chăn cho cô và mặc quần áo.

*

**

Lana tỉnh dậy, chân tay nặng như chì. Ánh mặt trời rọi thẳng vào giường cô. "Sao mình uống nhiều champagne thế nhỉ?" cô tự hỏi và đẩy cái gối sang bên. Chợt cô giật mình. Ông John đã chết. Cô ngồi thẳng dậy. Những sự việc hôm qua lại sống dậy trong cô. Chuyện gì đã xảy ra trước khi cô ngủ thiếp đi? Lana quay đầu nhìn qua vai xuống chiếc giường trống không. Cô mơ chẳng? Hawk đã yêu cô, đã ân ái với cô ở đây chẳng? Cô chỉ có thể nhớ lại rất mơ hồ đã xin anh đừng để cô ở lại một mình. Cô chắc rằng anh đã ở lại. Nhưng anh đã ngủ với cô sao?

Lana nhớ tới rượu champagne, thuốc aspirin và rượu whisky Hawk đổ vào miệng mình. Cái lạnh lẽo trời dậy trong cô và cô run rẩy toàn thân. Đột nhiên cô nhận ra mình đang trần truồng. Sao cha không mặc quần áo ngủ cho mình khi bế mình lên giường? Không, không phải cha cô, mà là Hawk. Lana nhớ ra đêm qua đã nhầm lẫn hai người đàn ông này. Có thể Hawk đã ân ái với cô thực sự. Nếu không tại sao cô lại mơ như vậy?

Tại sao cô không chống cự lại? Cô không phải là loại người ngủ với bất cứ ai, cô quá mệt chẳng nên không chống đỡ nổi? Đầu cô rối bời.

Tiếng gõ cửa làm cô giật mình ngồi thẳng dậy. Có lẽ bà Morgan, cô nghĩ.

Ở ngoài không phải bà Morgan. Lana ngạc nhiên nhìn Chad Faulkner. Đôi mắt sáng của anh ta trượt theo thân thể cô, lên mái tóc rối bời của cô.

- Chào anh - Cô nói - Tôi vừa tỉnh dậy - Cô đưa tay vuốt tóc ra sau tai.

- Khi thấy chị không trả lời tôi lo quá - Anh ta mặc bộ comple sẫm màu, mỉm cười nhìn cô - Tôi được phép vào nhà không?

- Tất nhiên rồi! - cô bước sang bên để anh ta vào nhà - Xin chân thành chia buồn cùng anh! - Cô lúng búng.

- Cám ơn chị - Ánh mắt anh ta nhìn thẳng dò xét vào gương mặt tái nhợt của cô - Hôm nay chị có khoẻ không?

- Khoẻ như dung nhan của tôi bây giờ - Cô pha trà.

- Chị là người phụ nữ có sức hấp dẫn đặc biệt - Chad nói - nhưng điều ấy chẳng là gì đối với chị. Lana ngượng ngập. Từ khi cắt đứt và chia tay với người bạn trai gần đây nhất, cô không thấy khao khát gì về tình dục. Sau đêm qua, sau cuộc ái ân với Hawk - nếu đó là thật - những khao khát này đã trở lại. Chad chính là kiểu người có khả năng thức tỉnh những khao khát ấy trong cô. Ánh mắt cô lướt qua bàn tay không đeo nhẫn của anh ta.

- Cám ơn đêm qua anh đã gọi điện cho tôi - cô nói - Mời anh uống cốc cafe với tôi.

- Cám ơn chị, tôi không uống đâu - anh ta trả lời - Tôi xin lỗi đã đánh thức chị. Đêm qua khủng khiếp quá đối với chị, có phải không? - Anh đi theo cô vào bếp và thấy chai rượu whisky trên bàn.

- Rượu đã giúp tôi quên đi - Lana nói và cất chai rượu đi - Khi anh Hawk ra khỏi đây, tôi vẫn còn quá mệt mỏi. Tôi chưa cám ơn anh ấy đã bên tôi - Rồi cô nghĩ ra anh đã ở lại không tình cảm - Tôi hiểu việc anh ấy không muốn tôi gọi điện tới bệnh viện.

- Đúng đó chỉ đúng một phần. Điều tôi muốn nhất là chị không cô đơn những giờ phút ấy - Anh ta đứng rất gần cô. Mùi nước hoa đắt tiền của anh ta toát lên cái nam tính rất mạnh.

- Tôi rất cảm động thấy anh quan tâm tới tôi như vậy, anh Faulkner ạ - Cô như bị tắt nghẹn trong họng - Vào thời điểm này chắc hẳn anh có nhiều việc khác quan trọng hơn phải làm.

- Đối với tôi chị là quan trọng, và tôi rất vui nếu chị gọi tôi là Chad. Chị đã rất thân thiết với bố tôi. Tôi hy vọng rồi đây chúng ta sẽ hiểu nhau nhiều hơn

Một niềm vui loé lên trong cô. Nếu thế cô không bị cô đơn nữa. Cô vui mừng về việc anh ta không mắc mỗi ràng buộc gia đình.

Anh ta đưa tay vào túi, lấy ra một danh thiếp:

- Đến nay, trên báo chí không đưa tin gì về chị cả. Nếu phóng viên có đến, xin chị đừng nói gì cả. Chị hãy gọi điện cho tôi, để tôi có thể giải quyết ổn thoả việc ấy giúp chị.

Ngoài ông John, chưa có ai quan tâm lo lắng tới thanh danh của cô. Cô thấy thật dễ chịu. Khi cô nhận tấm danh thiếp, tay anh ta giữ chặt ngón tay cô. Cô nhìn anh ta.

- Tôi không muốn chị bị tổn thương vì bất kỳ cái gì, chị Lana, tôi chỉ làm những gì lẽ ra bố tôi cũng làm - Miệng anh ta chạm vào môi cô trong một nụ hôn anh em, không đam mê, mắt anh ta nhìn cô dò xét.

- Xin lỗi chị! - đột nhiên anh ta xin lỗi - Tôi không nên làm việc ấy thì hơn. Giờ tôi hiểu ra vì sao bố tôi thấy bất lực trước sự hấp dẫn của chị!

- Chúng tôi là bạn bè, không hơn không kém - Lana buồn rầu việc anh ta hối hận là đã hôn cô. Cô đã vui thích với nụ hôn này.

- Tôi biết, tôi biết - Nụ cười mỉm vội vã trượt qua mặt anh ta - Bây giờ khi ở gần bên chị, điều ấy không chỉ thức tỉnh những cảm xúc về tình thần ở trong tôi.

Cô hơi bối rối quay mặt đi. Nhưng cô không cảm thấy khó chịu.

- Khi nào lễ mai tang được tổ chức? - cô hỏi anh ta - nếu được phép tôi rất muốn tới dự.

- Tất nhiên chị được phép. Vì bố tôi nổi tiếng như vậy nên sẽ có lễ mai táng rất to. Nếu có ai hỏi, tôi nghĩ sẽ không xảy ra trường hợp này, chị cứ nói là quen biết thành viên trong gia đình và muốn tới chia buồn. Ví dụ như chị quen tôi. Bây giờ tôi phải đi. Chị ở lại một mình có sao không?

- Không sao - cô quả quyết.

Chad ngáp ngừng:

- Tôi có được phép gọi điện cho chị vào đầu tuần tới không? Khi xong xuôi tất cả mọi thứ? Anh ta muốn gặp lại cô!

- Tôi rất vui lòng nếu anh làm việc ấy! Thường các buổi tối tôi đều ở nhà.

- Tôi sẽ gọi điện cho chị.

Một nụ cười hiện ra trên môi Lana khi anh ta đi khỏi. Bây giờ trông thế giới lại hoàn toàn khác.

Chương 13

Hawk dừng xe trước ngôi nhà lớn xây bằng gạch đỏ và đi về phía cánh cửa. Anh rung chuông. Carol ra mở cửa. Cô vận bộ váy đen đắt tiền tô điểm thêm cho thân hình của cô.

- Anh Hawk, mời anh vào! - cô đón chào.

Mái tóc màu nâu sáng của cô được uốn bồng bềnh làm cô trông trẻ hơn mấy tuổi. Như mỗi lần họ gặp nhau, trong mắt cô luôn có một lời cầu xin khẩn khoản vô định. Có lẽ cô muốn xin lỗi, cho dù sau đã gần ấy năm trời.

Anh theo cô đi vào phòng đợi.

- Anh đang trên đường ra sân bay. Anh bay trở về điển trang.

- Anh có trở lại dự tang lễ hôm thứ hai tới không? - Cô hỏi.

- Không, tang lễ như vậy không phải là cách vĩnh biệt người quá cố của anh - Anh nói.

Tom Rawlins hiện ra trong khung cửa phòng ở:

- Mà làm gì ở đây? - ông hỏi.

Chú Tom ngày nào đã trở thành một ông già, gương mặt nhăn nhúm.

- Tôi không tới để chia buồn đâu - Hawk châm biếm đáp lại - Tôi tới chỉ để thông báo rằng tôi bay trở về. Ở điển trang có nhiều người muốn tới dự tang lễ. Nếu tôi về đó thì sẽ thêm một người có thể tới dự tang lễ?

- Vậy mà còn ở đây làm gì, sao không cút ngay đi? - Rawlins chỉ tay ra cửa.

- Cha, con xin cha - Carol bối rối thì thầm.

Hawk thản nhiên như không:

- Chú Tom, chú đừng ra lệnh cho tôi. Nếu không tôi sẽ thay đổi dự định của mình đấy.

- Cha ơi, đây không phải là nơi để tranh cãi nhau - Carol trấn an bố.

Ông già nhìn Hawk hằn học rồi đi vào phòng.

- Em xin lỗi - Carol nói.

- Chuyện ấy đã từ lâu không còn quan trọng nữa rồi - Anh trả lời.

Cô định phản đối:

- Giá như có thể làm những gì đã xảy ra không xảy ra... - Cô bị gián đoạn bởi tiếng trẻ con.

Một cậu bé chạy lại. Nó là hình ảnh của J.B thu nhỏ lại, từ mái tóc nâu thẫm tới đôi mắt xanh trong như lúc nào cũng cười. Chỉ thân hình mảnh dẻ của nó được thừa hưởng từ Carol.

- Cháu chào chú Hawk - cậu bé chào anh - Ông ngoại nói chú sắp về điển trang. Cháu có được đi cùng không?

- Johnny! - giọng Carol ngạc nhiên - thứ hai tới là ngày tang lễ J.B. Người ta sẽ nói những gì nếu đưa cháu trai duy nhất của ông không có mặt?

- Ôi trời, mẹ ơi - cậu bé 12 tuổi cãi lại - Con chưa cưới được ngựa bố vừa tặng. Sau tang lễ con lại phải tới trường học.

- Đúng thế cháu ạ - Hawk cười châm biếm - Những gì người ta nghĩ là quan trọng. Cháu nên nghe lời mẹ. Trong những việc này mẹ cháu rất hiểu biết!

- Nhưng chú có dự tang lễ đâu? - Cậu bé trả lời.

- Sự khác nhau là ở chỗ không ai quan tâm tới việc chú có dự hay không. Đó là sự thật.

Anh cầm tay nắm cửa khi nghe có tiếng chuông. Anh mở cửa và nhận ra người đàn ông béo lùn là Benjamin Calder, một trong những luật sư của J.B. Người đàn ông này làm như không chú ý gì tới Hawk.

- Tôi có hẹn đến - ông ta nói khi nhìn thấy Carol lộ đầu ra.

- Vâng, ông vào đi, ông Calder!

Vô tình, Hawk nép bóng bên cánh cửa lúc nghe thấy tiếng bước chân xuống cầu thang. Từ khi đưa Kathryn vào bệnh viện anh chưa gặp lại bà.

- Đợi mãi ông mới đến - bà sỗ sàng chào vị luật sư. Cả bà cũng mặc đồ đen và trông rất lịch sự. Bà không trông thấy Hawk - Sao lại có di chúc mới? Không thể phi lý thế được?

Luật sư tái nhợt như khi bị tấn công vậy:

- Không phải phi lý, thưa bà Faulkner! - ông đáp lại - Cách đây một tháng J.B cho làm di chúc mới.

- Ai thừa kế chính? - bà muốn biết - Có chúa trời chứng giám, nếu ông ấy làm bất lợi cho Chad để có lợi cho tên vô lại lai căng khốn nạn kia thì tôi sẽ... - bà nín bặt khi nhìn thấy Hawk từ bóng tối bước ra.

- Bà cứ nói tiếp đi, bà Katheryn - Miệng anh nhếch lên - Mọi việc bắt đầu trở nên thú vị.
- Mày sẽ không nhận được một cent nào hết - sự căm giận bốc lên trong mắt bà - Tao thề như vậy, con chó đẻ người Navajos đã sinh ra mày không là cái gì khác ngoài một con đĩ. Tao sẽ kiểm hàng tá đàn ông mắt xanh như mày, có cùng nhóm máu với mày để chúng cam đoan rằng đã ngủ với mẹ mày. Đó sẽ là phiên tòa lâu dài nhất mà mày có thể tưởng tượng được.
- Bây giờ, khi J.B. chết rồi, bà có thể nói ra tất cả những gì bà chỉ dám nghĩ trong bao nhiêu năm
- Hawk không rung cảm gì. Không có gì làm tổn thương anh được.
Vị luật sư mặt đỏ bừng lúng túng bước một bước về phía mọi người.
Cái bình tĩnh của Hawk càng làm Katheryn tức tối.
- Lẽ ra Rawlins nên giết chết mày khi mày cưỡng hiếp con gái ông ấy - bà làm ngơ thái độ sợ hãi của Carol.
Hawk nhận ra sự bối rối trong con mắt cậu bé Johnny. Sớm muộn gì cậu bé cũng biết câu chuyện này. Hawk chỉ hơi thông cảm với nó về việc điều ấy xảy ra bây giờ và trong bối cảnh này.
- Xin lỗi bà, thưa bà Faulkner - luật sư ngập ngừng lên tiếng - Tôi không biết anh này là ai, nhưng...
- Xin phép ông cho tôi tự giới thiệu - Hawk bước lên một bước. Mắt anh long lanh tức giận - Tôi là Jim Blue Hawk, và tôi nghĩ là bà Katheryn đã giải thích cho ông đủ hiểu tôi là ai!
Luật sư ngập ngừng bắt tay anh, ánh mắt của ông ta tìm bà Katheryn
- Anh này... anh Hawk không phải là người thừa kế chính. Trong di chúc có một điều khoản nói về anh. Anh được thừa hưởng một nửa điền trang và một ít tiền mặt, một nửa điền trang kia thuộc về Chad, nhưng...
- Nhưng cái gì, Ben... - bà Katheryn muốn biết ngay. Con thịnh nộ của bà đã lắng xuống dần.
- Phần lớn các công ty kinh doanh bất động sản của ông ấy ở Phoenix, ngoài những phần để cho bà, thân nhân gia đình bà và một số nhân viên, được để lại cho chị Lana Marshall thừa kế.
Tất cả mọi người như hoá đá!
Hawk ngửa đầu ra đằng sau, cười sặc sụa. Anh cười mình, cười những người khác và cười J.B., người chắc chắn sẽ cười nhiều nhất nếu được chứng kiến toàn cảnh này ở đây.
Hawk vẫn còn cười khi đi ra chiếc xe thuê đậu bên đường. Một chiếc xe khác vừa đậu ở sau.
Chad bước xuống xe, bối rối nhìn Hawk.
- Em đến đây có việc gì? - Anh ta hỏi.
Tiếng cười của Hawk tắt ngấm. Mắt anh long lanh:
- Em đang định đi, ông anh ạ. Rất tiếc em không được thấy bộ mặt anh khi biết mình không được thừa kế nữa!
- Mày nói gì? - Chad gầm lên hỏi lại.
Nhưng Hawk đã lên xe và phóng vọt đi!

*

**

Một ngọn gió khô thổi tràn qua nghĩa trang. Lana đứng phía sau, lẫn trong khách dự tang lễ. Cô không có bộ đồ đen nên đành phải mặc bộ màu nâu rất hợp với mái tóc của cô. Nhìn qua đầu và vai những người khác, cô thấy rất rõ chiếc quan tài được đánh bóng, bao bọc xung quanh bằng nhiều vòng hoa và bó hoa. Hương hoa thoảng tới tận chỗ cô. Quay sang bên chút ít, cô thấy thân nhân gia đình ông Chad đứng đó, tay buông thõng và đau đáu nhìn chiếc quan tài. Tóc anh ta bị gió thổi rối bời. Lana nhận ra sự mất mát qua cái chết của người cha và cái mặt cười trên gương mặt anh ta. Như thể cảm nhận được ánh mắt của cô, anh ta ngước lên nhìn và hướng về phía cô. Mặt anh ta thoáng giật giật.
Mẹ anh ta đứng cạnh, mảnh khảnh trông bà rất yếu đuối trong bộ váy đen. Gương mặt bà bị che khuất bằng tấm mạng đen dày.

Người phụ nữ đứng cạnh Chad ở phía bên kia cũng mặc bộ đồ đen. Cô ta đội cái mũ đen nhỏ lên mái tóc màu nâu sáng. Bàn tay cô ta nắm lấy tay một cậu bé mặc comple sẫm màu. Trông cậu bé rất giống John, tới mức Lana biết ngay đó là cháu trai của ông. Cạnh đó là một người đàn ông nữa đứng quay lưng về phía Lana. Chắc là người con trai thứ hai, đã có gia đình. Lana không thể tập trung lắng nghe vị linh mục nói những gì. Cô luôn nghĩ tới người đàn ông được về nơi anh nghỉ cuối cùng ở đây? Cô không thấy Hawk. Anh không dự tang lễ hay sao? Cô nghĩ anh cũng là người thân thích của gia đình.

Khi tang lễ xong xuôi, cô băn khoăn không biết nên tới gặp gia đình để chia buồn hay thôi. Cuối cùng cô nghĩ không gặp tốt hơn nên bước về chiếc xe volkswagen của mình trông khác biệt đến lạ lùng giữa dãy xe to dài sang trọng.

Cô nghe tiếng bước chân sau lưng. Cô quay lại và nhận ra Chad. Cô muốn nói câu gì đó nhưng không tìm ra từ thích hợp trong khung cảnh này.

- Tang lễ to quá - cô chỉ nói ra được vậy.

- Đúng thế, ông thị trưởng có mặt, cả đại diện của thống đốc bang và thượng nghị sĩ cũng tới - Chad nói - Chị lại đây, tôi muốn giới thiệu chị với gia đình.

Anh ta dẫn cô tới gặp thân quyến người đã khuất:

- Đây là con trai tôi, Johnny Faulkner và vợ tôi, Carol!

Lana sợ hãi đến đứng tim.

- Còn đây là cô Lana Marshall.

- Chào cô Marshall - Vợ anh ta nói, đưa bàn tay mảnh dẻ ra bắt và mỉm cười thân thiện.

Khó có thể nhìn vào đôi mắt xanh của cô ta mà không nghĩ tới Chad đã hôn mình.

Lana cảm thấy bối rối và phần nào có lỗi.

- Thừa mẹ! - Chad quay về phía người đàn bà mặc đồ đen - Con xin giới thiệu với mẹ, cô Lana Marshall! Đây là mẹ tôi, Katheryn Faulkner!

- Thừa bà Faulkner, giá mà chúng ta được làm quen với nhau trong những điều kiện ít buồn đau hơn thế này. - Lana nói và đưa tay ra. Cô không thể nhận ra gương mặt bà quả phụ sau tấm mạng dày. Nhưng cô cảm nhận được sự dè dặt nhất định trong cái bắt tay lạnh lùng.

- Tôi nghe cô quen biết chồng tôi? - người đàn bà đáp lại.

- Vâng, chúng tôi là bạn bè thân thiết của nhau.

- Tất nhiên rồi - bà quả phụ trả lời. Rồi bà khẽ mỉm cười - Xin lỗi cô, tôi muốn nói chuyện thêm với linh mục.

- Vâng - Lana thì thầm.

Cô nhìn Chad. Hóa ra anh ta là người con trai đã lập gia đình. Cô không thể tin được.

- Em trai anh đâu? - cô hỏi.

- Cô biết gì về nó? - anh ta quay phắt lại.

Lana ngạc nhiên về thái độ này:

- Tôi chẳng biết gì. Ông John nói có hai người con trai, nhưng ở đây tôi không thấy ai ngoài anh.

- Người đứng quay lưng lại phía cô lúc trước là ông Rawlins, bố của Carol mà cô vừa làm quen.

Chad ngần ngừ không muốn trả lời.

- Cậu ta không có mặt ở đây. Bố tôi có quan hệ tình ái với một người đàn bà khác. Cô hiểu cho, mẹ tôi rất nhạy cảm trong vấn đề này.

- Tất nhiên rồi - cô hiểu ra người con trai khác của ông John là đứa con ngoài giá thú.

Bà Faulkner trở lại, nhìn Chad

- Con nói cho cô ấy biết chưa? - bà hỏi.
- Cho tôi biết cái gì? - Lana hơi hốt hoảng.
- Chưa! - Câu trả lời cộc lốc của anh ta nghe như anh ta lấy làm tiếc mẹ anh ta đã đặt câu hỏi đó.
- Cô là người thừa kế, cô Marshall ạ, J.B. đã để lại cho cô cả một gia tài.
- Cái gì? - Cô bối rối tìm từ - Chắc có sự hiểu lầm thôi - Cô bàng hoàng nhìn Chad.
- Không có sự hiểu lầm nào cả - Nụ cười mỉm của anh ta như nói cô nên vui mừng về tin này - Rồi đây cô sẽ được công chúng thông báo chính thức. Gia đình đã biết nội dung di chúc của J.B. Vừa qua là cuối tuần, nên cô chưa biết gì cả.
- Nhưng... - Lana như tê liệt, quên bằng mình định nói gì.
- Cô đưa chìa khoá xe cho tôi. Chú Tom sẽ đi xe ấy về - Chad đề nghị - Cô có thể đi cùng chúng tôi. Rồi tôi sẽ giải thích tất cả cho cô hay.
Lana đưa cho anh ta chìa khoá.

Phần IV

Chương 14

Cú sốc tiêu hao sức lực cô, đầu tiên là cái chết của John. Rồi dồn dập điều bất ngờ này đến điều bất ngờ khác. Chad đã có gia đình, người con trai thứ hai của John là đứa con ngoài giá thú và cuối cùng là việc John để lại cho cô thừa kế phần lớn gia sản của ông.
Sau tang lễ, Lana bị cảm nằm liệt ba ngày.
Cô ốm suốt hai tuần sau đó, không đủ sức đi làm việc. Cô không rời khỏi nhà, nhưng chính vì thế ở nhà cô càng nhộn nhạo rối bời. Điện thoại réo chuông không ngừng, phóng viên các báo muốn tìm hiểu nhiều hơn quan hệ giữa cô và J.B. Faulkner cũng như về việc thừa kế tài sản, những tổ chức từ thiện muốn cô quyên góp tiền... tất cả hỗn độn, nháo nhào cho tới khi cô có số điện thoại bí mật.
Chad đề nghị cô thuê luật sư làm đại diện và giúp cô chọn luật sư. Tại mọi cuộc tiếp xúc anh luôn luôn có mặt ở phía bên kia với tư cách là đồng sự của cô. Chad cũng là người giảng giải cho cô hiểu những góc ngách làm ăn kinh doanh không bình thường, giúp cô kiến thức về pháp luật, thuế tài sản. Trong khi ấy cô luôn luôn bị đau đầu, đau họng vì cảm cúm. Kể cả ba tuần sau, khi sức khỏe đã khá hơn cô vẫn chưa quen được với hoàn cảnh mới của mình.
Cô đã đắn đo nên trang trí lại căn hộ hay không. Rồi cô chợt nghĩ ra rằng giờ có thể mua được toàn bộ căn nhà. Cô lại có thể tiếp tục tới trường đại học và tốt nghiệp khoá quản lý kinh tế. Cô đã giàu, cô chẳng cần làm việc để sống nữa. Cô có thể lắp đặt hệ thống điều hoà nhiệt độ vào xe volkswagen của mình. Thực ra cô có thể mua cả xe Rolls-Royce nếu muốn!
Ngoài ra còn gia đình Faulkner. Trong thâm tâm, Lana nghĩ họ sẽ cự tuyệt cô, và điều này cũng dễ hiểu. Carol thân mật với cô một cách lịch sự. Cả cách cư xử của Kathryn cũng không có gì phải chê trách cả. Nhưng với Chad, cô có mối quan hệ tốt nhất.
Lana đưa tay vuốt vuốt lớp bọc ghế, và nhìn Chad ngồi sau tay lái. Cô tự hỏi sao mình nhận lời tới điền trang của gia đình họ. Cô được mời tới đó một tháng để nghỉ ngơi.
Nhưng người mời cô thật hào hoa phóng túng. Cô được đối xử như một người bạn của gia đình. Cô thấy thoải mái và hy vọng có mối quan hệ tốt với gia đình Faulkner như với ông John trước đây.
- Tại sao ông ấy làm như thế? - cô hỏi Chad điều mình luôn tự hỏi mình - Tại sao J.B. cho tôi thừa kế phần lớn tài sản của ông? Anh không khó chịu về việc này à? - Cô ngạc nhiên hỏi.
Anh ta ngần ngừ, nhìn cô dò xét:

- Lúc đầu tôi rất bức - Anh ta nói - Nhưng sau đó càng nghĩ tôi càng không tức tối nữa. Tôi cũng không nghèo - Anh ta mỉm cười - Sinh thời bố tôi đã chuyển giao cho tôi cổ phần của nhiều công ty khác nhau. Ông đã để lại cho mẹ tôi và con trai tôi một tài sản lớn. Ông đã phân phát sớm sự giàu có của mình.

- Anh định nói đã nhận được phần mình trong tài sản của bác? - Lana hy vọng cô hiểu không sai Chad.

- Điều đó đúng về những phương diện nhất định. Chúng ta còn là đồng sự của nhau trong nhiều công ty.

- Tôi còn phải học hỏi nhiều về quản lý kinh tế - Lana thở dài, nhắm nghiền mắt.

- Cô tiếp thu rất nhanh - anh ta nhận xét.

Lana để ý anh ta nói ra điều ấy nhanh gọn. Cô thấy không có sự tức giận trong câu trả lời của anh ta.

Nhưng anh ta phải tập trung để ý vào xe cộ giao thông trên đường phố.

- Sau khi ốm dậy, cô cần phải nghỉ ngơi yên tĩnh - Anh ta nói tiếp, giọng thản nhiên - Tránh xa cái ồn ào hỗn độn xung quanh không dễ gì thoát được.

- Nghỉ ngơi yên tĩnh... nghe thấy đã thích rồi - Lana hài lòng thở dài.

- Tôi chỉ ở lại vài ngày. Nhưng Carol và Katheryn sẽ quan tâm tới cô. Cuối tuần tôi sẽ về - Anh ta nói.

- Mọi thứ sẽ xa lạ với tôi khi anh không ở bên - Thực ra cô không muốn nói lộ ra điều ấy.

Khi ánh mắt anh ta tìm kiếm ánh mắt cô, cô không thể tránh đi được:

- Lana, chúng ta xa cách một thời gian tốt hơn - ngoài ra anh ta không nói gì thêm.

- Có thể đúng. Tôi đã quá dựa dẫm vào anh!

Đột nhiên anh ta cầm tay cô:

- Lana ạ, cô luôn có thể dựa vào tôi được - Anh ta vuốt ve ngón tay cô.

Họ đã tới sân bay, Chad lái xe đến bên chiếc máy bay hai động cơ đang đỗ. Lana nhận ra ngay dấu hiệu gắn trên máy bay. Nó giống dấu hiệu trên chiếc xe tải ông John đã lái ngày nào. Bên cạnh dấu hiệu còn vẽ hai đường kẻ, chắc để miêu tả cánh bay.

Chad hiểu ánh mắt dò hỏi của cô:

- Máy bay này là của điền trang. Điền trang được đặt tên là "F Flight", vì vậy trên cánh vẽ dấu hiệu này - anh ta nhăn trán - Nó tìm kiếm cái gì ở đây nhỉ? - Anh ta thì thào giữa hai hàm răng. Lana nhìn theo ánh mắt của anh ta thấy người đàn ông mặc áo màu san hô sẫm màu đứng dựa vào tường nhà điều hành sân bay. Cô biết ngay đó là Hawk. Anh ta đi lại phía họ. Khi bốn mắt gặp nhau, cô hơi đỏ mặt. Cô nhớ lại.

- Jake Sanchez đâu? Anh nghĩ cậu ta sẽ bay - Chad hỏi.

- Ở điền trang. Em đi thay cậu ta - Ánh mắt anh bao trùm lấy Lana - Là người thừa kế, cô thấy thế nào cô Marshall? - Hawk quan sát sự thay đổi nét mặt cô.

- Hơi rối bời và dồn dập - cô nói - Tôi chưa có thời gian để nghĩ về việc ấy!

- Tôi chẳng nói với cô rằng J.B. sẽ trả tiền cho cô theo cách của ông ấy hay sao? - Giọng Hawk sắc và đầy châm biếm.

- Nó nói gì thế? - Chad ngạc nhiên hỏi.

- Chẳng quan trọng đâu - Lana gạt phắt đi.

- Đồ đạc còn ở trong xe - Chad quay về phía Hawk.

- Sau đấy chúng ta có thể bay được ngay.

Hawk xách hai cái vali mới của cô còn gắn ký hiệu người sáng chế ra máy bay. Lana khoác túi đồ trang điểm của mình. Cô cảm giác được sự căng thẳng giữa hai người đàn ông và điều này làm cô hết sức ngạc nhiên. Cô nghĩ qua lần làm quen với họ trong bệnh viện thì họ phải thân thiết gần bó với nhau. Nhưng rõ ràng họ không ưa nhau.

- Cô đã đi máy bay lần nào chưa, cô Marshall? - Hawk hỏi khi cả ba người ra tới sân bay.

- Tôi chỉ đi máy bay hành khách thôi, còn chưa bao giờ đi máy bay tư nhân cả - Cô trả lời.

- Chúng ta sẽ có một chuyến bay rất đẹp. Cô được nhiệt liệt mời làm phụ lái cho tôi trong cabin.

Từ trong phòng lái cô có thể nhìn xuống dưới, ngắm phong cảnh hơn là ngồi trong máy bay.

Bề ngoài, lời mời của anh thuần túy phép lịch sự nhưng Lana biết đó là câu trả lời cho nguyện vọng không thành của cô là được nói chuyện riêng với anh.

- Rất nên đấy cô ạ - Chad khích lệ - Tôi còn phải làm việc để có thời gian dẫn chị đi thăm khi tới

điền trang.

Cô trèo lên khoang lái, thắt dây an toàn. Lên cao trên không, anh lập tức đi vào vấn đề ngay:

- Cô đã phát hiện ra Chad có năng khiếu an ủi những phụ nữ đang buồn chưa? - Lana sợ hãi nhìn quanh - Cô đừng sợ, anh ta không nghe thấy chúng ta nói đâu.

- Chad rất nhiệt tình giúp đỡ tôi - cô trả lời.

- Không ai lạ gì điều đó cả - Hawk thích thú tiếp.

- Đêm hôm ấy.... - Lana tìm từ thích hợp.

- Nếu cô cho rằng chúng ta thoả mãn một nhu cầu của cả hai bên. Thế là đủ. - Anh ta hướng chú ý của cô vào phong cảnh tuyệt vời bên ngoài. Và cô rất biết ơn anh.

Máy bay chuẩn bị hạ cánh. Giờ có thể trông thấy rõ nhà cửa ở điền trang. Hawk đáp máy bay xuống. Carol chạy đến. Cô ta đến bãi đỗ bằng xe con. Lana loay hoay mà không tháo được dây an toàn, Hawk giúp cô. Tay họ chạm nhau làm Lana giật thót bụng.

Carol lại chào đón cô:

- Cô bay có sao không, chuyến bay thế nào?

- Rất tốt. Cám ơn cô. - Lana đưa mắt về phía Hawk đang chuyển đồ đạc lên xe.

- Cô phải vào nhà nghỉ ngơi chốc lát đi. - Carol khuyên và nhìn chồng - Anh Chad, anh đưa cô ấy đi nhé.

- Được, cô có thể ngồi trên cùng tôi, Lana ạ - Anh ta nói như ra lệnh.

- Không được, để tôi ngồi sau - cô từ chối. Cô không muốn chiếm chỗ của Carol - Carol ngồi cạnh anh rồi còn gì...

- Không đâu - Carol cười - ngồi phía sau tôi có thể thưởng thức tốt hơn nghệ thuật lái xe của chồng tôi. - cô ta tiếp - Ngồi nhà sẽ làm chị thích thú. Nó rất cổ, đã qua mấy thế hệ rồi.

Khi Chad dừng xe trước một ngôi nhà lớn, trái dài, Lana hiểu được Carol định nói gì. Ngôi nhà xây gạch, cột xà gỗ, trông thật vững chãi và rất phù hợp với bầu không khí thôn dã xung quanh. Chad đi vòng quanh xe, mở cửa cho Lana, giúp cô ra khỏi xe, rồi đỡ vợ xuống xe. Carol bước tới lối vào có mái che ra, nhưng Lana ngần ngại.

- Còn đồ đạc thì sao? - Cô hỏi Chad.

- Sẽ có người đem lên - Anh ta nói và khoác tay cô dẫn qua cánh cửa gỗ sồi nặng.

Bức tường dày giữ cho không khí trong nhà mát lạnh. Lana cảm giác ngay sự thay đổi nhiệt độ khi bước vào hành lang lát đá hoa. Bức tường trắng làm gian phòng rộng và sáng sủa hơn.

Những tấm cửa dẫn sang phòng bên và hành lang lân cận. Phòng đợi kê rất ít đồ gỗ. Trên tường treo một tấm chăn đệm của người Navajos. Trên cái bàn nhỏ bằng gỗ cây hạt dẻ là một lọ hoa cỏ khô. Lana nhận ra ở đây bao trùm bầu không khí thiên nhiên và văn hoá người Navajos.

- Mẹ ơi - Carol gọi - Anh Chad và cô Lana đã tới.

Cô ta đi qua vòm cửa bên trái. Chad cũng dẫn cô qua đó.

Nổi bật trong phòng khách là lò sưởi lớn xây bằng gạch nâu vàng. Kathryn mỉm cười ý tứ. Từ cuộc gặp gỡ đầu tiên tới nay, sự dè dặt giữa họ vẫn không mất đi. Lana không dám chắc bà tin rằng giữa cô và ông John chỉ là bạn bè, không hơn không kém. Có người đàn bà này ở bên, cô cảm thấy không thoải mái. Cô không biết nhận lời mời đến nghỉ ở đây có phải là quyết định đúng đắn hay không.

- Tôi hy vọng cô có chuyến bay thú vị. Cô uống cafe hay trà? - Kathryn hỏi.

- Cám ơn bà. Tôi không uống gì. Tôi không cần gì cả - Lana đáp lại. Cố ý thức được vị trí đặc biệt của mình với tư cách là bạn gái của ông John trong nhà vợ ông.

- Mẹ cho con cốc cafe - Chad nói.

- Em đem lại cho anh - Carol nhận.

- Cô ngồi xuống đi, Lana - Chad nói, và chỉ tay về phía chiếc ghế bành màu vỏ quế.

- Hay tôi dẫn cô về phòng trước đã - Kathryn gợi ý khi thấy Lana ngần ngại. - Chắc cô muốn rửa ráy đôi chút.

- Vâng, đúng thế! - Lana vội nhận lời.

- Cô đi theo lối này - Kathryn đi qua cánh cổng vòm ra một hành lang rộng. Có nhiều hành lang khác và cửa ở hai bên đến mức Lana sợ đi lạc. Rồi Kathryn dừng lại và mở một cánh cửa.

- Đây là phòng khách của chúng tôi. Phòng khách có nhà tắm riêng và cửa đi ra sân nhà -

Kathryn giả thích khi họ bước vào - Tôi hy vọng gian phòng này vừa lòng cô.

- Đẹp tuyệt vời, thưa bà! - căn phòng rộng gần bằng cả căn hộ của Lana. Ngoài giường ngủ rộng

còn có cả bộ bàn ghế ngồi nghỉ và bàn viết - Tôi hy vọng không quấy rầy bà - Lana cảm thấy có lỗi và xin lỗi - Tôi hiểu, trong thời gian để tang bà không cần đến khách khứa gì nhiều. Vì thế xin bà đừng quá bận về tôi.

- Cô không quấy rầy tôi đâu - Katheryn quả quyết - Chad cho rằng cô cần phải nghỉ ngơi. Tôi sẽ rất vui nếu chị chọn đây làm nơi nghỉ.

Lana vẫn không yên tâm dù bà nói rất thân thiện. Tiếng động bên ngoài làm Lana bước lại cửa. Hawk đứng đó, tay xách đồ đạc của cô.

- Đem đồ của cô Marshall vào để ở đây, Hawk - Katheryn nói với anh như với gia nhân. Anh nhếch mép làm theo lệnh và đặt đồ đạc của cô vào giữa phòng - Tôi sẽ cho người đến giúp cô xếp đồ - Katheryn nói.

- Không cần đâu, cảm ơn bà - Lana từ chối - Tự tôi làm được việc ấy mà - Cô không quen việc người khác làm những việc ấy cho mình.

- Tùy cô thôi - Katheryn đáp lại.

Nỗi lo ngại hồi hộp của Lana trở về với cô khi Katheryn ra khỏi phòng. Hawk làm cô nhận ra anh vẫn còn ở đó.

- Tôi để đồ đạc của chị ở đâu bây giờ?

- Để chỗ nào cũng được - cô bối rối khẽ nói - Tốt nhất là cạnh giường.

Hawk đặt mấy vali xuống cạnh chân giường:

- Cô đừng rối trí vì bà ấy.

- Anh nói gì thế? - cô nhăn trán vì nhận xét của anh.

- Người ta chẳng thích cô ở đây như tôi - Anh đáp lại.

Lana muốn phản đối, nhưng chính cô cũng cảm thấy ngoài Chad ra chẳng ai chân thành thích cô cả.

- Chad là kẻ tồi tệ nhất - Anh nói như thể đoán ra được suy nghĩ của cô - Anh ta sẽ làm tất cả để giật lại những gì cô đã nhận được.

- Không đúng! - Lana bàng hoàng phản đối.

- Tôi cảnh cáo cô hãy cẩn thận - Hawk nhún vai, như thể bàng quan việc cô tin hay không tin - Tôi hy vọng cô chú ý cẩn thận mỗi khi đặt bút ký bất kỳ văn kiện nào.

- Phải chăng anh định cho rằng Chad tìm cách lừa gạt tôi? - Lana tò mò hỏi.

Sự tò mò của cô hình như làm anh thích thú:

- Tôi chẳng cho rằng cái gì hết cả. Tôi chỉ nói anh ta sẽ giật lại tất cả những gì cô đã nhận được, nếu cô ngu dại tới mức để anh ta làm được việc đó.

Anh nhip nhip tay vào thành mũ cao bồi rộng của mình và gật đầu với cô. Ở anh, cử chỉ lịch sự là không bình thường.

Cô hít một hơi thở sâu, nhưng Hawk đã đi khỏi. Lana nắm chặt tay, ấn móng tay vào sâu lòng bàn tay, bực tức. Hawk đã gieo rắc hoài nghi trong cô, và cô tức giận anh về việc ấy.

Chương 15

- Chào cô - Carol ngồi một mình bên bàn khi Lana bước vào phòng ăn sáng ngập tràn ánh mặt trời - Tôi cứ tưởng là người duy nhất ngủ quên hôm nay. Trông cô như chưa thật tỉnh hẳn.

- Có lẽ thế! - Lana thú nhận và uống ly nước cam cạnh bàn - Tôi mệt mỏi hơn mình tưởng.

- Tôi rất vui không phải ăn sáng một mình. Chad đang ở trong phòng làm việc và mẹ tôi đang viết bức thư cảm ơn mà chúng ta phải gửi đi - Carol giải thích - Cô đã quen ở đây chưa?

- Tôi bị lạc lối mấy lần. Rất may bà Katheryn hôm qua đã chỉ dẫn tôi đi thăm nhà, nếu không chẳng biết đâu mà lần - Lana đưa mắt nhìn các loại bánh trái, thức ăn bày biện ở đây.

- Cô thích dùng gì xin cứ tự nhiên. Bà Roseanne biết làm loại bánh trứng kiểu Tây Ban Nha rất tuyệt vời. Tôi nói bà ấy làm cho cô một cái nhé? - Carol đề nghị.

- Không cần, cảm ơn cô. Đối với tôi, ly caphe và bánh mì là đủ. Tôi phải để ý đến hình thể của mình - Lana ghen tị với Carol về thân hình mảnh khảnh của cô ta và về cái bánh trứng, bánh ngọt và bánh mặn trên đĩa cô ta.

Rồi Lana gấp một cái bánh chiên nhân mứt dâu, rót ly caphe và lại ngồi bên chiếc bàn ăn sáng

bằng mây.

- Anh Chad có nói phải làm việc bao lâu không? - Lana hỏi, rồi cô giải thích - Tôi đã hy vọng anh ấy dẫn tôi đi thăm đền trang.

- Anh ấy không nói gì cả - Carol tập trung trí lực vào đồ ăn trên đĩa - Tôi tin chắc nếu chị đề nghị, anh ấy sẽ dẫn chị đi xem.

Có chút gì đó trong giọng nói của Carol làm Lana phát ghen. Hình như cô ta quá nhạy cảm.

- Tốt hơn là tôi không nên đề nghị anh ấy - Cô quyết định và cắt bánh chiên. - Tôi đã làm phiền anh ấy quá nhiều và quá đủ rồi.

- Ô, anh Chad không phản đối gì đâu - Carol vội khẳng định.

- Nhưng còn chị - Lana thốt lên. Cô cố tự lý giải mình định nói gì - Nếu anh ấy chỉ ở đây có vài ngày thì chắc chị muốn ở gần anh ấy nhiều như có thể được. Điều ấy cũng dễ hiểu mà.

- Đúng là chúng tôi có ít thời gian dành cho nhau. Nhưng việc ấy có lý do của nó. Và anh Chad biết tôi hiểu điều đó - Carol nói - Trong khoảng thời gian gần quen anh ấy, chắc chị đã phải nhận anh ấy là con người tuyệt vời, là người chồng tuyệt vời. Mặc dù... - Carol ngừng lời, bận rộn với cái bánh trứng trong chốc lát.

Lana lặng người lắng nghe:

- Dù sao?

Lúc Carol ngẩng nhìn lên, Lana nhận ra nỗi buồn trong đôi mắt cô ta:

- Mặc dù tôi không thể sinh thêm con được nữa cho anh ấy - Cô ta khẽ nói, rồi gượng cười - Anh ấy nói, dù vậy cũng không sao. Chúng tôi có cháu Johnny, nó là một đứa trẻ khỏe mạnh và tuyệt vời. Nhưng tôi biết anh Chad muốn có thêm con. Anh ấy căm thù việc nó là đứa con duy nhất.

Nhưng sau nhiều lần sẩy thai, bác sĩ nói chúng tôi không thể có con thêm nữa.

- Cô có thể nhận con nuôi - Lana gợi ý và tự hỏi phải chăng đã phát hiện ra điểm làm hai người xa lạ nhau.

- Hai việc không giống nhau - Carol bác bỏ, lắc đầu. Ánh mặt trời làm tóc cô ta sáng lấp lánh - Anh Chad đã từng nghĩ tới. Nhưng tôi không muốn nuôi dạy con người khác. Điều đó có thể lạ lẫm đối với chị.

- Không, tôi nghĩ tôi hiểu được ý cô - Nhưng, trong thâm tâm Lana nghĩ họ đã cướp đi của nhau cái họ cùng nhau làm được.

- Anh Chad cũng hiểu điều ấy. Và chính đó là cái làm anh ấy thành con người tuyệt vời - Nụ cười mỉm của Carol trượt qua những nét đầy còn khắc khổ của cô ta - Tôi thực sự không phản đối gì việc anh ấy dẫn cô đi thăm đền trang.

- Tôi không hề muốn anh ấy chỉ cho xem tất cả - Lana cố giải thích - Tôi đã hình dung được đền trang lớn đến nhường nào khi hôm qua lúc đang bay anh Hawk chỉ cho thấy ranh giới của nó. Tôi chỉ định xem quanh sân nhà đây và vùng xung quanh thôi. Tôi đi một mình cũng được, nhưng tôi nghĩ làm vậy không hay. Còn nếu anh Chad bận, tôi nhờ ai khác cũng được!

- Cha tôi sẵn lòng làm việc ấy. Nhưng hôm qua ông ấy có nói hôm nay có việc bận phải đi vào thành phố. Anh Hawk sẽ dẫn cô đi. Anh ấy thông thạo từng bước chân ở đây như túi áo mình - Carol quyết định.

- Thế... - Lana thở hắt ra. Cô thấy đề nghị này không tốt. - Thế thì... tôi không thích đi với anh ấy.

Câu trả lời làm Carol ngạc nhiên:

- Tôi không nghĩ cô có mặc cảm? Chắc tôi đã lầm - Cô ta nói ngắn gọn.

- Mặc cảm? Định kiến? Tôi không có đâu. Sao lại có định kiến được?

- Nhiều người khinh thường anh ấy vì anh ấy lai người Navajos. Tại sao cô khác họ? - Carol chăm chú nhìn Lana dò hỏi.

- Tôi không biết anh ấy lai da đỏ. Tôi cũng không có nghi vấn gì phương diện này - Cô ngả người ra sau ghế. Tin này không hề làm cô sững sốt - Đấy có phải là lý do vì sao anh Chad không ưa Hawk?

Khi ngẩng lên, Carol chăm chú nhìn cô:

- Cô thực sự không biết anh Hawk là ai à? J.B. không hề kể gì cho chị nghe về anh ấy à?

- Ông John? Không! Ông kể cho tôi nghe để làm gì? - Lana càng bối rối hơn.

- Vì anh Hawk là con trai ông ấy.

- Thật vậy không? - Lana nhìn người phụ nữ ngồi đối diện mình và đang quay nhìn đi nơi khác.

Cô hiểu điều đó là sự thật và tự hỏi sao Chad hay Hawk đều đã không kể gì cho cô hay.

- Thật! Mẹ anh Hawk là người Navajos, là người tình của J.B. trong bao nhiêu năm dài. Ngày ấy tôi còn là một đứa trẻ, vì thế tôi không biết chi tiết cụ thể ngoài những gì nghe được - Carol trở nên dăm chiêu hơn khi tiếp lời - Mẹ anh Hawk chết trong một cơn bão tuyết. J.B. không muốn để Hawk ở lại chỗ họ hàng anh ấy, vì nếu vậy anh sẽ trưởng thành như một người da đỏ. Ông đưa anh về điền trang, nhưng tất nhiên không dám để Katheryn nuôi dạy anh.

- Bà Katheryn có biết gì về chuyện này không? - Lana hỏi.

- Có chứ - Carol gật đầu - Điền trang là một cái làng. Người này biết hết về người khác. Tôi không tin J.B. đã nói cho Katheryn biết việc ấy. Ông rất tế nhị. Nhưng bà ấy biết hết. Có mặt bà, không ai nói gì tới Hawk cả, mọi người đều nói anh ta là đứa trẻ mồ côi.

- Nhưng ai chăm sóc, nuôi dưỡng anh ấy? - Lana hỏi.

- J.B. đề nghị cha mẹ tôi chăm sóc, nuôi dưỡng anh ấy, J.B. và cha tôi là bạn bè thân thiết với nhau. Hawk ở với chúng tôi. Trên thực tế chúng tôi lớn lên như anh chị em với nhau.

- Chuyện gì đã xảy ra giữa Chad và Hawk? - Lana tò mò hỏi - Hình như họ chả hề ưa gì nhau?

- Trong điều kiện như vậy thì điều đó rất dễ hiểu. Cô xem, Chad được chiếm hữu tất cả. Anh ấy là con trai hợp pháp của J.B trong khi Hawk chưa bao giờ được công nhận là con trai của ông cả. Đúng là J.B. đã trả tiền cho mẹ cha tôi nuôi dưỡng anh ấy, ông trả tiền cho anh ấy học đại học. Nhưng việc ấy thực ra đáng là bao nhiêu. Thực tế anh ấy không được công nhận chưa phải là cái tồi tệ nhất. Anh còn là đứa con lai, dù bố anh có là J.B. Faulkner thì mẹ anh vẫn chỉ là người Navajos.

- Tôi hiểu có sự thù địch nhất định, kể cả trong tình cảm. Nhưng không thích nhau tới mức - Những gì Carol vừa kể không làm cho Lana tin tưởng hoàn toàn - Cầm thù nhau tới mù quáng. Tôi không tin chẳng có lý do nào cho chuyện này.

- Có một lý do - Carol thở dài và gạt đĩa ăn còn nửa sang bên - Là tôi!

- Cô? - Lana muốn được giải thích rõ hơn.

- Đúng. Cô nhớ cho, Hawk và tôi cùng lớn lên. Anh luôn là người anh trai, còn tôi cô em gái, ít ra tôi cũng tưởng thế. Vào mùa hè năm ngoái tôi 18 tuổi, tôi đã nhận ra Hawk muốn cưới tôi. Anh đã yêu tôi. - Carol ngừng lời uống ngụm caphe - Lúc ấy anh Chad đã là người yêu của tôi. Tôi không muốn lấy bất cứ ai ngoài anh Chad.

- Và cô cự tuyệt Hawk?

- Đúng thế! Anh ấy không hiểu điều đó. Anh ấy khiêu khích Chad, họ đánh nhau rất ghê rợn. Chad khỏe hơn và việc này làm cho sự việc tồi tệ hơn - Carol bậm môi - Tôi đã cố giải thích cho Hawk nghe tất cả. Nhưng anh không muốn nghe gì cả. Anh ấy nghĩ tôi không muốn lấy anh ấy vì anh ấy là con lai và do đó không xứng đáng với tôi. Anh ấy cũng tin là bị khắp nơi lừa dối.

- Giờ tôi đã hiểu tất cả - Lana giải thích - Tôi đã thừa kế một phần lễ ra thuộc về anh ấy. Ông John để lại cho anh ấy thừa kế cái gì không? Ông có công nhận anh ấy không? - Cô không thể cho rằng John chẳng cho Hawk thừa kế gì.

- J.B. để lại cho anh ấy một nửa điền trang. Nhưng tôi biết, ông không công nhận anh là con trai của mình. Anh được thừa hưởng cả tiền mặt, chúng tôi không biết được bao nhiêu - Carol tìm gặp ánh mắt cô - Cô Lana ạ, thật tình tôi nghĩ rằng, Hawk có quyền thừa kế hơn cô!

- Đúng thế! - Lana đồng tình với quan điểm của Carol, nhưng không biết phải làm gì. Phải chăng đó là sai lầm của cô? Phải chăng đó là vấn đề của cô là sửa chữa sai lầm đó? Có thượng đến chứng giám cho, cô không hề muốn John để lại cho cô tài sản của ông. Tại sao ông lại cho cô chứ không cho dòng máu mủ của mình thừa kế? Nếu John đã không muốn cho anh ấy thừa kế thì nên chẳng cô hành động trái với di chúc của ông và đưa lại cho anh?

Mọi cái rối như tơ vò. Cô không biết điều gì đúng, điều gì sai. Quá nhiều sự việc xảy ra trong một thời gian ngắn. Cô mệt mỏi về thể xác và tinh thần. Chad đưa cô đến đây để nghỉ ngơi. Nay mới ngày đầu tiên mà cô thấy mệt hơn là khỏe hơn.

Cô uống ngụm caphe:

- Caphe nguội quá - cô nói và đứng dậy - Cô có muốn uống ly caphe khác không, Carol?

- Không, cảm ơn cô - Carol đáp lại và đẩy ghế đứng dậy - Tôi đang viết dở thư cho Johnny. Giờ tôi muốn viết cho xong để gửi bưu điện - cô ta đi ra cửa - Cô Lana ạ, nói ra điều này, tôi không muốn làm cô tổn thương.

- Không sao cả - Lana quả quyết.

- Vây rất tốt. Vì tôi muốn chúng ta trở thành bạn bè của nhau - Carol mỉm cười.

- Tôi cũng muốn điều đó - Lana đồng tình.

- Hẹn gặp chị sau - Carol vẫy tay và biến mất sau khung cửa.

Lana rót ly caphe mới và trở lại ghế của mình. Cô hết cảm thấy đói. Rồi cô nghe tiếng chân bước, Lana nhận ra Chad trong khung cửa.

- Chào cô. Tôi vừa gặp Carol. Cô ấy có nói cô ở đây - Anh ta rót caphe - Tôi sẽ tiếp chuyện chị!

- Anh xong việc rồi à? - cô hỏi.

- Phần lớn công việc đã giải quyết xong - Anh ta ngồi xuống ghế bên cạnh cô. Đôi mắt nâu vuốt ve cô.

- Cô ngủ không ngon à? Trông cô mệt mỏi. Đẹp và mệt mỏi.

- Rõ khéo nịnh đầm - Cô đỏ mặt - Tôi đã ngủ như con gấu mùa đông. Tôi không nhớ khi nào đã từng ngủ say đến như vậy?

Có chứ, đã có lần. Vào buổi sáng hôm John mất. Nhưng cô không đề cập đến. Nếu nhớ được Chad cũng không sửa lại cho đúng.

- Cái đó cần thiết đối với cô - Anh ta nhấp ngụm caphe và nhìn bánh chiên chưa ăn hết trên đĩa cô - Đây là toàn bộ bữa sáng của cô à?

- Tôi không đói - Cô nghĩ thầm: đúng ra không đói nữa. - Tôi phải tập luyện để ăn uống cho ngon miệng.

- Cô đến đây để nghỉ ngơi - Anh ta nhắc nhở cô.

- Nhưng như vậy buồn tẻ lắm - Cô mỉm cười phản đối.

- Có thể! Nhưng hãy để những ngày đầu qua chậm thôi.

- Anh nói như bác sĩ - Lana nói - Thật ra tôi có ý định đề nghị anh dẫn đi thăm điền trang.

- Để làm gì? - anh ta mỉm cười thích thú.

- Để xem mọi cái ở đây hoạt động như thế nào? - cô nhún vai - Điều đó thú vị quá đi chứ.

- Điền trang tự hoạt động. Rawlins quản lý rất tuyệt vời. Mọi cái hoạt động theo thông lệ và rất tẻ nhạt. Tôi không tin là nó làm cô thích thú.

- Tôi nghĩ xem phong cảnh cũng rất hay. Từ nhiều năm nay thôi không hề cưỡi ngựa. Chắc phải thú vị lắm.

- Việc ấy có thể được - Chad đồng ý - Tôi sẽ nói người buộc yên ngựa cho hai con ngựa để cho chúng ta. Ăn xong chúng ta có thể khởi hành ngay.

- Nghe thích quá - Cô gật đầu nói, rồi ngáp ngừng.

- Điều gì làm cô lo ngại? Cô định trao đổi với tôi việc gì chẳng? - anh ta dò xét.

Lana cầm ly caphe lên:

- Tôi vừa nghe nói Hawk là con trai của ông John.

- Cô nói thẳng vô lại kia phải không? - Chad hỏi lại và quay đi chỗ khác để tự chủ bản thân - Xin lỗi, nó chính là một kẻ như vậy - Khi quay người lại nhìn cô, anh ta mỉm cười tỉnh bơ - Bây giờ, sau khi phát hiện ra xác chết trong tầng hầm của gia đình Faulkner, cô có thấy gì khác không?

- Khác rất nhiều - Lana vội vàng giải thích - Anh ta là... con trai của ông John, tôi thừa kế những gì lẽ ra anh ta được thừa hưởng, lẽ ra thuộc về anh ấy.

- Lẽ ra? sao chị lại nghĩ cái đó lẽ ra thuộc về nó? Một đứa con lai làm gì có số tài sản đó? John biết mình đã làm gì khi để lại tài sản cho cô. Hawk không phải là gì khác ngoài một tên tha phương cầu thực. J.B đã quảng tiền của mình qua cửa sổ khi tìm cách tạo nên một người đàn ông da trắng từ đứa con lai này. Hắn ta không hề có một chút chí thú nào trong người. Hắn làm việc chút ít rồi trở về với bọn người hoang dại của hắn, rồi lại làm việc chút ít. Hắn là một con người không giá trị, không xứng đáng hưởng những gì mình đã nhận được.

- Nhưng hình như anh ta thông minh...

- Thông minh? Hắn được nuôi dưỡng giáo dục tốt. J.B. đã trả tiền cho tất cả, đã cho hắn ăn học tại trường đại học tốt nhất ở miền đông. Và cái gì xảy ra? Sắp đến khi tốt nghiệp thi, Hawk bỏ học. Số tiền đầu tư coi như mất toi vô ích. Thế mà là thông minh? - Chad nhún vai cao mày.

- Tôi không biết!

- Cô đừng thương xót hắn ta làm gì, chỉ mất thời gian của cô thôi. J.B. định đưa hắn ta vào làm ăn kinh doanh. Nhưng tất cả những gì Hawk cần là quần áo, một cái yên ngựa và một cái xe.

- Tôi hiểu.

- Tôi hy vọng thế - Chad nói gọn. Nét nhăn trên mặt phẳng lại. Anh ta lại làm cô bàng hoàng

bằng một nụ cười.

- Chiều nay cô còn định đi ngựa cùng tôi hay không? Tôi hứa sẽ không giáo huấn cô nữa.

- Có. Tôi rất vui mừng - cô đáp lại nụ cười mỉm của anh ta - Nhưng tôi không muốn lạm dụng quá nhiều thời gian của anh. Có lẽ ta nên mời cả mẹ anh và Carol cùng đi.

- Có nghĩa là tôi phải chia sẻ sự hiện diện của cô với người khác, đúng không? - anh ta đùa bỡn

- Nếu chị muốn, tôi sẽ hỏi họ - Anh ta nói về không phần khởi lắm. Anh ta uống hết ly caphe, đứng dậy đi - Tôi phải gọi điện đã. Chúng ta sẽ gặp nhau vào bữa trưa.

Khi đi ngang qua ghế cô, anh ta đặt tay lên vai cô rồi rời khỏi phòng.

Lana suy nghĩ lung tung. Cô không hiểu nổi Chad. Điều gì anh ta nói nghiêm túc, điều gì không? Làm thế nào cô biết được anh ta nói thật hay không?

- Quý thật, anh Hawk ạ, sao anh làm em nghi ngờ đến mức này - cô lầm bầm lên một mình.

Cả buổi chiều, cô cưỡi ngựa cùng gia đình Faulkner. Mọi người đều vui vẻ. Cô rất thích thú. Nhưng buổi tối, cơ bắp cô đau như dằm. Cô không quen cưỡi ngựa.

Ngay cả đến những giai điệu dịu dàng của nhạc sĩ Braw do Kathryn chơi cũng không làm cô quên được cái đau đó.

- Tôi nghĩ có lẽ phải uống thuốc aspirin, ngồi một giờ trong bồn nước nóng rồi chui vào chăn - Cô cố gắng pha trò với bộ mặt nhăn nhó.

- Cô tự làm được không? Hay cần tôi giúp sức? - Chad thích thú xung phong.

- Tôi còn đủ sức làm việc ấy - Lana khô khan nói.

- Lẽ ra ta không nên cưỡi ngựa đi lâu như thế - Carol nói - Tôi hy vọng sáng mai chị thấy khỏe hơn.

- Chắc chắn vậy! Chúc ngủ ngon - Cô chúc tất cả và mọi người trả lời cô.

Khi Lana rời phòng. Kathryn chuyển sang chơi một giai điệu khác.

Lana mở nước nóng bốc hơi chảy vào bồn tắm, đổ dầu thơm vào. Rồi cô cởi quần áo, trườn vào bồn. Cái nóng suối ấm người cô làm cô thấy khoan khoái. Máu chảy giật trong những nơi đau trên cơ thể cô. Cô nhắm nghiền mắt. Tắm xong, cô chui vào người bộ đồ trong nhà màu bạc xám. Cô cảm thấy khỏe lại, chưa muốn đi ngủ, nhưng cũng như không muốn mặc quần áo và đến ngồi với những người khác.

Họ vẫn ngồi trong phòng khách. Qua cánh cửa ra sân lúc mờ. Lana nghe tiếng nhạc bản Sonat, Kathryn đang chơi. Cô đi ngang phòng, định đóng cửa lại để côn trùng không bay vào nhà khi bật đèn. Vừa chạm vào tay, nắm cửa, cô ngẩn ngừ. Hương vị tươi mát sạch sẽ của buổi tối tràn qua cửa.

Cô bước ra sân, khẽ khép cửa lại từ bên ngoài. Sàn đá trên sân còn ấm bởi cái nóng bức ban ngày. Cô thưởng thức cảm giác khoan khoái lan truyền từ bàn chân trần của mình. Cô bước hẳn ra chỗ lan can và nhìn vào màn đêm trời cao mây lặng. Những vì sao sáng long lanh, gần tới mức cô tưởng chừng đưa tay ra với hái được. Không có ánh sáng và hơi khói nào của thành phố làm tổn hại tới màn trình diễn tuyệt vời này của thiên nhiên.

Con mắt của Lana di chuyển tới những bụi cây thẫm đen trong đêm, nơi có con chim ăn đêm khe khẽ lên tiếng gáy. Bóng tối được một que diêm cháy chiếu sáng rồi tắt ngấm ngay. Một điểm đỏ định hình trong đêm. Điểm cháy sáng của diều thuốc lá.

Điểm sáng di động. Hình dáng một người đàn ông dần hiện ra.

Lana biết ngay đó là Hawk. Và cô ngạc nhiên sao cổ họng mình đột nhiên khô cứng.

Khi anh đến gần cô hỏi:

- Anh làm gì ngoài này?

- Tôi nghe nhạc - anh gẩy tàn trên diều thuốc. - Kathryn muốn trở thành nghệ sĩ chơi dương cầm trước khi quen J.B. Rồi bà từ bỏ sự nghiệp để lấy ông John. Cô không biết điều đó à?

- Không! - cô nói, giọng phần nào lạc hẳn đi. Vì cô đã biết được điều khác. Cô biết anh là ai.

Im lặng hồi lâu, cả hai lắng nghe tiếng nhạc. Lana nhìn thẳng, ý thức được rằng anh đang chăm chú ngắm thân thể mình.

- Cô biết điều đó, đúng không? - Hawk hỏi.

- Không. Tôi thực sự không biết rằng Kathryn đã có ý định trở thành nghệ sĩ dương cầm - Lana quả quyết.

- Tôi không nói việc ấy. Ai đó đã kể cho cô biết tôi là ai, đúng không? - Anh hỏi.

- Nói anh là con trai ông John chứ gì? Có, tôi biết điều ấy.

Cô nói dối để làm gì. Ánh mắt cô bối rối nhìn qua lại tránh nhìn thẳng vào mắt anh. Anh nghiêng đầu nhìn sang bên lắng nghe.

- Cô nghe thấy không? - anh hỏi. Ánh mắt sắc của anh trở lại với cô. Nụ cười thoáng hiện trên môi anh. - Tôi biết bà ấy sẽ chơi sang giai điệu này - Lana hiểu ra anh đang nói tới "Điệu nhạc Valse ở Vienne", vọng lại từ xa.

Anh đập tắt điều thuốc vào gót giày. Cô chưa kịp hiểu ra anh định làm gì thì bàn tay anh choàng ngang lưng cô, và tay phải của cô nằm trong tay trái của anh. Giây lát sau, anh dẫn cô theo nhịp nhạc lướt dọc ngang sân. Anh nhảy rất tuyệt, quay tung cô tít mù. Lana vấp. Tay anh giữ chặt lấy cô. Giác quan cô tiếp nhận nhiều hơn ngoài âm nhạc và ánh sao đêm. Cô hỏi:

- Làm sao anh biết Kathryn sẽ chơi điệu nhạc đó?

- Vì đó là điệu nhạc tôi ưa thích nhất, và bà ta biết rõ điều đó - Hawk quan sát gương mặt cô qua ánh mắt hé mở - Khi nghĩ tôi đang ở ngoài này, bà ấy luôn chơi điệu nhạc đó dành cho tôi để nhắc nhở tôi nhớ rằng tôi phải ở lại ngoài này.

Lana tìm kiếm nét cay đắng trên mặt anh nhưng không thấy gì cả.

- Việc ấy có làm anh bức mình không? - Bước đi của cô cứ ngán dần. Rồi họ đứng lại ở góc sân.

- Đối với tôi, bà ấy chơi điệu nhạc vì lý do gì cũng thế. Tôi thích giai điệu này. Giờ cô thất vọng à?

- Tại sao?

- Tôi nghĩ cô chờ đợi thấy tôi uống rượu mạnh, nhảy theo nhịp trống người da đỏ, chứ không phải nhảy với một phụ nữ xinh đẹp mỹ miều theo điệu valse dưới trời sao và say đắm bởi những gì nhận cảm được trong vòng tay của nàng!

Những lời nói dịu dàng của anh như lửa than cháy khắp người cô. Cô cố tự giải thoát khỏi vòng tay anh để kiềm chế được cảm xúc của mình. Trái tim cô đập loạn hoang dại.

- Cô ngạc nhiên về những gì tôi nói chẳng? Hay về cảm xúc của tôi? - anh muốn biết rõ. Giọng nói của anh khê khàng và dịu dàng.

- Thường lệ anh chả nói gì cả. Rồi những lời nói ấy. Đúng, tôi rất ngạc nhiên - cô ngượng ngịu công nhận. Hai người đứng sát bên nhau. Cô có cảm giác cái hông xương xẩu của anh. Hơi ấm cơ thể anh truyền sang cô. Cô cảm thấy bị đe dọa, bị đe dọa nhưng khoan khoái.

- Cô ngạc nhiên thấy tôi có thể diễn tả nổi ý của mình phải không? - anh trêu chọc.

- Tôi biết anh có học - cô tự bào chữa.

- Đúng là có học.

Lana cựa quậy trong vòng tay anh vẫn bao quanh cô. Cô muốn chuyển đề tài câu chuyện.

- Sao anh không tới dự tang lễ ông John, anh Hawk?

Mí mắt sẫm màu của anh che khuất đôi mắt xanh. Anh kéo cô lại gần hơn

- Tôi quan tâm tới cơ thể sống nhiều hơn tới cơ thể chết - Anh đưa tay vuốt tóc cô.

- Sao anh không nghiêm chỉnh được nhỉ? - Lana phản đối - Ông John là cha anh!

- Về mặt sinh học thì đúng thế. Ông đã đảm nhận trách nhiệm tài chính cho tôi, như thế, người Navajos không thể nói được rằng ông đã cướp tôi đi - Anh giải thích - Có thể tôi không dự tang lễ vì bản chất người Navajos không thích thú gì người chết hẳn quá sâu trong tiềm thức sâu xa của tôi. Sự thật là trong tôi có nhiều máu da đỏ nên tôi không thể trở thành người da trắng thực sự, đồng thời cũng lại có quá nhiều máu da trắng nên tôi cũng không thể là người da đỏ thực thụ. Tôi yêu thích cái phần thoải mái, hưởng thụ của thế giới người da trắng - nhạc cổ điển, rượu cognac đắt tiền, giường êm ái, ý thức cuộc sống có văn hoá và đàn bà đẹp. Nhưng tôi cần khoảng không gian sống, cần cái mệnh mông bao la của tự do đất rừng.

- Có phải đấy là lý do anh bỏ học trước kỳ thi tốt nghiệp không? - Lana thấy cổ họng khát khô khi nói ra điều này và anh dịu dàng vuốt ve cằm cô.

- Cả điều ấy cô cũng biết à? - Lông mày anh nhú lên hình vòng cung - Ngày ấy tôi nghĩ rằng như thế là trừng phạt được cha tôi vì tôi phát hiện ra ông ấy đã xấu hổ vì tôi. Nhưng bây giờ tôi không tin vậy nữa.

- Tại sao?

- Vì tẻ nhạt quá.

Mái tóc dài của cô rơi buông xuống lưng. Anh gạt tóc sang bên và dịu dàng chạm vào cổ cô.

- Sao anh trở lại đây, nơi không ai ưa thích anh cả?

- Vì đất này là quê hương tôi. Sao tôi lại để họ đuổi ra khỏi đây!

Tay gạt cổ áo cô sang bên, anh cúi đầu, hôn lên cổ cô, nơi môi anh nhận cảm được nhịp chảy của mạch máu. Cô muốn đưa tay đẩy ngực anh ra. Nhưng sức phản kháng của cô bị tê liệt. Với những cái cắn nhẹ, anh làm cô bị kích thích hưng phấn. Anh gạt cái váy trong nhà của cô xuống vai. Lana rung mình khoan khoái.

- Người em thơm nức và sạch sẽ quá - anh thì thầm bên cô.

- Em vừa tắm xong - cô nghe thấy nỗi khao khát trong giọng nói của chính mình và bối rối để bị chinh phục như thế.

Tay anh cởi bộ đồ trong nhà của cô. Ngực cô phồng lên dưới bàn tay xoa bóp của anh trong khi môi anh mơn trớn hai tai cô.

Lana quay đầu, tìm đôi môi làm cô bốc lửa đến vậy. Nụ hôn làm cô nóng ấm và đam mê.

Anh ôm chặt cô hơn và kéo cô vào sát hơn. Đôi vú trần của cô cọ vào lớp vải dày của áo anh.

Tiếng động vọng ngoài sân. Lúc đầu Lana tưởng tiếng tim mình đập trong lồng ngực. Rồi một giọng phụ nữ gọi tên cô. Hawk ngẩng đầu:

- Họ tìm em - anh nói - Chỉ giây lát nữa họ sẽ tới đây!

“Họ” có nghĩa là Carol và Chad. Cô bàng hoàng nghĩ tới chuyện gì sẽ xảy ra nếu Chad thấy cô trong trạng thái thể này. Cô nhớ tới cuộc ẩu đả Carol đã kể cho nghe. Lana không muốn gieo rắc thù hằn giữa hai người anh em.

- Anh Hawk - Cô sợ hãi kêu lên.

- Em ngồi xuống chiếc ghế dựa này. Nếu Chad đến, cứ nói em vừa ngủ thiếp đi.

- Nhưng còn anh?

- Anh ta sẽ không thấy anh đâu - Anh nói làm cô yên tâm rồi nhẹ nhàng biến vào bóng tối.

Cánh cửa phòng ngủ của cô mở ra phía sân.

- Lana? - bị chói bởi ánh sáng bên trong nên Chad không nhận ngay ra cô.

- Tôi ở đây! - Cô nhồm dậy - Chuyện gì vậy? Chắc tôi vừa ngủ thiếp đi! - Cô sử dụng lời nói dối của Hawk.

- Carol muốn gặp cô trước khi đi ngủ. Nhưng cô không trả lời. Vì thế chúng tôi lo ngại cô không được khoẻ. Cô làm gì ngoài này? Tôi tưởng cô muốn chui vào chăn cơ mà? - Anh ta nhếch mép nhìn cô.

- Tôi ra ngoài hít thở không khí tươi mát. Đêm tuyệt đẹp!

Chad bước lại gần:

- Đúng! đẹp thật. Cô muốn đi dạo không? - Anh ta cầm tay cô.

- Không! - cô rút tay khỏi tay anh ta - Giờ tôi mệt quá.

- Cô đừng làm như thế nữa nhé - Anh ta nói.

Cô không ưa giọng nói của anh ta và đáp lại vẻ hơi bực:

- Anh Chad, tôi chỉ mới ra sân thôi. Tôi chẳng cần phải hỏi ai trước đó để làm việc này.

- Tất nhiên rồi. Chỉ có điều, chỉ có... tôi rất lo cho cô - Anh ta ngượng ngập lảng đi.

- Chuyện gì có thể xảy ra được với tôi ở đây? Anh làm như tôi gặp nguy hiểm. - Cô cười hồn nhiên và đi vào - Chúc anh ngủ ngon, Chad!

- Chúc ngủ ngon, Lana!

Cô đóng cửa ra sân, mắt cô nhìn xuyên bóng tối. Cô chẳng phát hiện thấy gì và thả rèm xuống. Cô nhìn xuống giường mình, tay đưa lên môi cô còn cảm giác nụ hôn của Hawk.

Chương 16

Lana thở dài, bước đến bên giường cởi bỏ bộ đồ đang mặc. Một bộ quần áo ngủ gập ở cuối chiếc giường đôi đột nhiên quá rộng và trống trải đối với cô. Cô lắc đầu cố gạt ý nghĩ vừa chợt đến bên thì nghe thấy tiếng lách cách khe khẽ phía sau. Chẳng lẽ mình chưa đóng chặt cửa ra sân sao? Cô mặc lại bộ đồ và bước ra phía cửa.

Hawk nhẹ nhàng lách qua tấm rèm, một tay cầm mũ, anh chăm chú nhìn khắp người cô:

- Em cứ nói thẳng nếu muốn anh đi khỏi đây - Anh nhíu mày nói.

Lana tiến về phía trước:

- Anh Hawk, anh đi đi. Em không muốn anh ở lại đây, vì em không muốn anh gặp chuyện không

hay ho gì. Chad không ưa anh. Em không muốn mình là lý do để hai anh lại xung khắc với nhau. Cô dừng lại trước mặt anh:

- Sao anh trở lại đây?

- Vì anh muốn bên em và anh nghĩ em cũng vậy - Anh bước lại gần cô.

Lana ngáp ngừng không trả lời. Lát sau cô nói:

- Em không có rõ có muốn vậy không. Em chán ngấy những cuộc tình vụng trộm. Yêu nhau kiểu ấy em chẳng thấy hay ho gì.

- Anh không biết - Mũi anh bay xuống giường khi anh ôm vai cô. Anh ghì chặt người cô, vùi đầu mình vào mái tóc cô, thì thầm - Anh thích cả lưng em!

Sự gần gũi với thân thể đàn ông của anh lại làm thức dậy trong cô mọi khao khát, mọi mong muốn lúc trước cô cố nén xuống, cô thì thầm:

- Anh không hiểu em!

Hawk quay người cô lại đối mặt với mình, vùi tay vào tóc cô. Lana bám chặt vào tay anh vì đầu gối của cô muốn khuỵu xuống, cô dán mắt vào gương mặt màu đồng toả ra vẻ cao thượng và tự trọng của anh. Đôi mắt anh giữ chặt ánh mắt cô. Đôi mắt xanh thăm thẳm như màu đá Sapphire tuyệt diệu nhất.

- Em suy nghĩ quá nhiều, Lana ạ - Hawk nói - Em chỉ cần cảm nhận thôi!

Tay Hawk kéo nâng cô kiễng chân lên đón gập đôi môi anh. Nụ hôn làm cô nghệt thở. Sức phản kháng của cô tan ra như băng đá trên bếp lửa hồng. Cô áp sát vào người anh. Môi hé mở dưới sức đẩy của cái lưỡi tìm kiếm sự sạo của anh. Cô không thể làm được gì nữa với sức lực của mình, vì chúng đã bỏ rơi cô. Rồi Hawk buông cô ra. Cô hỏi:

- Anh đi đâu thế!

Anh ngoảnh lại nhìn rồi đi về phía cửa:

- Anh ra đóng cửa lại và tắt đèn. Lúc này chúng ta không cần ai đó có thể ngạc nhiên thấy em vẫn thức nên mò đến.

Tiếng khoá đập cửa vang dội trong tai Lana. Rồi tiếng công tắc điện kêu lách tách và gian phòng chìm đắm trong bóng tối dày đặc. Vì rèm thả buông nên không tia sáng nào từ trời đêm đầy sao long lanh lọt được vào phòng. Lana chẳng nhìn thấy gì. Cô nghe tiếng vải quần áo cọ vào nhau sột soạt, nhưng không biết nó phát ra từ hướng nào. Cô đứng lặng như mọc rễ nơi Hawk để cô lại.

Tiếng sột soạt ngừng bật. Gian phòng im lặng như tờ. Hawk lần tới chỗ cô đang đứng.

- Anh Hawk - Cô thì thầm.

Bàn tay anh chạm vào cánh tay cô:

- Anh ở đây - Anh nói.

- Em chẳng nhìn thấy gì cả - Cô sợ hãi nói và chìa tay ra trước.

Tay cô chạm vào da thịt để trần của anh. Cô tựa vào người anh. Bàn tay anh giữ chặt lấy cô. Anh lần mở nút cởi bỏ bộ đồ cô đang mặc. Cô để nó buông rơi xuống sàn nhà.

Một cánh tay choàng ngang hông cô. Rồi Hawk nhắc bổng cô lên trong vòng tay mình. Cô quàng chân áp chặt vào bụng anh, đưa tay ôm cổ anh để giữ thế cân bằng. Ngón tay cô chải vào mái tóc dày của anh. Trong bóng tối, cô không nhìn thấy mặt anh. Nhưng cô hình dung được đường nét cơ thể anh. Đôi vú tròn căng của cô cọ sát vào bộ ngực gân bắp khi anh bế cô lại giường.

Anh đặt cô xuống nệm và nằm duỗi dài bên cạnh cô.

Đùi anh đè ngang người cô, giữ chặt cô ở dưới. Lưỡi anh mở môi cô ra cho một nụ hôn thèm khát. Nụ hôn này châm bùng ngọn lửa cháy trong cô. Cô muốn ngọn lửa này cho cô nhiều hơn.

Tay cô vuốt ve những cơ bắp nổi cứng trên lưng anh. Cô ghì chặt người anh. Một tay anh đặt lên ngực cô dồn dập xoa bóp cặp vú của cô, ngón tay cái của anh vuốt ve, ấn áp đầu vú khiến nó cương cứng lại. Miệng anh hôn trượt xuống cổ cô, rồi anh hôn vai cô, ngậm vú cô. Từ ngực cô thoát ra những tiếng thở hổn hển khoái lạc.

Bàn tay anh chu du khắp người cô, mơn trớn làn da bụng cô đang phập phồng theo những đợt khoái cảm, thám hiểm vùng cấm trên người cô. Móng tay cô như khoan sâu vào cơ thể anh. Cô ôm chặt lấy anh, phát hiện ra ở anh người tình tuyệt hảo nhất. Anh cũng siết chặt lấy cô, một đầu đầu gối chèn vào giữa hai đùi cô.

Lana tưởng như kiệt sức vì khoái cảm, tưởng như chết ngất vì hạnh phúc khi anh úp lên người cô và xâm nhập vào cơ thể cô. Những khao khát mọi mong muốn của cô quay cuồng hỗn độn

trong nhau. Cô cảm thấy thoải mái vô cùng. Khi đạt tới tột đỉnh của khoái lạc, một cơn dông bão của sự thoải mái, của khoan khoái dậy trào trong cô. Cô nhận cảm niềm hạnh phúc không thể tả thành lời.

Khi môi Hawk áp lên môi Lana, cô thấy vị muối mặn của mồ hôi trên da thịt. Cơ thể cô nhận cảm cơn rung mình thoải mái đang lan truyền khắp người anh.

Anh hôn lên má cô:

- Em nhớ không, lần này cũng như lần trước - Giọng anh trầm và khàn, hơi thở của anh ngắt quãng.

- Em cứ nghĩ đây là một giấc mơ - cô thì thầm đáp - Nhưng đây không phải là một giấc mơ! Hawk ngả người sang bên. Lana quay về phía anh. Cô đưa ngón tay vạch theo những nét trên mặt anh. Anh để một tay ở phần bụng dưới của cô như để bảo vệ sở hữu của mình. Tay cô đặt lên hông anh. Tóc anh cuộn tròn quanh ngón tay cô.

- Anh phải cắt tóc đi - Đột nhiên cô nói như ra lệnh.

- Để tóc dài tránh nắng - Anh trả lời.

Anh đưa cánh tay quàng quanh vai cô, kéo cô sát vào mình. Lúc Lana cố để đuôi phải của mình lên đầu gối anh, cô thấy đau nhói vì bị chuột rút.

- Ôi đau quá! - cô không kèm được rêu lên.

- Anh làm em đau à? - Hawk ngạc nhiên hỏi.

- Không! - Lana nằm lại cho ngay ngắn rồi giải thích - Hôm nay em cười ngựa, có lẽ đi ngựa quá nhiều.

- Và giờ bị đau như dần phải không? - Hawk khẽ cười vào tóc cô - Em cần được xoa bóp.

- Rất không may là cô xoa bóp duy nhất mà em quen biết lại ở Phoenix. Cô ấy làm việc trong bệnh viện - Lana nói hơi châm biếm.

- Em có dầu xoa trong phòng tắm không?

- Có, để làm gì vậy anh? - Cô bối rối hỏi, cô nhận ra gương mặt anh trong bóng tối.

Hawk buông người cô, Lana nhận ra qua tấm đệm giường là anh đứng đây:

- Anh đã từng xoa bóp cho ngựa khoẻ lại. Cho nên bây giờ anh cũng có thể chăm sóc cho một con ngựa chân dài như em.

Cô nghe bước chân anh đi vào phòng tắm. Đèn ở đó bật sáng ngay. Rồi cô nghe tiếng chai lọ va vào nhau lách cách.

Hawk để đèn sáng trong phòng tắm khi trở ra. Anh cầm theo cả chiếc khăn tắm và cẩn thận trải nó ra giường.

- Em nằm lên đây, không dầu sẽ rút ra giường - Anh nói.

Lana lăn vào nằm giữa tấm khăn và ngược nhìn lên anh. Cơ thể đàn ông của anh kích thích cô. Cô nhận cảm ánh mắt anh vuốt ve khắp người mình mà chẳng thấy xấu hổ ngượng ngập.

- Em nằm sắp xuống đi - anh nói.

- Để làm gì vậy? Tại sao phải thế? - cô phản đối, vì nếu thế cô không trông thấy anh.

- Thường phần móng sau hay bị đau khi cười ngựa - Anh giải thích.

Lana hơi đỏ mặt, quay người nằm sấp, gối mặt lên tay. Cô cố nằm cho thoải mái. Nhưng gân bắp của cô cứng lại khi tấm đệm giường trĩu xuống dưới sức nặng của Hawk.

Anh bắt đầu từ chân cô. Anh đổ dầu lên da, xoa chân cô bằng những vệt xoa dài, đều. Lana yên lặng được dưới những chuyển động và cơ bắp của tay anh. Hawk xoa bóp ngón chân, bắp chân, đầu gối cô. Khi anh tiến gần tới phía trong đùi nơi thường đau nhất, cô co rúm người lại.

- Em phải nằm thật thoải mái - Anh ra lệnh.

- Nói thì rất dễ - Cô trả lời giọng trách yêu. Nhưng cô không cưỡng lại được lại đôi bàn tay xoa bóp lúc mạnh, lúc nhẹ nhàng của anh. - Anh thật không có chí thú à? - Đột nhiên cô hỏi.

- Em định thuyết phục anh và cải tạo anh phải không? - Anh chuyển sang chân kia và xoa bóp từ bàn chân lên.

- Không! - cô mỉm cười vào lòng bàn tay và cựa quậy theo nhịp xoa bóp. - Em không muốn anh khác với bản chất của anh. Em chỉ vừa chợt nhớ ra Chad mới đây đã nói với em điều đó. Nên em... em tự hỏi không biết vậy đúng hay sai. Anh chẳng thấy hứng thú lãnh đạo một công ty hay sao? Anh thừa kế nửa điền trang. Anh định làm gì với phần thừa kế này?

- Theo em anh nên làm gì?

- Sao anh lại cứ dùng câu hỏi để trả lời câu hỏi của em? Anh như một nhà chính trị tồi - Lana

cười - Anh đã học gì vậy?
- Quản lý kinh tế xí nghiệp và chút ít khoa học chính trị.
- Lẽ ra em phải đoán ra được điều đó. Anh có năng khiếu bẩm sinh.
- Người ta đã từng nói với anh như thế - Bàn tay anh lúc này đã xoa bóp tới đùi và hông cô.
- Ôi thích quá - Lana thều thào khi Hawk miết dọc cột sống của cô lên tới cổ - Em nghĩ Chad cho rằng mình bị anh đe dọa. Có lẽ vì anh có học và thông minh.
- Chad không bao giờ học suy nghĩ logic. Anh ta chỉ biết làm việc và làm việc như một con vật được dạy để làm việc. Trước tất cả mọi thứ anh ta đều cần đến bảng hướng dẫn sử dụng. Gặp điều bất ngờ, anh ta lâm ngay vào tình trạng hoảng hốt - Đó không phải là câu trả lời trực tiếp cho câu hỏi của cô - Nếu muốn nói chuyện, xin em hãy nói về bất cứ chuyện gì ngoài nói về Chad - Anh khuyên cô và bắt đầu xoa bóp hai bắp vai cô. Lana im lặng thưởng thức cảm giác dễ chịu khi được xoa bóp.
Khi xoa bóp xong phần lưng Hawk ngồi thẳng dậy:
- Em nằm ngửa ra.
Lana quay người nằm ngửa. Anh xoa bóp bắp đùi cô. Lana nhìn cơ bắp hằn lên trên cánh tay anh. Hình ảnh này làm cô mê hồn.
Sự thèm khát dần dần lại thức dậy. Cô lắc mông theo bản năng trong nhịp xoa bóp. Hawk không thể bỏ qua và chịu đựng được lâu nữa. Lửa lại bùng cháy trong cơ thể của cô.
- Anh Hawk - cô cầm tay anh kéo lên ngực mình, rồi cô ôm chặt lấy anh
Không cần nói thêm gì nữa, miệng anh áp chặt vào miệng cô với áp lực đòi hỏi, thêm muốn. Đam mê tràn phủ lên họ. Anh dẫu môi mình ở cổ và thì thầm:
- Ngày mai nếu còn thấy đau mệt, em có thể nói cho những người khác tin rằng vì cưới ngựa. Không ai biết được những gì chúng ta làm đêm nay.
Anh không đợi Lana trả lời. Cô cũng không thể trả lời anh được. Hưng phấn đưa cả hai tới thỏa mãn. Lana ngủ thiếp trong vòng tay anh, nét mặt đầy vẻ hài lòng.
Như lần trước, khi bình minh đến Hawk nhẹ nhàng mặc quần áo và lặng lẽ nhón chân đi qua sân.
Lúc Lana tỉnh giấc, mặt trời đã mọc cao. Cô thất vọng vì cô đơn một mình, nhưng rất hạnh phúc vì đêm qua Hawk đã ở bên cô.

Chương 17

Lana lách qua những thân cây to đổ bóng về dãy chuồng ngựa. Cô lắng nghe bầy chim đậu trên cành cây hót líu lo nhưng chẳng nhìn thấy con nào. Lá cây quá rậm rạp. Cô mặc quần bò đi ủng mới, mặc áo lụa màu kem. Mũ cô đội giống mũ người Argentina hơn là mũ người chăn bò ở miền tây hoang dã. Đến gần sân, cô nghe thấy nhiều giọng nói. Lana lắng tai nghe cố nhận ra có Hawk trong đó không. Nhưng đó là Chad, mẹ anh ta và Tom Rawlins đang đi về phía ngôi nhà chính.
Lana quay đi, sáng nay cô chưa gặp Chad và Katheryn. Cô muốn đi một mình. Cả ba người đang tập trung vào câu chuyện của mình. Cô hy vọng họ không nhận ra cô.
- Lana!
Nghe Chad gọi, cô quay lại vẫy tay:
- Chào anh! - rồi cô đi tiếp.
- Cô đợi tôi với!
Câu chào chưa đủ đối với Chad, anh ta chạy đuổi theo cô. Lana dừng lại khi nghe tiếng chân anh ta. Đang ở trạng thái vui vẻ, cô chẳng cảm thấy khó chịu mặc dù không hề muốn gặp anh ta lúc này. Trông Chad tươi tỉnh và lịch sự. Khi đến bên cô, trên mặt anh ta thoáng nụ cười dò hỏi:
- Cô đi đâu thế?
- Tôi ra chuồng ngựa. Tôi muốn đi ngựa một lát - May ra cô sẽ gặp Hawk - Tôi đã báo Carol biết rồi cơ mà!
- Nhưng sắp tới giờ ăn trưa rồi!

- Sáng nay tôi ngủ quên và vừa mới ăn sáng xong. Tôi sẽ bỏ bữa trưa nay - Cô vừa ngấu ngiến bữa sáng vì quá đói bụng.

- Trông cô cũng không còn mệt mỏi nữa - Chad nói, ánh mắt đầy vẻ thán phục, khao khát - Sắc mặt cô đã lại hồng hào. Nghỉ ngơi làm cô khoẻ lại. Tôi rất mừng đấy!

- Đúng. Tôi thấy người rất khoan khoái - Cô lắc đầu, cười phá lên.

- Cô nhất định muốn cưới ngựa bây giờ à? Nếu cô đợi được tới sau bữa trưa thì tôi sẽ đi cùng. À, còn chúng bị chuột rút sao rồi? - Ánh mắt anh ta lướt xuống đùi cô bó gọn trong chiếc quần bò chật.

- Tôi vẫn còn hơi đau - Lana đáp - nhưng tôi tin nếu hôm nay đi ngựa thì cơ bắp lại giãn ra như thường. Cảm ơn anh. Nhưng tôi không thể nhận lời anh. Tôi đi một mình được mà.

- Tôi nghĩ cô cưới ngựa một mình không hay đâu. Rất dễ đi lạc ở vùng này đấy! Bây giờ điền trang chúng tôi có rất nhiều việc phải làm quá, nên không thể đủ người để lưu tâm đến cô.

- Tôi không hề nghĩ tới điều đó - cô bậm môi - Tôi đợi anh vậy!

- Cô vào nhà đi, và uống ly cafe hay trà trong lúc tôi ăn trưa - Bàn tay anh ta nắm cánh tay cô để kéo đi.

- Tôi muốn ở ngoài này! - Cô từ chối - Phong cảnh đẹp quá, không nên bỏ phí hoài.

Khi quay được định đi tiếp, cô thấy một người đàn ông đi lên:

- Ai ở kia đấy?

Chad nhìn theo ánh mắt cô:

- Trông giống người da đỏ - Anh ta nói, vẻ miễn cưỡng - Có lẽ anh ta tìm việc làm. Thằng ngốc này không được bén mảng tới đây. Rawlins sẽ đuổi hắn đi ngay bây giờ.

Khi người đàn ông tiến lại gần, Lana cố nhớ đã gặp người này ở đâu rồi.

- Tôi nghĩ tôi biết ông ấy - Cô thì thầm.

- Cô quen ông ta? - Chad ngạc nhiên hỏi cô - Sao cô lại quen biết người da đỏ?

Cô chăm chú nhìn tấm khăn choàng bắn thủi quàng lên đôi vai gù của ông ta. Đúng ông ấy rồi. Cả cái lông xơ xác cài lên mái tóc muối tiêu. Điều khác duy nhất với ngày ấy là bây giờ người đàn ông này không say rượu.

- Tôi không quen biết trực tiếp ông ấy. Nhưng tôi gặp ông ấy một lần khi đi cùng bố anh.

- Cô gặp ông ta ở đâu? - Giọng hỏi sắc của anh ta làm cô ngạc nhiên.

- Ở viện bảo tàng. Có sao không? - cô nhăn trán suy nghĩ về sự tức giận mà anh ta cố gắng che dấu.

Katheryn và Tom Rawlins theo sau cùng vừa đi đến nơi. Cả hai cùng nhìn về phía người da đỏ.

- Không. Tất nhiên là không có gì. - Chad quả quyết.

Lana quay đầu về phía người da đỏ đang tiến lại gần hơn. Ông ta bắn thủi. Khi nhìn cô đôi mắt ông ta đen sáng long lanh.

- Chào ông Bobby Con Chó Sủa - Lana nói tên ông ta, mỉm cười.

Ông ta ngạc nhiên nhìn cô:

- Tôi đâu quen biết cô.

- Tôi không nghĩ ông còn nhớ tôi - Cô nói - Cách đây hơn 1 tháng chúng ta đã gặp nhau. Ông có chuối hạt gỗ thông và muốn ông John, John Faulkner, mua tặng tôi.

- Có thể như vậy - ông ta nói và thẳng người dậy - Tôi đến thăm J.B. Faulkner.

- Ông ấy chết rồi - Chad nói thẳng, không vòng vèo.

Con mắt ông ta mất hết mọi hy vọng. Ông ta rũ người, trông rất tội nghiệp.

- Rất tiếc! - Lana thông cảm nói với ông ta.

- Tôi biết, tôi biết mà. Bông Hoa Trắng đã đến dắt ông ấy đi trên con đường xa tắp tới thế giới bên kia. - Ông ta buồn bã nói.

Katheryn trừng mắt nhìn ông ta. Lana chăm chú theo dõi, nhưng Katheryn đã tách khỏi họ và đi ra xa

- Ông ấy khuyên tôi nên về nhà - ông già nói, ngẩng gương mặt tiều tụy nhìn Chad - Tôi đi từ rất xa tới đây để thăm lại cố nhân.

- Ông đi bộ từ Phoenix đến đây à? - Lana ngạc nhiên hỏi.

- Tôi vẫy xe đi nhờ - Ông ta tiếp lời, vẻ mặt buồn rầu - Ở đây có chút gì cho người bạn già của ông ấy ăn không? Và có chỗ đủ ấm nào để ngủ không? Mặt đất cứng và lạnh quá. Khăn quàng của tôi lại thùng nhiều chỗ.

Câu hỏi được hướng về Chad. Và Lana cũng quay lại về phía anh ta. Nét mặt Chad trở nên thân thiện hơn:

- Tôi nhớ lại rồi, ông Bobby Con Chó Sữa ạ, cha tôi quen biết ông. - Chad nói - Rawlins sẽ đưa ông tới khu nhà ở của công nhân cho ông ăn ngủ ở đó. Ông có thể ở lại bao lâu tùy ông muốn! Chiếc lồng đồ rách nát đập dờn khi ông già cúi xuống để cảm ơn lời mời này:

- Cảm ơn anh. Anh là người con trai tốt. Cha anh sẽ rất tự hào về việc anh nghĩ tới 1 người bạn già của ông.

- Chú Tom ời - Chad nói với ông quản lý điền trang - Chú dẫn ông này đi và cho ông ấy ăn và ngủ. Rawlins hình như không vui mừng gì về mệnh lệnh này. Nhưng ông tuân thủ, ra hiệu cho người da đỏ đi theo mình. Khi hai người đi được 1 đoạn, ông già da đỏ quay về phía ông quản lý điền trang:

- Ở đó có rượu whisky chứ? - ông già vội vã hỏi. - Tôi mang theo chuỗi hạt gỗ thông, sản phẩm tuyệt vời của người Navajos đấy! Con bé cháu tôi đã làm. Hoặc không, tôi sẽ trả ông bằng một con mắt thần cổ hình phụ nữ khoả thân trong đó.

Lana quay lại nhìn Chad. Hai người đàn ông kia đi về phía khu nhà ở của công nhân:

- Tôi rất mừng việc anh cho ông ấy ở lại đây, anh Chad ạ!

- Có phải đó là người đã đóng phim ở Hollywood không? Tôi nhớ mang máng J.B. có lần kể về ông ấy.

- Đúng, chính ông ấy.

- Xin lỗi cô. Tôi phải xem có quần áo sạch cho ông ấy không. Tom phải cho ông ấy tắm rửa.

Người ông ấy nặng mùi quá - Chad khẽ mỉm cười rồi đi theo hai người đàn ông kia.

Sự chu đáo của anh ta sưởi ấm con tim cô. Chad là như vậy.

Lana vừa định đi tiếp thì trông thấy Hawk. Ánh mắt của anh dõi theo Chad và dán chặt vào người da đỏ. Lana nhớ ra hai người anh em chẳng ưa gì nhau và cả hai đều quần lầy cô. Tình trạng thật khó xử. Cô sẽ xử sự như thế nào nếu phải lựa chọn và chuyện gì sẽ còn xảy ra.

Khi lại gần, Hawk nhìn cô dò hỏi:

- Có phải ông Bobby Con Chó Sữa không?

- Phải. Anh biết ông ấy à? - Lana ngạc nhiên vì Hawk biết tên ông trong khi Chad không nhớ gì.

- Anh đã giúp ông ấy mấy lần - Anh nhún vai nhìn theo ba người đàn ông - Họ đưa ông ấy đi đâu vậy?

- Cho ông ấy ăn ngủ. - Lana giải thích - Chad đã nói với ông ấy rằng có thể ở lại đây lâu như ông ấy muốn.

- Thật ư? - Hawk nhíu mày cao hỏi.

- Ông Bobby là bạn cha anh, ông già muốn tới thăm cha anh. Nghe tin ông John đã mất ông ấy rất buồn và tuyệt vọng.

- Ông ấy không còn quê hương nữa. Họ hàng không cho ông ấy bước vào lều mình vì ông ấy xúc phạm đến họ hàng bằng hành động trộm cắp. Ông ấy cần quá nhiều rượu - Hawk giải thích cho Lana - Thật khó tin được. Chad đã mời ông ấy ở lại đây.

- Chad rất rộng lượng và thân thiện - Lana bảo vệ Chad - Anh ấy cũng luôn sẵn sàng giúp đỡ em.

- Nhưng chỉ chừng nào có lợi cho anh ta - Hawk khẳng định và nụ cười loé lên trong mắt anh -

Chẳng lẽ chúng ta không nói được điều gì hay ho hơn sao? Sáng nay em có khoẻ không?

- Có - cô đáp - Còn anh?

Hawk nhìn cô giây lát rồi nói:

- Cũng khoẻ.

- Không mệt à! - Cô hỏi với nụ cười mỉm và khiêu khích.

- Không hề mệt. Em đi đâu thế?

- Thực ra em muốn cưỡi ngựa. Nhưng... - Lana ngần ngừ nhìn qua rừng cây về phía nhà - Em nghĩ phải quan tâm chăm sóc Katheryn. Hình như bà tức giận về điều ông Bobby đã nói khi này.

Hawk nhìn về phía ngôi nhà:

- Em đi đi. Anh sẽ xem ông Bobby và anh Chad rộng lượng thân thiện của em làm gì?

Nụ cười của anh làm Lana bối rối. Cô muốn đứng dung hoà giữa hai người anh em, nhưng hình cô không làm nổi việc ấy. Cô quay gót đi lại phía ngôi nhà.

Mở cửa ngôi nhà, cô nghe thấy giọng Katheryn the the tức giận dội ra từ phòng khách. Giọng nói thật không xứng với vẻ bề ngoài của người đàn bà quý phái. Cô khẽ đóng cửa lại sau lưng.

- Mẹ muốn giết chết hẳn ta. Mẹ thề sẽ giết chết hẳn ta - Bà thét.

- Trong bệnh viện mẹ chịu đựng thế đã quá đủ rồi, Carol ạ. Khi J.B. đưa tay ra, mẹ nghĩ ông ấy tìm mẹ, mẹ nghĩ hoá ra ông ấy cũng tìm được đường trở lại với mẹ. Nhưng ông ấy thì thầm tên mẹ ta. Tên mẹ ta!. Bây giờ lão già da đỏ bắn thủ kia lại tới đây.

- Mẹ ơi, mọi việc qua rồi. Chuyện ấy đã qua rồi. - Carol an ủi.

- Không, chưa qua đâu.

- Mẹ có tức giận về việc này chẳng còn quan trọng nữa - Giọng nói Carol cũng không mang vẻ căm kình.

- Sao mẹ không còn quan trọng nữa?

- Suyt!

Lana nhận ra hai người bắt đầu nghi hoặc, nên mở cửa lần nữa rồi lại đóng mạnh vào. Cô đã nghe đủ để biết rằng Katheryn vẫn còn ghen về quan hệ của ông John với mẹ Hawk, kể cả khi cả hai đều đã nằm dưới mộ.

Bước vào phòng khách, Lana bỏ mũ. Hai người phụ nữ kia chăm chú theo dõi cử chỉ của cô:

- Tôi tưởng cô đi cưới ngựa cơ mà, cô Lana? - Carol hỏi.

- Sau bữa trưa mới đi, Carol ạ. Anh Chad sẽ đi cùng - Cô buông mình xuống ghế bành, để mũ lăn xuống bên. - Có chuyện gì vậy? - Cô hết nhìn Carol lại nhìn Katheryn.

Người đàn bà cao tuổi hơn quay người đi:

- Tôi đau đầu quá! Có lẽ bởi đi nắng quá nhiều - Giọng bà trở nên hoàn toàn bình thường - Sáng nay tôi đại quá đã không đội mũ.

Lana hối hận đã hỏi vậy và buộc người phụ nữ phải nói dối. Cô nhồm dậy, viện cớ đi khỏi phòng:

- Tôi xem còn cafe không?

Câu chuyện vừa bị gián đoạn không được tiếp tục nữa. Cô thấy thương hại Katheryn. Cuộc đời bà đầy nỗi ghen tuông cay đắng. Chắc bà đã hành hạ mình từng giây phút và giờ vẫn như vậy. Lana thở dài.

Chương 18

Ánh mắt Hawk hết nhìn cổ bài lại nhìn về góc phòng, nơi ông Bobby ngồi cùng với mấy người công nhân lớn tuổi. Ông già da đỏ kể cho nghe chuyện hồi ông ở Hollywood, về những bộ phim ông từng đóng với những minh tinh màn bạc. Ông sẵn sàng bán tất cả những gì mình có để mua rượu whisky. Nhưng hôm nay ông còn rất tỉnh táo.

- Có đúng ông thực sự đóng nhiều phim đến vậy với John Wayne không? - Bill Short nghi ngờ nhìn ông hỏi.

- Anh ta luôn muốn đóng phim, muốn làm việc với tôi - Bobby gật đầu. Ông không quàng tấm chăn đỏ bắn thủ và đôi lông nữa. Thay cho áo quần cũ rách nát giờ ông mặc áo kẻ caro sắc sỡ và quần bò. Bộ quần áo mới làm mọi người thấy rõ thân hình gầy gò của ông - Tôi gọi anh ta là "sếp" và anh ta gọi tôi là Vâu Vâu.

- Ông đóng trong phim "Nàng đội dải băng vàng" thật không? Tôi đã xem qua bộ phim này bốn lần mà không thấy ông đâu cả. - Người chăn bò khác nháy mắt làm hiệu với Bill Short - Những người da đỏ tôi trông thấy đều chết cả.

- Chính tôi đấy - Bobby giải thích. Ông cười nhe hết cả hai hàm răng - Chính vì thế mà tôi là người da đỏ tốt trong phim, luôn luôn đóng vai người chết. Chính vì thế mà sếp gọi tôi là Vâu Vâu, bởi lẽ tôi luôn nằm thẳng cẳng trong bụi cát - Ông cười và đám thính giả cũng phá lên cười.

- Chú định thế nào, chú em ? - Sanchez người Mexico nhắc Hawk chú ý hơn vào ván bài - Anh Dan đã nhắc bài rồi. Muốn tiếp tục chơi, cậu cần ba điểm nữa. Chơi tiếp đi chứ.

Hawk nhìn bài mình. Trong đĩa còn khoảng ba dollar. Anh có thể đánh bại Dan, nhưng một cảm giác lạ lùng làm anh bối rối, làm anh không chắc chắn, như nhận biết nguy hiểm đang rình mò

ở đầu đó. Đêm qua đã có lần anh gặp cảm giác như vậy.

Hawk buông bài đứng dậy.

- Tôi xin thôi - Anh nói.

Thực lòng anh muốn lao ra ngoài thật nhanh, nhưng anh tự kiềm chế, chậm chạp bước ra khỏi phòng. Ra tới bên ngoài, anh đứng dưới mái hiên, mắt quen dần với bóng tối. Ánh mắt anh bị thu hút bởi ánh sáng hắt ra từ cửa sổ căn nhà chính xuyên lọt qua hàng cây. Anh thấy người rạo rục. Vừa đi về phía ánh sáng kia một bước, anh bàng hoàng đứng phắt lại khi nghe thấy giọng nổi vang ra từ bóng tối ngay bên cạnh.

- Cậu em hết chịu nổi khói thuốc trong kia chưa? - Luther Wilcox hỏi, làm như vô tình. - Tôi cũng phải ra ngoài này cho mát mẻ. Trong đó ngột thở quá.

Hawk bối rối. Sao anh không phát hiện ra Luther đứng ở đây. Anh tự thú nhận rằng gương mặt Lana đã thu cuốn hết tâm trí của mình. Anh đã chỉ nghĩ đến đôi mắt bồ câu và gương mặt đẹp xinh của cô.

Hawk chậm chạp quay người nhìn người đàn ông kia. Cùng với tuổi tác, Luther trở nên béo mập, tóc đã ngả muối tiêu. Dù nói về bất cứ đề tài gì giữa họ bao giờ cũng có sự căng thẳng nhất định. Ngày ấy, chính Luther và Bill Short đã giữ người Hawk để Rawlins đánh đập anh toi bời. Hawk không bao giờ quên việc ấy. Hai người kia cũng biết điều đó và rất thận trọng trong quan hệ với anh. Sóng ngầm đã cuộn dưới mặt nước phẳng lỳ.

- Đúng, tôi cần không khí tươi mát - Hawk nói theo ý của Luther, đứng dựa vào khung cửa sổ phía sau người đàn ông này.

Đứng đây, anh quan sát được rất rõ những gì xảy ra trong phòng, bên cửa ra vào, việc làm của ông già da đỏ. Ngoài ra còn để ý được ngôi nhà chính.

- Anh nên nghỉ thôi, anh Luther ạ, công việc bây giờ vượt quá sức anh rồi. - Đó là câu khẳng định thực tế hơn là lo ngại về sức khỏe của người đàn ông này.

- Nghỉ hưu à? Không đời nào. Tôi là người chăn bò cho tới lúc chết, ngã lăn ra chết hoặc thành phế nhân. - Luther đáp lại tức tối - Nếu là phế nhân, người ta vẫn có thể nhấc tôi lên ngồi trên yên ngựa. Tôi không thể nghỉ việc được. Nếu nghỉ việc, tôi sẽ chết ngay.

Hawk trở nên sốt ruột, mặc dù không biểu lộ gì. Tiếng nói, cười từ trong đội vọng ra ngoài:

- Anh nên đi vào nhà nghe ông Bobby kể chuyện, ông ta đã có thời oanh liệt lúc anh còn thanh niên, đúng không?

Sự có mặt của người da đỏ này là việc khó hiểu trong đầu óc Hawk. Chad phải có lý do, dự định gì khi làm việc này. Lana có thể cho rằng anh ta tốt bụng, nhưng anh thì không tin thế, dù chỉ trong giây phút.

- Tôi không hay vào rạp xem phim. Tôi không cho phép mình phung phí đến vậy - Luther ho và khạc nhổ xuống đất - Lúc này sau bữa tối, ông già gạ bán cho tôi kính viễn vọng, của mình.

Nhưng đó không phải kính viễn vọng, mà chỉ là cái hộp nhìn vào thấy hình người đàn bà khoa thân, đẹp lắm, trông cũng đủ sươi ấm con tim bất cứ thằng đàn ông nào - Ông ta nhổ nước bọt rồi quay sang Hawk - Cô bạn gái mới của Chad có gương mặt và thân hình làm chao đảo bất cứ thằng nào. Cậu em có thấy vậy không?

- Tôi chưa được nhìn kỹ cô ấy - Chưa nhìn nhiều như anh muốn - Hình như Chad không có ý định giới thiệu cô ấy - Chỉ nhắc tới tên Lana cũng làm anh phải liếc nhìn về ngôi nhà chính.

- Hình như đêm nay bà ấy không chơi nhạc - Luther nhận xét - Tiếng nhạc của Kathryn nghe thấu tới tận đáy lòng của người đàn ông.

- Bà ta chơi piano rất giỏi - Hawk đồng tình.

- Đêm qua, chắc bà ta đã chơi nhạc tới mức làm cậu em mê hoặc mãi đến sáng mới chịu mò về nhà.

- Anh theo dõi tôi đấy à, anh Luther? - Hawk điềm tĩnh chấp nhận sự thách thức, mắt anh lạnh lùng.

Người chăn bò ngáp ngừng bặm môi:

- Không - Ông ta lắc đầu - Không. Tôi không theo dõi anh - gương mặt sạm nắng của ông ta trông rầu rĩ - Tôi biết, cậu em không cần anh khuyên bảo, nhưng tôi nói thật, cậu em đang tự chuốc lấy phiền phức cho mình đấy. Cậu em biết nhiều hơn là nên biết những gì liên quan đến mình, đừng dính vào đó cậu em ạ, giờ chưa muộn đâu.

- Tôi không hiểu anh nói gì cả - Hawk vẫn tỏ ra thản nhiên như không.

- Tuỳ cậu em ! - người chần chờ nhún vai.
- Anh mệt rồi rồi đấy, anh nên đi ngủ đi, anh Luther à, anh đứng ngoài này làm gì? - Hawk hỏi.
- Không ! tôi ra đứng ngoài này để bị mê hoặc. Tôi không ngủ ngon giấc được nữa. Về già cơ thể không cần ngủ nhiều.

Hawk yên lặng. Anh đưa mắt nhìn ánh sáng của ngôi nhà chính như đang vẫy gọi mình.

- Tôi vào đây - anh nói - Chúc anh ngủ ngon.

- Chúc cậu em ngủ ngon!

Hôm sau, mặt trời đã gần lặn xuống khi Hawk cưỡi ngựa đi vào sân. Người anh đầm mồ hôi, mệt mỏi và bồn chồn. Đêm qua anh khó ngủ, thức gần như cả đêm và luôn nghĩ đến niềm vui trên cái giường khác. Anh tức bực vì không thể quên đi được điều đó. Anh tự trừng phạt bằng cách làm việc quần quật suốt ngày. Giờ anh muốn tắm rửa và có được cái gì đó tươi mát trên da thịt, như Lana chẳng hạn. Hawk bực tức nghiêng răng.

Anh dừng ngựa, nhảy xuống tháo yên cương. Anh nghe thấy từ bên kia vang lại giọng hát run rẩy đơn điệu. Anh nín thở lắng nghe, cảm thấy rất lạ lùng

Hawk buộc chặt dây cương ngựa vào cột, để ngựa đứng đó và lách người nhẹ nhàng đi về phía có tiếng hát dọc theo hàng rào. Đến góc nhà anh nhận ra ông Bobby ngồi ngắm mặt trời lặn và hát một mình. Hawk dừng lại lắng nghe, anh nhíu mày, nhăn trán cố hiểu nghĩa của câu hát.

Anh muốn nhận ra bài hát nhưng âm điệu kia rất xa lạ đối với anh.

- Bài hát gì vậy hả ông? - Hawk hỏi - Cháu không biết bài hát này, ông học đâu ra vậy?

Ông già Bobby nhiệt tình giúp anh:

- Trong phim “Những mũi tên lửa” năm 1949 đấy - Ông già hiền lành lắc lư cái đầu. Hawk thấy tay ông cầm chai rượu.

- Ông lấy rượu ở đây đấy? - Hawk tưởng ông bị cấm uống rượu - Ai cho ông rượu đấy?

- Ông đổi chác lấy rượu - Ông giải thích hơi bối rối vì giọng nói có vẻ chê trách của Hawk - Đổi vị thuốc thần lấy chai rượu.

Hawk đoán thăm. Vị thuốc thần có lẽ là bức ảnh người đàn bà khoả thân mà ông già da đỏ muốn đổi chác đêm qua. Chắc sau đó ai đấy đổi cho ông.

- Ai đổi rượu whisky cho ông lấy vị thuốc thần? - Hawk hỏi.

Ông già da đỏ nhăn trán như thể cố nhớ lại:

- Người da trắng.

- Ở điền trang có nhiều người da trắng - Hawk thì thầm tự nhủ. Rồi anh cất cao giọng - Ông biết tên Mỹ của người này không?

- Cô ấy đưa cho rượu whisky ngon - Ông tợp một ngụm, khoan khoái chép môi - Cháu uống không?

- Cô ấy? - Hawk không tin điều đó có nghĩa gì. Ông Bobby giờ nói theo bản năng xưa. Tiếng nói của người Navajos không phân biệt giống đực và giống cái, nên giờ ông nói tiếng Anh cũng vậy. Dù thế, Hawk vẫn hỏi:

- Đàn bà hay đàn ông?

Rượu whisky ông già uống đã bắt đầu tác dụng. Ông lại im lặng nhìn quả cầu lửa đỏ ối ngả dần xuống và hát những câu khó hiểu, không trả lời.

Hawk lắc đầu bước đi. Anh quyết định bỏ qua việc ai đã cho ông già Bobby rượu whisky. Không ai cho, rồi ông già cũng sẽ tìm cách kiếm được rượu, vì đó là phương cách duy nhất để ông lấy lại thời gian huy hoàng đã mất của mình.

*

**

- Mẹ à, cháu Johnny đạt điểm cao nhất trong môn toán - Carol rời mắt khỏi khung thêu, nhìn lên, tay cầm kim thêu - Cháu viết trong thư hôm nay con vừa nhận được. Cháu rất tự hào về việc này.

- Chưa, con chưa kể cho mẹ nghe. Mẹ sẽ nhớ và gửi phần thưởng cho nó - Kathryn giải thích, tràn trề tự hào của bà đối với cháu.

- Trong trường học, cháu Johnny học giỏi như bố cháu.

Carol quay sang nhìn Lana. Cả hai ngồi trên sofa. Carol bận rộn thêu thùa, còn Lana lật giở tờ tạp chí.

- Chad đã rất cố gắng khi học đại học. Nó đã tốt nghiệp không phải vì là người mang họ Faulkner. - Katheryn nói.

- Tất nhiên rồi - Carol đồng tình - Anh Chad rất thông minh. Ai cũng biết điều đó.

Lana cố làm ra vẻ quan tâm chú ý nghe. Nhưng câu chuyện này tẻ nhạt đối với cô chẳng khác gì mấy tờ tạp chí cô đang xem. Cô đưa bàn tay lên miệng che cái ngáp dài mệt mỏi.

- Cô không thích nghe tôi kể chuyện về cháu Johnny à? - Carol hỏi, vẻ xin lỗi.

- Không, hoàn toàn không phải thế. - Lana nói quả quyết - Tôi chỉ mệt quá. Đêm qua tôi ngủ không được ngon giấc.

Cả đêm cô trằn trọc trên giường, chập chờn và choàng tỉnh mỗi khi nghe bất cứ tiếng động nào vì nghĩ rằng Hawk sẽ đến với mình. Cô mong đợi anh, cả ngày cô thấy người mệt mỏi rã rời. Sau lần bị cảm cúm, cô vẫn chưa hồi phục hoàn toàn.

- Cô đi ngủ sớm đi - Katheryn khuyên.

- Có lẽ tôi nên thế thật - Lana thở dài, để tờ tạp chí sang bên và đứng dậy.

- Chúc bà và Carol ngủ ngon. Cô cho gởi lời chào đến anh Chad. Tôi không muốn quấy rầy anh khi đang làm việc.

- Cảm ơn cô - Carol nói - nếu anh ấy không liệu sớm bước ra khỏi phòng làm việc thì tôi sẽ lôi anh ấy ra. Anh ấy làm việc quá sức mất.

- Cô muốn uống sữa nóng hay cacao không? - Katheryn mời.

- Không! Cảm ơn - Lana đáp. Rồi cô ngáp ngừng khi định ra khỏi phòng.- Bà có loại trà hoa quả nào trong nhà không? Đây là phương thuốc bí mật chữa bách bệnh của tôi.

Katheryn chỉ ngáp ngừng giây lát rồi gật đầu:

- Tôi nghĩ là có. Tôi sẽ nói bà Roseanne đem trà lên phòng cô.

- Cảm ơn bà. Chúc bà ngủ ngon!

Cô đi ngang hành lang về phòng ngủ của mình.

Bước vào phòng, ánh mắt cô tự nhiên bị hút vào cánh cửa kính mở ra sân. Cô dừng lại chốt lát rồi mới bước ngang qua phòng, thả rèm cửa xuống. Nhưng bàn tay cô còn dừng lại khi chạm vào dây kéo rèm. Cô nhìn ra trời đêm. một vài ánh đèn le lói qua hàng cây. Cô ấn cả nút chốt cửa và kéo tấm rèm nặng lại.

Lát sau cô đã thoa kem lên mặt, đánh răng và chui người vào bộ quần áo ngủ

Cô đi về phía giường mình, lật chăn trải. Lúc ấy, có tiếng gõ cửa.

- Cô hầu phòng đến - Carol cười nói.

Lana cũng mỉm cười:

- Cô vào phòng đi - Lana lật chăn ra hẳn và xếp gối ngay ngắn.- Cô đừng làm thế, cô làm tôi ngại quá

- Có gì đâu, cô Lana - Carol đặt chén và đĩa lót bằng chén sứ lên bàn cạnh giường ngủ của Lana.

- Cảm ơn cô đã đem trà lại cho tôi - cô nói, tay cầm tách trà đưa lên uống. Cô hít ngửi mùi hương vị mạnh của tách trà.

- Chẳng có gì đâu - Carol nhún vai - Cô có khỏe không? Thật chẳng hay ho gì nếu cô lại bị cảm đúng ở nơi chị đến nghỉ ngơi.

- Tôi chỉ mệt mỏi thôi - Lana quả quyết và uống thêm ngụm trà - Chắc đây là loại trà khác - Cô

nhận xét rồi uống thêm một ngụm nữa - Ngon thật ! Cô biết đây là loại trà gì không?
- Không, mẹ Kathryn pha đấy ! Bà Roseanne đã ngủ rồi, vì thế tôi đem trà lên cho cô !
- Cám ơn cô - Cô uống một ngụm nữa rồi đặt tách xuống.
- Cô mệt rồi. Tôi không bắt cô phải ngồi nói chuyện lâu nữa. - Carol đi về phía cửa phòng - chúc ngủ ngon.

- Chúc Carol ngủ ngon - Lana ngồi ở góc giường, bật cái đèn ngủ nhỏ đặt trên bàn - Cô tắt đèn phòng giúp tôi được không?

- Tất nhiên là được - Carol mở cửa, tay ấn công tắc đèn trần, mỉm cười đóng cửa lại.

Lana cầm tách trà, ngẩng lên khẽ cầu nguyện, tách trà ngon sẽ làm cô ngủ được ngon. Cô không muốn lại trải qua một đêm như đêm hôm qua. Cô ngáp dài, uống cạn tách trà, chui vào chăn và tắt đèn.

Vừa nằm xuống, cô thấy hơi khó chịu. Nhưng cảm giác này mất đi ngay và cô ngủ thiếp đi. Gần như cô nằm mơ ngay lập tức. Hawk ở đây, cùng trên giường với cô. Mắt anh xanh thăm thẳm, mãnh liệt và như nạp điện. Cô có thể nhận ra màu sắc này rất rõ. Tóc anh đen hơn màu tóc trong trí nhớ của cô. Mái tóc mượt và lấp lánh phản chiếu làm cho cô ngay trong giấc mơ cũng phải neho mặt lại để không bị chói nhoà.

Màu sắc nổ tung dưới mi mắt cô. Con tim cô đập mạnh tới mức Lana tưởng như nó ở ngoài lồng ngực mình. Khi nhìn kỹ, cô thấy Hawk đang cầm giữ con tim cô trên tay anh. Cô xin anh trả lại con tim cho cô. Nhưng anh chỉ cười và đi mất. Rồi đột nhiên, Chad xuất hiện, hứa đem lại cho cô một con tim mới. Anh ta cam đoan với cô rằng cô sẽ nhận được con tim mới. Cô nghe thấy rất rõ giọng anh ta, nhưng gương mặt anh ta tan biến đi như một cái gương rơi vỡ tan tành trên đường đá.

Carol đến, kể cho cô nghe về bức thư của cậu Johnny. Lana cố giải thích rằng Hawk đã cướp đi trái tim cô. Nhưng Carol chỉ cười, quả quyết rằng không bao giờ Hawk làm những việc như vậy. Anh là người anh của cô ta. Cô ta đã chẳng cùng anh lớn lên như một đứa em gái hay sao?

Tất cả hiện về trong giấc mơ của Lana. Đầu tiên là Hawk, rồi Chad rồi Carol, sau đó là Kathryn lồng lộn ghen về John. Ông John cũng hiện về, từ túi ông rơi ra hàng cuộn giấy bạc loại nghìn dollar. Ông ấn tiền vào tay cô, ép cô phải nhận. Cả ông già người Navajos cũng chao đảo đi qua giấc mơ của cô, ông vung tấm khăn choàng màu hồng bấn thủ, sửa như một con chó. Những ngón tay xương xẩu của ông như nanh vuốt bám chặt cánh tay cô. Ông đeo quanh cổ chuỗi hạt gỗ thông.

Lana thở nặng nhọc, nghe không khí thối qua phổi mình. Cô đã có lại con tim, vì cô nghe tiếng nó đập. Hawk đã trả lại con tim cho cô chẳng? Hay đó là trái tim mà Chad đã hứa? Nếu trên đó có dấu vân tay thì cô sẽ biết rõ. Dấu vân tay? Sao cô có thể nhận ra được dấu vân tay trên con tim mình khi nó đang đập trong cơ thể cô? Hay đó không phải là con tim của cô mà là cái gì đó hoàn toàn khác.

Lana cố thoát ra khỏi giấc mơ, chạy ra khỏi cơn ác mộng này, nhưng chân cô không muốn thế. Còn màu sắc... bao nhiêu là màu sắc. Rồi bời.

Đó là tháng bảy, thứ tư. Cô lặng ngắm những vì sao lung linh màu đỏ, xanh, vàng trong đêm pháo hoa của bầu trời. Nó nhảy múa, quay cuồng. Cô ở trong kính viễn vọng. Những hình ảnh mới hình thành rồi lại biến mất. Đá màu chàm, da cam, hồng, đỏ và xanh bao bọc quanh cô, đá quý, kim cương trùm phủ lên cô, chúng đều là những viên đá to, hàng trăm carat. Ai đó đã góp đồng đá quý này cho cô và chôn vùi cô trong đồng đá đó. Ngón tay cô đeo đầy nhẫn.

Cả đêm, cô sống giữa những giấc mộng tuyệt đẹp và những cơn ác mộng. Không có cái nào toàn vẹn và rõ ràng cả. Khi tỉnh lại, cô thấy rất tiếc, cô không muốn chia ly với những hình ảnh đẹp đẽ trong mơ ấy, cô nghe người khoẻ khoắn, phục hồi, nhưng đồng thời lại cảm thấy hơi chán nản.

Chương 19

Khi cô bước vào phòng ăn sáng, bà Katheryn ngồi một mình bên bàn, vui vẻ mỉm cười:

- Hôm nay cô dậy sớm hơn hôm qua đấy, cô thấy trong người thế nào?
- Khoẻ hơn thưa bà - Lana mỉm cười đáp lại.
- Cô uống nước cam hay nước bưởi? Thứ nào cũng có cô ạ - Katheryn đẩy ghế mây ra đứng dậy định đi về tủ đựng thức ăn.
- Nước cam hay nước bưởi đều được thưa bà. Nhưng bà để tôi tự lấy - Lana vội nói.
- Cô cứ ngồi đó - Katheryn nói - Đẳng nào tôi cũng đang muốn lấy thêm cafe cho mình.

Lana uống một ngụm nước cam:

- Carol đâu thưa bà? Cô ấy còn ngủ hay sao?
- Không! Tôi đang nghĩ nó đang xếp đồ cho Chad - Katheryn đổ một muỗng đường vào ly cafe.
- Anh Chad đi xa hay sao?
- Đúng thế! Hôm nay nó phải bay trở lại Phoenix. Nó không muốn xa công ty quá lâu - Tiếng động như tiếng nhạc khe khẽ vang lên khi Katheryn quấy đường trong ly cafe. - nếu muốn gặp nó trước khi nó khởi hành thì cô đến phòng làm việc của nó. Nó đang ở đó thu xếp hồ sơ tài liệu.
- Có lẽ nên thế - Lana thì thầm, vẻ hơi xa vắng - Ta phải hỏi anh về trái tim mới của mình - Khi nói câu này, cô nhận ra mình lại đang ở trong giấc mơ đêm qua. Cô bật cười - Thật là điên rồ.
- Cái gì? Cô định nói gì vậy? - Katheryn ngạc nhiên nhìn lên.
- Không ạ - Lana lắc đầu, xô ghế sang bên. - Đêm qua tôi nằm mơ khủng khiếp quá! Tôi xin lỗi bà.
- Không sao.

Lana ra khỏi phòng ăn, bước vội qua hành lang đến phòng khách, rồi từ đó đi qua một vòm cửa cong sang hành lang khác. Đây là hai cánh cửa gỗ lim nặng. Ngoài phòng ngủ, đây là hai gian phòng duy nhất có cửa đóng mở. Cô gõ hai lần lên cánh cửa gỗ đánh bóng.

- Mời vào! - Chad nói vọng ra.

Lana vặn nắm cửa bằng thiếc chạm trổ cầu kỳ, mở cửa và bước vào phòng. Phòng làm việc còn phảng phất hình ảnh của John. Lana nhận ra ngay điều đó khi để ý thấy phong cách đặc trưng của người da đỏ trong việc trang trí phòng: tấm chăn của người Navajos treo trên tường, những con búp bê rơm đặt trên bệ sưởi. Ngoài ra còn có súng săn, hiện vật săn được đã bào chế để giữ trường tồn, giải thưởng săn, đồ gỗ to nặng làm từ gỗ sồi và một bộ bàn ghế bọc da. Tương phản với những đồ đạc này là cái bàn thiết kế trong ngăn đầy giấy than. Gian phòng trung tiện hoàn toàn theo tính cách của John, của nhà doanh nghiệp, của kiến trúc sư và của người yêu thích nền văn hoá Navajos.

Chad đứng bên chiếc bàn gỗ sồi cổ to nặng lục lọi các giấy tờ. Cặp tài liệu của anh ta mở để bên.

Khi Lana bước vào, nụ cười thoáng hiện ra trên gương mặt thanh tú của anh ta.

- Chào anh. Bà Katheryn vừa cho tôi hay sáng nay anh lại đi xa - Lana đi ngang qua gian phòng đứng bên kia bàn - Thế mà hôm qua chẳng thấy anh nhắc gì tới việc này.
- Thực ra tôi định chiều nay mới đi. Nhưng Carol yêu cầu tôi ghé qua trường học cũ thăm Johnny. Cô ấy gửi cho con trai mấy quyển sách và bà Roseanne gửi bánh vừa làm xong. Có nghĩa là tôi đem quà quê hương đến cho nó - Anh ta cho mấy tài liệu vào phong bì rồi xếp vào cặp - Đây là cách bồi thường của Carol đối với nó trong việc cuối tuần này chúng tôi không gặp nhau.
- Tôi hy vọng mình đã không có lỗi gì trong việc này. - Lana lo ngại.
- Không, không. Cuối tuần này ở trường có nhiều hoạt động khác nhau. Johnny phải ở lại đó,

phải có mặt ở trường. Nó là thành viên đội tuyển bóng đá của trường.

Lời giải thích của Chad làm Lana yên tâm.

- Tôi biết Carol rất tự hào về cậu bé.

- Tự hào ư? Từ ấy chưa đủ, chưa diễn tả được hết - Chad giải thích - Cô ấy sống chỉ vì thằng bé, bởi vì cô ấy không thể sinh thêm con được nữa. Nhưng nhiều khi tôi rất lo ngại thấy cô ấy coi thằng bé là mục đích duy nhất, là trung tâm cuộc sống của mình. Cô ấy viết thư cho con trai tới bốn, năm lần trong tuần. Nhiều khi tôi nghĩ rằng cô ấy quan tâm tới con trai mình nhiều hơn là quan tâm tới... - anh ta ngừng lời. Vẻ thất vọng thoáng hiện lên trên gương mặt anh ta - Xin lỗi cô!

- Có gì đâu mà phải xin lỗi hả anh? - Cô nghiêng đầu sang bên. Mái tóc nâu mượt bóng của cô xo xuống vai.

- Vẫn là câu chuyện cũ rích muôn thuở ấy. Những ông chồng phàn nàn, kêu ca vợ quan tâm tới con trai hơn.

Anh ta đóng cặp tài liệu, động tác dứt khoát:

- Tôi không muốn làm chị phải bận tâm về việc này. Carol không hoàn hảo, cả tôi cũng vậy.

- Nhưng anh dễ trở nên hoàn hảo hơn chị ấy. - Lana nhận xét để giảm bớt căng thẳng.

Chad đi quanh bàn, đến đứng trước mặt cô, đặt tay lên vai cô. Anh ta im lặng nhìn cô. Ánh mắt chân thật. Nhưng Hawk lại nghi ngờ đôi mắt này. Ý nghĩ vụt thoáng qua đầu cô như một tia chớp.

- Carol là người vợ tốt đối với tôi - Chad bình thản nói - Tôi muốn cô biết điều đó và đừng nghĩ tôi mong đợi điều khác nếu tôi... - Anh ta lại không nói hết câu - Mong rằng cô không đến để tạm biệt tôi - Chad thì thầm như vô định về phía trước - Nếu có mẹ hoặc Carol ở đây, tôi thấy đỡ khó xử hơn, Lana ạ.

Giọng nói khẩn khoản và áp lực của ngón tay anh ta xiết vào vai cô, nói riêng tiếng nói của chúng. Cô nhìn thẳng vào mắt anh ta, đôi hạt đồng tử trong đó lấp lánh ánh vàng nổi bật trên màu sắc khác. Ánh mắt anh ta như thôi miên cô. Lana nhận ra sự lôi cuốn nguy hiểm của nó. Nguy hiểm bởi vì anh ta nói về vợ mình mà chân đồng thời bước lại gần cô. Trong trí tưởng tượng của cô hình ảnh anh ta bắt đầu mờ nhạt đi. Nhưng cô không tìm cách ngăn cản anh ta. Cô muốn biết anh ta dám đi xa tới đâu và điều gì sẽ xảy ra.

Khi bàn tay anh ta kéo cô lại gần, Lana hơi ngửa đầu ra sau. Miệng anh ta ấm và như muốn chiếm lấy tất cả. Anh ta rất từng trải trong việc hôn. Cánh tay anh ta quàng ngang người cô, kéo cô vào sát hơn. Lana cảm thấy không thoải mái trong vòng tay anh ta. Cô thấy thiếu cảm giác bị kích thích, bị hưng phấn đã từng trải qua với Hawk. Cô cố thận trọng tự giải thoát khỏi nụ hôn của anh ta. Lana cảm thấy tiếc là đã để xảy ra việc này.

Khi cửa phòng làm việc mở ra, cô vẫn ở trong vòng tay Chad, nhưng môi đã rời nhau. Sự quấy rối bất ngờ làm cả hai quay đầu lại. Mắt Lana tròn xoe vì sợ hãi khi thấy Hawk đứng trong khung cửa.

Mắt anh rực lên như tia chớp, vẻ lạnh lùng của anh làm cô rùng mình. Vòng tay Chad nói lỏng ra, nhưng vẫn để trên vai Lana như thể để bảo vệ, để che chở cô.

- Mười lăm phút nữa máy bay có thể cất cánh được. Cậu Jake sẽ lái đưa anh về Phoenix - Hawk dùng lời rồi nụ cười mỉa thoáng hiện trên mặt anh - Tôi xin lỗi đã quấy rầy anh và cô.

Anh quay người đóng cửa và đi khỏi. Lana cúi đầu tuyệt vọng. Cô mừng tượng ý nghĩ Hawk đang có trong đầu. Và cô tự hỏi làm sao thanh minh được bây giờ? Nhưng cô không cố thoát ra khỏi vòng tay Chad nữa.

- Anh biết nói gì với em bây giờ, Lana? - anh ta thì thầm - Lẽ ra ta không được phép hôn nhau. Vừa rồi chỉ là Hawk. Nhưng nếu là người khác... - Anh ta đưa tay nâng cằm cô làm cô ngẩng đầu lên - Xin lỗi em, nhưng anh chẳng hiểu tại sao yêu em đến thế!

Cô lùi lại nửa bước:

- Anh Chad, anh đừng nói nữa.

- Anh biết không được phép nói ra những gì muốn nói - Anh ta nắm cánh tay cô để giữ cô lại khi cô muốn đi ra - Và anh cũng không có quyền yêu đương như bây giờ. Nhưng điều đó không làm thay đổi tình hình. Em hãy hiểu rằng anh cũng đau khổ như em.

- Em tin điều đó - Cô tin anh ta thật sự không? Hay đó chỉ là câu bổ sung cho điều Hawk đã nói.

- Anh không muốn làm em tổn thương hoặc gây khó dễ cho em - Chad vội quả quyết - Những

ngày này gần như đã giết anh. Ở gần bên em như vậy mà không thể ôm hôn em trong vòng tay mình.

- Việc ấy không xảy ra nữa đâu! - Lana nhận xét.

- Anh không tin em nghĩ thật lòng như thế, em yêu ạ! - anh ta cố kéo cô về phía mình. Nhưng Lana chống lại.

- Không được! - Cô nói dứt khoát và thoát người khỏi tay anh ta.

Anh ta gọi tên cô, nhưng cô không nghe nữa khi vội ra khỏi phòng. Cô không chạy trốn Chad mà chạy theo Hawk. Nhưng cô không thể giải thích được cho Hawk điều đó.

Bên ngoài, mặt trời chiếu chói chang đến mức làm cô nhức mắt. Cô đưa tay lên che mắt tới khi đến được bóng cây to trên sân cỏ. Vào đến sân nhà, cô nhìn quanh tìm Hawk nhưng không thấy anh ta đâu cả.

Ở cạnh nhà bên, mấy người chăn bò đang chất đồ lên chiếc xe tải. Lana đi ngang qua sân tới chiếc xe tải đậu. Chắc họ thấy Hawk ra khỏi nhà và biết anh ta đi đâu.

- Các anh có biết Hawk ở đâu không? - Cô còn thở hổn hển khi đến bên họ.

Một người chăn bò quay đầu về phía cô. Lana có cảm giác như ông ta đang chân nhắc điều gì đó. Nhưng cô chẳng hề quan tâm tới người đàn ông già này đang nghĩ gì. Cô hỏi lại:

- Ông có thấy anh Hawk không?

- Cách đây một phút, tôi gặp anh ta trong chuồng ngựa kia - Ông ta nói và đưa tay chỉ về phía ngôi nhà.

- Cám ơn ông - Cô đã quay người bước về phía ngôi nhà được chỉ khi ông ta vừa nói hết.

Cô lách mình qua cánh cửa nhỏ xây ghép vào cánh cổng lớn. Bên trong sắc mùi ngựa và rơm cỏ. Ở phía đằng kia, cả hai cánh cửa mở rộng và ánh sáng mặt trời tràn vào trong đó. Hawk đang dắt ngựa vào chuồng. Trong khi Lana đi dọc chuồng ngựa, anh mở một tủ mắc bên tường. Bộ yên cương, chăn đệm choàng để sẵn trên sàn nhà. Khi cô đến bên anh, Hawk chẳng nhìn cô lấy một lần. Gương mặt anh trông như mặt nạ.

- Anh Hawk, em muốn giải thích cho anh hay những gì anh đã nhìn thấy? - Cô đáp ứng.

- Tại sao? - anh dùng bàn chải chải cho bờm ngựa sạch bụi - Chẳng dính líu gì đến tôi cả.

Giọng nói hờ hững của anh như lời cảnh cáo Lana. Anh sẽ làm khó với cô. Nhưng cô phải thanh minh với anh. Chỉ có điều cô không biết phải bắt đầu như thế nào.

- Chuyện không phải như anh trông thấy đâu - Cô giải thích và hy vọng ít nhất anh cũng nhìn cô khi cô nói với anh.

Nhưng Hawk tập trung vào công việc của mình:

- Tôi tin chắc rằng hai người chỉ là bạn bè với nhau - Anh nhấn mạnh, không hề có mĩa mai.

Nhưng nghe vẫn thấy mĩa mai.

- Đấy không phải là điều em muốn nói. Em nghĩ, đúng em và anh ấy là bạn bè. Chad rất tốt đối với em. Những tuần qua, anh ấy đã giúp đỡ em rất nhiều. - Trong lúc hồi hã, Lana nhận ra đã không nói những suy nghĩ thực sự của mình.

- Em vừa cám ơn anh ta về tất cả những việc ấy - Hawk nhẹ nhàng nói. Anh treo bàn chải lên cái đinh trên tường, rồi cúi xuống nhắc bộ yên ngựa.

- Em không hôn anh ấy vì biết ơn - Lana cãi lại và quan sát anh buộc yên ngựa. Cô thể không nhìn ngắm nét đàn ông vạm vỡ của anh nổi bật trên nền phong đầy nắng mặt trời - Anh không thể nhìn thẳng vào em khi em nói chuyện với anh được à? - Lana khẩn khoản, thất vọng.

Anh quay người nhìn cô:

- Em định kể anh nghe gì nào? - Vẻ kiên nhẫn hiện lên trong mắt anh. Anh hoàn toàn chẳng quan tâm đến điều gì - Hay kể em đã chống cự nhưng anh ta buộc em phải hôn?

- Không! - Cô phản ứng như thể anh đang trêu chọc mình.

Nhưng anh không tỏ ra định làm việc ấy. Anh sửa lại vị trí yên ngựa.

- Nếu anh cho em cơ hội, em sẽ kể anh nghe chuyện xảy ra thế nào.

- Chuyện giữa em và Chad chẳng liên quan gì đến anh. Anh ta không dính mũi vào chuyện của anh và ngược lại.

- Nhưng em muốn kể cho anh nghe. - Lana tuyệt vọng kêu lên - Chad là người rất tốt, lịch sự và hấp dẫn. Em không biết anh thích nghe điều đó hay không. Nhưng phụ nữ thích đàn ông quan tâm đến ý đến mình. Điều đó làm tăng bản lãnh của họ, cho dù người đàn ông này đã có vợ. Hơn nữa em muốn biết anh ấy dù đã có vợ vẫn dám hôn em không. Việc này đâu phải tội lỗi gì.

- Để tán tỉnh rồi em sẽ nhảy lên giường với hắn - Anh buộc chặt yên ngựa - Tất nhiên trước hết em phải bảo Carol nằm dịch ra. Cô ấy đam mê những việc này, như thế cả ba có thể...

- Anh Hawk, anh định bóp méo tất cả những gì em nói ra, nói xấu em phải không? Em muốn làm cái đầu ngu si của anh hiểu rằng em hôn Chad chỉ là đùa bỡn. Em tự hỏi liệu khi ấy có được những cảm giác như khi ở bên anh hay không?

- Có nghĩa đó là cuộc thí nghiệm về hôn phải không? - Anh nhếch mép. Nhưng không có vẻ hài hước trong con mắt anh. Anh buộc chặt dây cương ngựa.

Lana chờ đợi, nhưng Hawk không hỏi như cô hy vọng:

- Anh không muốn biết kết quả ra sao à?

- Không dứt khoát phải biết. Anh quan tâm tới bộ yên ngựa trên lưng này hơn

- Không thể so sánh được anh ạ - Giọng nói của cô trở nên dịu dàng, gần như mềm yếu - Em chẳng nhận cảm gì trong vòng tay anh ấy.

- Đáng tiếc quá! - Hawk ấn cái hàm giả vào mõm ngựa, tiếng kim loại va chạm vào hàm răng ngựa.

- Đây là tất cả những gì anh nói với em hay sao? - Nỗi thất vọng đau đớn hằn trên gương mặt cô.

- Chúng ta đều chịu nỗi bức tức của riêng mình. - Anh thắt vòng dây trên đầu ngựa - Nhưng anh không bao giờ để ý tới chuyện của người khác.

Lana nhìn anh nắm dây cương định dắt ngựa đi:

- Anh đi đâu đấy?

- Anh phải kiểm tra mấy hàng rào.

- Đợi em với - cô nắm lấy tay anh - Em đi cùng anh. Để em buộc yên ngựa đã.

Hawk dừng lại nhìn vào bàn tay đang nắm cánh tay mình. Bàn tay trông nhỏ bé và trắng tương phản với màu cánh tay anh vàng sẫm. Khi anh từ từ ngược mắt lên nhìn cô, mắt anh xanh biếc và hoàn toàn vô cảm.

- Anh đi một mình - Anh nói.

Lana nhất quyết đòi đi theo:

- Anh không phải đi một mình. Em đi cùng anh.

- Đi cùng anh mà bị người khác nhìn thấy sẽ không hay ho gì đâu - Anh đáp lại.

- Điều đó chẳng nghĩa lý gì đối với em. Anh không hiểu đối với em anh là ai, hay là cái gì cũng chẳng quan trọng hay sao? Em muốn đi cùng anh - Cô nhìn anh, quả quyết.

- Anh đi một mình, vì anh muốn thế - Hawk lắc tay để bàn tay cô tuột khỏi.

- Anh không cần ai đó hay sao, anh Hawk? - Lana thất vọng hỏi.

- Để làm gì? - Anh nhìn Lana, không hiểu ý cô.

Điều đó làm cô tức giận.

- Anh đừng nhìn em như thế nữa... đồ ... - cô tìm từ ngữ thích hợp.

Nhưng Hawk nói tiếp ngay cái từ suýt nữa thì cô nói toạc ra:

- Đồ da đỏ khốn nạn, phải không? Đó là một nửa trong tôi. Em định đi cùng nửa nào, nửa Navajos hay một nửa da trắng? - Anh giận dữ thách thức cô.

Anh không có lý do gì để tấn công cô như vậy. Lana giật mình lùi lại. Rồi cô dang tay dấm bồ vào mặt anh. Tay cô còn trên không thì bị anh tóm được. Anh thô bạo với cô, một bàn tay giữ chặt hai cánh tay cô. Rồi anh gạt tóc cô ra sau, kéo xuống. Tiếng kêu sợ hãi hoảng hốt của cô tắt ngấm. Anh giận dữ áp miệng mình vào môi cô, cắn sâu vào đó. Cô cảm thấy vị máu của chính mình ở đầu lưỡi.

Rồi anh dừng lại, đột ngột như khi bắt đầu, Hawk đẩy bụng cô ra, làm cô suýt ngã nhào vì mất thăng bằng. Theo bản năng, cô đưa lên che đôi môi bị hành hạ tàn nhẫn.

- Em đi đi - Mắt anh long lên giận dữ - Nếu nhanh chân còn có thể gặp Chad trước khi anh ta đi và gục vào vai anh ta mà khóc.

Lana nhận thấy nước mắt đã chảy dài trên má, cô vội lau đi:

- Anh thật nhẫn tâm, anh Hawk ạ! Anh chẳng được thanh thản trong lòng. Anh tự dày dạn mình sống cuộc sống bó hẹp như vậy - Giọng nói của cô run rẩy, nhưng cô nói tiếp - Anh chưa thể tìm được sự thanh thản trong lòng chừng nào chưa cho phép người khác yêu mình và chừng nào chưa yêu. Nếu muốn sống thật sự, anh phải có lòng tin vào người khác.

Nhưng lời kêu gọi của cô không làm anh mấy may xúc động. Anh quay người, nhảy lên lưng

ngựa. Lana run rẩy nhìn theo anh phi ngựa qua cái cổng lớn, cúi người tránh vòm cổng. Con ngựa bị chói loà hoảng hốt trong ánh mặt trời chiều gắt, nhưng Hawk vỗ về để nó định thần lại.

Chương 20

Suốt một tuần, Lana không hề bước ra khỏi nhà. Cô hy vọng Hawk tìm đến, nhưng cô chẳng nhìn thấy Hawk ở đâu, kể cả từ xa. Cô mỗi ngày một buồn chán hơn.

Tối tối, cô lại uống trà hoa quả. Sáng sáng, cô thấy người khoẻ khoắn, tỉnh táo. Nhưng gần trưa, sức tác động của trà giảm đi. Cô chẳng hề quan tâm đến ý tới những gì xảy ra xung quanh.

Cô bước vào phòng khách, không chủ đích gì. Trong phòng, Kathryn đang bận rộn với việc cắm bó hoa cắm chướng đỏ và trắng vào chiếc lọ pha lê nhỏ, xen giữa những cánh lá đẹp màu xanh trang điểm. Carol ngồi bên bếp sưởi, viết thư cho Johnny.

- Chào cô Lana, chúng tôi vừa hỏi nhau cô ở đâu? - Kathryn ngừng tay ngẩng nhìn lên - Chad đã gọi điện báo thứ Năm này sẽ về đây.

- Hay quá - Cô thì thầm.

- Nó hỏi thăm cô đấy! Tôi bảo đảm với nó rằng cô vẫn khoẻ - Bà ta cắt bớt một cánh hoa - Ở đây chẳng có việc gì để làm cả. Hy vọng cô không thấy buồn chán tẻ nhạt.

- Không thưa bà, tôi không thấy tẻ nhạt đâu!

Mọi việc đều chẳng có ý nghĩa lý gì đối với cô. Cô đắm chiêu nhìn Kathryn cắm hoa và nghĩ mình là thừa ở đây. Cô chẳng làm gì cả. Bà làm bếp nấu các món ăn, rửa bát đĩa. Cô phục vụ dọn dẹp giường đệm, lau chùi nhà cửa sạch sẽ. Kathryn và Carol làm nốt những việc còn lại như cắm hoa, thay nước trong lọ hoa. Minh cô ngồi không ở đây.

- Tôi chẳng giúp được việc gì trong nhà. Mọi cái tôi làm đều bồi thêm việc cho người khác. Lẽ ra tôi phải giúp việc cho gia đình.

- Không đúng, Lana ạ. Cô tới đây để nghỉ ngơi - Kathryn nhắc cô nhớ lại mục đích đến đây - Tôi không cho phép cô động tay vào việc gì. Chad sẽ rất bực mình nếu nghe cô nói vậy.

Lana thở dài quay đi, cô không đủ sức để phản đối. Cô muốn tự nhận làm việc gì đó trong nhà, như thế lương tâm cô không bị cắn rứt. Cô đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài rặng cây đang đổ bóng. Tiếng giấy chạm nhau sột soạt khi Carol xếp giấy bút sang bên.

- Cô thích đi ngựa không, Lana? - Carol hỏi - Chúng ta sẽ đến nơi kịp ngắm mặt trời lặn lúc hoàng hôn.

- Nếu cô cũng muốn - Lana đồng tình, thực ra lòng cô không thích, nhưng cô biết Carol muốn làm cho cô khuây khoả.

- Tôi cần mười lăm phút để thay quần áo. Cô cần bao nhiêu thời gian? - Carol mỉm cười nhìn cô khích lệ.

- Cũng mười lăm phút.

Cô cần ít thời gian hơn, vì thực tình chẳng để ý đến việc cần ăn mặc như thế nào. Cô chẳng có ai để làm vừa lòng nữa. Kể cả khi nếu gặp Hawk, chắc anh ấy chẳng thêm để ý gì đến cô. Chỉ trong những giấc mơ của cô, anh mới đến với cô. Lana ngạc nhiên thấy mình lại đang chìm đắm trong giấc mơ muôn màu sắc, chưa bao giờ cô nhớ rõ những giấc mơ của mình như thế.

*

**

Hawk sống ba ngày liền trong cát bụi mờ hôi và bẩn thỉu. Hai đêm qua anh ngủ ngoài trời không phải vì anh đi xa điền trang quá đến mức không trở về được. Anh ở lại ngoài trời vì muốn tránh xa ánh sáng của ngôi nhà lớn. Nhưng nằm trên đất cứng, dưới bầu trời đêm đầy sao, anh cũng khó ngủ chẳng kém gì trong khu tập thể của công nhân.

Cơn bão tố trong lòng anh chưa dịu xuống, anh khao khát Lana hơn là tự mình dám thú nhận với mình. Những cơn thịnh nộ của anh vẫn nguyên vẹn. Sự chân thực của cô làm anh bối rối. Cô công nhận muốn hôn Chad, thậm chí đã nói cả lý do của mình, điều này thực ra làm anh yên

lòng. Nhưng mỗi lần nhớ lại cảnh cô trong vòng tay Chad, anh lại bùng bùng tức giận. Anh trở về, khao khát gặp cô, nhưng anh biết mình sẽ không tới chỗ cô, không đến với cô. Bộ tộc không cho rằng đè nén những ham muốn tình dục là có hại. Trái lại, bộ tộc tin rằng quan hệ tình dục quá nhiều không tốt. Bộ tộc cũng tin vào ma quỷ, và Lana đã làm anh bị "nhập ma". Hawk nhắm mắt khi nghĩ đến điều đó.

Anh đi ngựa tới cổng thép rồi xuống ngựa. Chân anh tê cứng khi dắt ngựa vào chuồng, buộc nó vào vòng sắt. Hawk tháo bộ đồ ngủ đêm đặt dựa vào tường và cởi yên ngựa. Tiếng chân bước làm anh ngẩng nhìn lên về phía cánh cửa mở làm anh ngẩng nhìn lên về phía cánh cửa mở rộng. Tom Rawlins đứng ở đó. Hawk chẳng thèm để ý, đặt bộ yên ngựa xuống sàn.

- Mà làm gì ở đây? - Rawlins sáng giọng hỏi.

- Tôi chăm sóc con ngựa của tôi - Hawk bình thản trả lời lại.

- Tao tưởng mày đang giúp dồn bò ngoài kia.

- Ông tưởng sai rồi - Hawk mỉa mai nhấn mạnh.

- Tao không hiểu tại sao mày cứ hay lang thang ở đây. Tao đã nói với Chad rằng ở ngoài đồng khi anh ấy về đến đây. Sáng mai anh ấy sẽ về. - Giọng nói của ông chứa đựng lời đe dọa.

- Lẽ ra trước đó ông nên hỏi qua để biết ý định của tôi - Hawk nhắc tấm đệm dẫm mồ hôi khỏi lưng con ngựa trải phủ lên bộ yên ngựa - Vài ngày nữa tôi mới đi.

- Mày không định trông coi số bò của riêng mày à? - Rawlins hỏi.

Hawk cởi bỏ dây buộc ở đầu ngựa:

- Chẳng có việc gì xảy ra với chúng cả.

- Hai người không thể cùng canh tác được trên một thửa đất, vì không có chỗ cho hai ông chủ. Nếu thông minh mày phải hiểu ra điều đó. - Rawlins nói lớn. Trên gương mặt giận dữ lại thoáng nét thoả mãn.

- Thế ư? - Hawk lạnh lùng cười mỉm đáp lại - Tôi chỉ là đứa con lai ngu ngốc thôi.

- Tốt hơn hết mày nên đi đuổi bò đi.

- Tôi không cần phải tuân theo mệnh lệnh nào của ông cả - Anh chải mồ hôi ở dọc lưng và bờm ngựa - Vài ngày nữa tôi mới đi, dù ông và Chad có muốn hay không thì tôi vẫn làm những gì tôi muốn.

- Nếu không thì sao? - Mặt Rawlins tái nhợt.

Hawk quay người khi cánh cửa sắt khác mở ra quét sạt trên sàn nhà. Một cảm giác ấm áp lan truyền khắp người anh lúc thấy Lana bước vào qua cánh cửa vừa được mở ra đó. Trong ý nghĩ, anh đã ôm choàng lấy cô. Nhưng anh đứng bất động, chỉ ném ánh mắt về phía Rawlins:

- Tôi sẽ đi khi nào thấy nên đi, ông Tom ạ. Ông nên chấp nhận việc đó - Hawk khuyên. Anh nói khẽ để ở đằng kia chuồng ngựa không nghe thấy được.

- Xin chào - Giọng nói của Lana thức tỉnh các giác quan của anh như một cơn gió mạnh.

Rawlins bực tức vì bị quấy rầy. Nhưng ông không biểu lộ gì.

- Cô định đi ngựa với Carol hay sao, cô Marshall? - Ông lịch sự hỏi.

- Vâng, bọn con đang định vậy - Carol trả lời thay cho Lana.

- Bố chuẩn bị ngựa cho - Rawlins sốt sắng.

Hawk biết Rawlins đã đi khỏi, nhưng anh vẫn tiếp tục quan sát Lana. Đôi mắt bồ câu của cô trông mệt mỏi, ồm ỷ. Trên gương mặt cô không có dấu hiệu của niềm vui cuộc sống. Sự sỗ sàng của anh đã làm cô ra vậy sao? Hawk nhận cảm được đòi hỏi khát khao đến hoang dại ôm cô vào lòng và truyền lại cuộc sống cho cô.

Carol đứng cạnh Lana, nắm tay cô:

- Chúng ta đi giúp bố tôi thắng ngựa - Cô ta đi cùng Lana ra cửa.

Lana không ngoái đầu nhìn lại khi đi cùng Carol. Hawk nhìn theo từng bước chân cô cho tới khi cô đi mất hút. Anh mong đợi cái gì? Anh tự nguyện rửa đã không đến bên cô và xin lỗi cô. Vì thế, anh bỗng thấy căm thù chính mình.

*

* *

Những giấc mơ của Lana hoang dại và rối bời. Cô đuổi đàn bò ngoài đồng cỏ, cùng với Hawk. Nhưng lẽ ra phải dồn bò thành đàn, cả hai lại tụ tập nhiều người đi với nhau. Ai cũng đeo mặt nạ quái dị. Nhưng dù vậy, Lana vẫn nhận ra họ. Mỗi khi cô gặp người đeo mặt nạ vàng, người này làm cầm nhử trước mũi cô bức thư, khẩn khoản yêu cầu cô ký tên và viết kèm lời chào Johnny ở dưới. Lana biết đó là Carol. Chad cầm trên tay một trái tim bằng vàng nguyên chất và luôn tìm cách để trao cho cô. Cơn ác mộng đáng sợ kéo dài rất lâu. Càng cười ngựa đi vòng quanh những người đeo mặt nạ, cô càng không tìm được lối ra. Cô hỏi Hawk nên đi đâu bây giờ nhưng anh chỉ nói nên đi cùng anh.

Mỗi lần tỉnh giấc, trước tiên cô phải phân biệt, phải tách ngăn tưởng tượng và thực tại. Màu sắc hoang rợn của những cái mặt nạ loé lên như tia chớp trong đầu cô. Cô thấy rối bời, hỗn độn cho tới tận sáng.

Cả việc buổi chiều Chad trở về cũng không làm cô thoát khỏi được tình trạng tinh thần chán nản. Nụ cười mỉm và sức hấp dẫn quyến rũ của anh ta không làm cô mất tự chủ. Những lời tán tụng của anh ta nghe đơn điệu bên tai cô. Nhưng anh ta đón tiếp cô với vẻ trù mến và quan tâm như thường lệ. Lana rất biết lý do không tìm nổi hứng thú trong việc này là ở phía mình. Điều đó làm cô bối rối. Cô tưởng rằng sẽ thấy thoải mái hơn nếu Hawk trở về. Nhưng trạng thái buồn chán của cô vẫn không thay đổi.

- Chú Tom nói đã quyết định sáng mai dồn đàn bò từ đồng cỏ ra chợ bán - Chad vừa nói vừa lắc ly Martini của mình - Việc này sẽ kéo dài tới thứ Bảy

- Năm nay ông ấy làm việc này muộn đấy - Kathryn nói với vẻ không hài lòng người quản lý - Bây giờ đã là tuần cuối tháng Mười rồi.

- Nhưng thời tiết còn rất mát - Chad lưu ý mẹ, rồi mỉm cười - Vì thế con không đả động gì tới việc này. Khi nghe chú ấy nói sắp làm việc này, con nghĩ ngay đây sẽ là cơ hội tuyệt vời để cho Lana xem một khía cạnh khác rất hay của cuộc sống ở điền trang. Đến nay, cô ấy đã nghỉ được hai tuần rồi. Bây giờ cô ấy cần một chuyến đi phiêu lưu mạo hiểm nhỏ để thay đổi không khí. Cô thấy thế nào, Lana? - Chính anh ta đang rất phấn khởi về sáng kiến của mình - Cô có muốn sống vài ngày với những người dồn đàn bò không? Chúng ta có thể ngủ dưới trời sao đêm, tất nhiên với điều kiện trời không mưa.

Đề nghị này không phù hợp tí nào với tâm trạng hiện nay của Lana. Thông thường cô đã vui mừng nhận lời. Chuyện gì xảy ra với cô vậy? Cô vừa định từ chối thì Carol lên tiếng phấn khởi đồng tình đề nghị này:

- Đây là một ý nghĩ tuyệt vời anh Chad ạ. Thích quá, đúng không Lana? - cô ta hấp tấp nói - Từ hồi còn ở trường học và được bố cho đi theo đến nay tôi chưa hề được đi dồn bò lần nào nữa. Hay lắm, thú vị lắm cô Lana ạ. Cô đi cùng chứ?

Trước thái độ của mọi người như vậy, Lana khó có thể từ chối. Và cô cũng cần cái gì đó lôi mình ra khỏi tâm trạng chán nản này.

- Tất nhiên rồi - Cô nhún vai đồng ý.

- Tuyệt - Carol đang ngồi đứng phắt dậy, cầm ta Lana như một cô học trò - Chúng ta cùng xem nên ăn mặc như thế nào. Ở độ cao này cần mặc đồ ấm. Cô có áo dạ không? Nếu không có, tôi có thể cho chị mượn dùng tạm. Nếu chật thì chắc chỉ chật vai chút ít thôi.

Đề nghị của Chad được thực hiện ngay. Dù muốn hay không, Lana cũng bị lôi kéo vào việc chuẩn bị hối hả, xếp quần áo, đồ dùng cho vài ngày. Cô để mặc Carol quyết định mọi việc quan trọng và điều đó có nghĩa rằng Katheryn được hỏi về tất cả. Bà là cấp quyết định cuối cùng. Lana đã cảm thấy chán ngấy khi về phòng đi ngủ. Lạ lùng, đêm ấy giấc ngủ của cô bình thường. Thế giới trong mơ của cô đầy cầu vồng lục lạng, bình minh và hoàng hôn.

Sáng hôm sau, cô tỉnh dậy, trong người khoẻ khoắn và sẵn sàng lao đầu vào cuộc phiêu lưu mạo hiểm Chad đã khuyến cáo trước. Nhưng đến trưa cô đã thấy chán. Cô nhận ra Carol đã phóng đại lên nhiều, nhưng cô tự hỏi tại sao cô không có hứng thú gì hết. Cô sẽ gặp Hawk. Tại sao cô không vui? Hay cô lại bị cảm cúm. Hay cô bị ép đi theo nhiều hơn là muốn cùng đi. Sau buổi trưa, Lana theo Katheryn đi vào phòng khách. Carol và Chad theo sau. Họ cười nói và kể lại cho nhau nghe những câu chuyện trong các lần đồn đồn bỏ trước đây. Lana cảm thấy hình như sự việc này làm hai người lại gần nhau hơn.

-Ồ, chút nữa thì tôi quên - Chad bật ngón tay đánh tách một cái - Tôi có vài giấy tờ cần cô phải ký tên. Giấy đã ở trong cặp tại phòng làm việc. Tôi sẽ lấy ngay lại đây - Anh ta tách khỏi nhóm, đi ra cửa.

- Cô đi cùng đi - Katheryn đề nghị. Bà không đợi Lana trả lời, nói với con trai - Con không cần phải đem giấy tờ lại đây. Lana có thể ký ở đó được mà.

Trong khoảng khắc bước vào phòng làm việc, Lana cảm giác mình như con rối trong mớ dây điều khiển của người chơi rối búp bê. Rồi cô tự trách mình đã có những ý nghĩ tồi tệ như vậy. Katheryn giục dây, chứ không phải Chad. Cô nhanh chóng quên đi suy nghĩ của mình.

Chad rút ra từ cặp vài văn bản và lật giở tới trang dành để ký.

- Chỉ có vài chỗ cô phải ký thôi.

- Cái gì vậy? - Cô không muốn đọc tập giấy đầy dãy các điều khoản khác nhau.

- Đấy chẳng phải gì khác ngoài một giấy uỷ quyền cho phép tôi thay mặt chị sử dụng số cổ phần của chị khi cần thiết - Anh ta giải thích - Sắp tới có cuộc họp cần thiết quyết định vài việc. Sẽ mất nhiều thời gian nếu thông báo cụ thể cho cô để cô có thể tham dự được cuộc họp này.

Lana ngáp ngừng:

- Tôi nên đọc trước đã.

- Cô sẽ chỉ thấy rối bời thêm thôi - Anh ta mỉm cười đưa cho cô chiếc bút mực - Chỉ là thủ tục thôi mà.

- Cho một việc đơn giản mà lại nhiều giấy tờ thế này à? - Lana nhận xét - Để lúc nào xem lại đã, anh Chad ạ!

- Không cần phải xem lại kỹ hơn - Tiếng cười khô gòn của anh ta nghe có vẻ sốt ruột - Tôi đã nói với cô hay về vấn đề gì rồi cơ mà.

- Tôi biết, anh đã nói với tôi. Nếu trong này đúng thế thì tôi cũng có thể đọc được.

- Tất nhiên rồi. Tôi cũng không phản đối gì. Chỉ có điều sẽ mất rất nhiều thời gian.

- Xin lỗi việc tôi rất ngốc nghếch đến như vậy trong những việc này. - Lana quả quyết - Nhưng

tôi không ký những gì tôi chưa đọc. Đó là nguyên tắc của tôi và tôi không bỏ qua nguyên tắc này.

- Cô không tin tôi à? - Chad nhìn cô, vẻ ngạc nhiên và tự ái.

- Tin chứ, tôi tin anh. - cô quả quyết. Nhưng cô nhận thức được rằng cô không làm việc ấy, ít nhất cô sẽ không làm việc ấy nếu anh ta tiếp tục thúc ép cô như vậy - Chỉ có điều... tôi mệt mỏi quá. Vì thế tôi không thể hiểu hết được.

- Cô phải ký trước khi tôi bay trở lại Phoenix. Tôi không thích mọi việc để nước đến chân mới nhảy. Cô ngồi xuống - Anh ta đề nghị - Chúng ta cùng điếm lại từng trang, từng điếm một.

- Không, không làm bây giờ - Cô không đủ khả năng để tập trung vào việc gì đó lâu hơn được nữa - Để lúc khác anh ạ, khi chúng ta trở về - Cô hứa

Chad quan sát, cô chốc lát, rồi anh ta mỉm cười, hơi gượng gạo và gật đầu:

- Được thôi, tôi không muốn thúc ép làm cô bối rối.

- Tôi biết. Có thể anh không muốn vậy thực sự.

*

**

Lana ngồi trên lưng ngựa, ngắm nhìn phong cảnh tuyệt vời trên đồng cỏ vùng Canyon. Màu lông nâu hung của đàn gia súc lan rộng dần trên nền cỏ vàng. Người chăn bò dồn ba, bốn con vật lại thành nhóm. Chad giải thích cho cô hay cách đẫy vài tuần gia súc đã được tụ tập thành đàn lớn, chuẩn bị cho chuyến đi xa.

Hawk nổi bật hẳn so với những người khác, ít nhất Lana nghĩ vậy. Anh mặc áo sơ mi xanh, khoác áo ghi lê da, riềm lông cừu. Anh cưỡi con ngựa hoang sẫm màu thân hình mảnh khảnh. Lana nhận thấy người cưỡi và con vật rất hoà hợp nhau.

Ở đây thời tiết lạnh dịu mặc dù có ánh mặt trời. Lana thấy lạnh, cô rút tay vào túi áo khoác dài. Một cơn gió lạnh làm rối bờm tóc cô dưới chiếc mũ vành phẳng. Vùng núi đá này với các tảng đá nhấp nhô, khe núi ngang dọc, đá óng vàng, cỏ xanh nâu lẽ ra làm cho cô thích thú. Nhưng cô thở dài tự thú nhận rằng chẳng thấy rung cảm gì, và tự hỏi về lý do của sự bàng quan đó.

Con ngựa cô cưỡi phe phẩy đôi tai. Giây lát sau Lana nghe tiếng vó ngựa nện trên đá. Cô ngồi trên yên ngựa, quay nửa người. Carol phi lại gần.

- Chào cô - Carol vừa thở vừa chào và đến bên cô - Anh Chad nói thấy cô đi ra đây. Phong cảnh ở đây thật tuyệt vời - cô ta vỗ vỗ vào cổ con ngựa, nhìn xuống vùng đất trải dài trước mặt.

- Đúng thế. Tuyệt đẹp! - Lana đồng tình.

- Cô thấy chuyến đi đến nay thế nào? Cô thích không? - Carol phấn khởi hỏi.

- Tôi rất thích - Lana cảm thấy trống rỗng khác với niềm vui trào dâng của Carol. Cô chán chường, mệt mỏi nhưng không làm cho khác đi được - Tôi nghĩ có lẽ phải quay về uống cốc cafe. Ở đây lạnh quá.

Dù nét mặt Carol lộ ý phản đối, nhưng Lana đã quay ngựa đi về. Cô không thích bày tỏ vui mừng khi không thấy vui mừng. Cô buông dây ngựa, để mặc nó tự tìm đường vượt qua những ngọn đồi lộng gió trở về. Con ngựa đi xuống núi lần theo dấu đường đàn gia súc đã đi qua. Con đường mòn vòng vèo xuống núi dẫn cô qua những tảng núi đá lớn, những đùm cây thông xanh, những vạt cát óng vàng. Thung lũng ồn ào tiếng bò ngựa hí, thỉnh thoảng tiếng súng của

người chặn bờ dột lại.

Khi cô rẽ vòng vào lối đi phẳng dần, cây cối ở đây thưa thớt hơn và phong cảnh là đồng bằng nhấp nhô những tảng đá, bụi cây, cỏ mọc phủ. Một kỵ sĩ từ phía xa tiến lại gần.

Lana trông thấy cái áo sơ mi màu xanh và áo ghi lê da nâu. Rồi người đó ra khỏi rừng đi thẳng lại phía cô. Con ngựa ngẩng cao đầu, thở phì phò và nhún nhảy bốn vó tại chỗ. Nhưng Hawk không buông thả dây cương. Anh nhìn Lana phút lâu. Rồi anh thả dây cương để con ngựa nhảy đi mấy bước.

- Em đi đâu vậy?

Lana không thể đọc được gì trong con mắt nhìn dịu dàng của anh. Đôi mắt dò xét hướng vào cô.

- Em về trại. Em muốn uống cốc cafe.

- Anh sẽ đi cùng em - Anh nói và dẫn ngựa đi bên cạnh cô.

- Em tưởng anh thích đi một mình cơ mà - Cô không thể không chọc anh.

- Anh chỉ muốn chắc chắn em về tới nơi an toàn - Anh nhún vai đáp lại.

Thực lòng Lana định hỏi tại sao anh đột nhiên lại quan tâm đến sự an toàn của cô, nhưng rồi cô chợt hiểu đó là cách xin lỗi của anh. Anh là người đàn ông tự trọng, xin lỗi không phải là một việc dễ dàng.

Con ngựa bắt kham của anh đi trước nửa thân khi cả hai đi qua rừng thưa. Nó cắn dây, lắc đầu, nhìn chòng chọc vào người cưỡi nó, như thể hy vọng sớm được thả ra.

- Sao anh không bỏ yên cương đi? - Lana hỏi, chấm dứt sự im lặng giữa hai người.

- Tại sao anh lại phải đi?

- Tại sao anh ở lại? Tại sao anh muốn ở lại? - Cô nhắc lại câu hỏi.

- Anh cũng đã tự hỏi mình điều đó.

- Rồi sao? - Cô hỏi ngay.

- Anh được chia bài, nhận các con bài. Anh phải chơi bài, cho dù khi biết tất cả mọi con bài được đặt lên bàn anh biết thắng hay thua. - Ánh mắt của anh nói với cô rằng sẽ không có câu trả lời khác.

Một con chim bay vụt từ bụi cây trước mặt họ. Con ngựa của Hawk nhảy chồm lên, nó lại có cơ hội chứng tỏ tính xấu của nó. Phải giây lát sau anh mới kiềm chế được con ngựa và đi bên Lana. Con ngựa thuần của cô chỉ dỏng một bên tai khi con chim bay vụt lên.

Khi hai người tiếp tục đi, Hawk nói:

- Không có ai khác muốn cưỡi nó.

- Em có thể hiểu được vì sao - Lana thì thầm, giọng khô khan, ý nghĩ của cô vẫn còn dừng ở câu hỏi trước - Tại sao Rawlins không ưa anh? Thật ra ông ấy đã nuôi anh khôn lớn mà.

- Ông ấy đã nuôi anh khôn lớn!

- Vậy tại sao lại căm thù nhau? vì anh định cưới Carol hay sao? - Cô hỏi

- Nói đúng hơn, ông ta không muốn anh là con rể - Anh khẽ mỉm cười

- Anh vẫn không tha thứ việc cô ấy lấy anh Chad hay sao?

- Cô ấy rất xứng đáng với anh ta. Họ cùng một giuộc. Họ rất thích hợp với nhau.

Cô nhìn thấy sự căm tức trong mắt anh và tự hỏi không biết anh nhớ tới cái gì.?

- Khi Chad đánh đập anh...

- Chad? - Hawk ngắt lời cô - Chad chưa bao giờ đánh đập anh cả.

- Nhưng Carol nói.... - Cô ngập ngừng.

- Carol đã nói láo. Lần anh bị đánh duy nhất là lần bố cô ấy đánh anh, anh bị Bill Short và Luther Wilcox giữ chặt. Đúng là Chad có mặt, nhưng chỉ đứng nhìn. Lần ấy họ đánh đập mũi anh, có thể nói, để làm kỷ niệm - Anh đưa ngón tay lên sờ vết sẹo trên sống mũi.

- Rawlins đã đánh anh? - Lana bối rối bởi nghe những câu chuyện khác nhau - Tại sao vậy? Trong giây lát chỉ nghe tiếng da yên ngựa cọ ken két, tiếng vạt yên đập chân vào bụng ngựa và tiếng vó ngựa vỗ trên mặt đất cứng. Hawk nhìn đầu con ngựa cúi xuống:

- Ông ấy cho rằng anh đã cưỡng hiếp con gái mình.

Lana không thể trả lời ngay được. Cô nhớ ngay tới anh đã thô bạo như thế nào đối với mình, anh có thể nổi giận tới mức nào. Vì biết thế, cô bình thản hỏi:

- Vậy anh có làm việc ấy không?

Anh ngả đầu ra sau, ngửa cổ cười sằng sặc:

- Em biết không, em là người đầu tiên hỏi anh kiểu đó. Tom không hỏi. Không ai hỏi cả. Ngay đến cả J.B. cũng thế.

Lana nhận cảm được nỗi cay đắng của anh và hiểu anh đã phải chịu đựng cái bất công ấy.

- Nếu như em hỏi anh có ngủ với cô ấy không. Câu trả lời sẽ là có, nhiều lần hơn anh có thể đếm được. Nhưng chuyện ấy xảy ra rất lâu rồi.

- Và cô ấy cưới Chad? - Lana thì thầm.

- Cô ấy vẫn luôn muốn trở thành người đàn bà quý phái như Katheryn. Và như anh biết, cô ấy là người được hâm mộ nhất trong xã hội thượng lưu ở Phoenix. Như thế cô ấy đã thực hiện được ước nguyện của mình.

Hình như Hawk không còn giận cô nữa. Lana không thấy có gì trong những điều anh vừa kể làm anh tồi tệ. Tất nhiên có nỗi cay đắng nhất định, nhưng anh đã chấp nhận những gì xảy ra trong cuộc đời mình, coi đó là những sự việc tự nhiên. Chúng không giết chết anh. Điều đó nói lên ít nhiều về nghị lực bên trong của anh.

Đề cập đến Katheryn làm Lana chợt nhớ:

- Mẹ anh tên là Bông Hoa Trắng phải không?

- Đúng! - Ánh mắt nhìn sang của anh dường như muốn hỏi sao cô biết điều này.

- John rất yêu bà ấy. Em đã tưởng đó là tên Navajos của Katheryn. Hôm ông Bobby đến điền trang, bà rất tức giận. Em nghe bà kể cho Carol rằng trước mặt, cha anh, ông John, đã gọi tên mẹ anh - Cô lại thấy mệt mỏi chán chường. Thời điểm sự có mặt của Hawk làm sống lại tâm trạng cô nhanh chóng qua đi.

- Tại sao em phiền lòng với những gì đã qua?

- Vì em muốn hiểu cái gì xảy ra và vì sao xảy ra? - Cô thở dài - Em cảm thấy như lọt thỏm vào một ngôi nhà lớn với rất nhiều phòng không có ánh sáng. Mỗi một thông tin mới đốt sáng một ngọn nến cho nên em có thể nhìn được rõ hơn.

- Em không thay đổi được gì cả. Thậm chí em chẳng thể nào ngăn cản được em sẽ bị thay đổi - Anh cảnh cáo cô.

- Tất cả chúng ta đều luôn thay đổi anh Hawk ạ. Cuộc sống là như vậy - Giọng nói cô cứ yếu dần đi, không biểu lộ cảm xúc gì.

Hawk đưa tay ngang qua nắm lấy dây cương gần đầu con ngựa buộc nó dừng lại. Rồi anh quay ngựa đi vòng đến đối diện với cô, ở khoảng cách rất gần. Lana không lảng tránh được ánh mắt dò xét của anh.

- Em làm sao vậy Lana? - Anh ngạc nhiên hỏi - Chuyện gì xảy ra với em vậy? Anh cảm thấy việc

đó. Bình thường em rất khác. Nếu anh đã làm em bị xúc phạm...

- Không phải thế. Hình như mọi cái đều sai lệch cả - Cái khẽ nhún vai của cô như muốn nói cô không thể trả lời chính xác được - Nhiều việc, quá nhiều việc đã xảy ra. Cái chết của ông John, việc thừa kế bất ngờ, mọi hỗn độn nháo nhào sau đấy. Rồi trận ốm. Việc em đến đây. Em nghĩ tất cả vượt quá sức chịu đựng của em. - Làm sao cô có thể giải thích được bằng quan với tất cả. Điều đó chỉ làm cô thêm rối bời.

Hawk vòng tay ôm cổ cô, kéo cô sát lại mình. Áp lực mạnh từ miệng anh làm tâm thần cô xáo động. Nụ hôn làm cô rùng mình.

Con ngựa của Hawk không thích đứng gần con ngựa của Lana, nó hất tung vó sau muốn chồm lên, vì thế họ bị tách khỏi nhau. Hawk đạp mạnh gót chân trừng phạt con ngựa và lại bắt nó thuần phục. Nỗi lo âu trong mắt anh không hề liên quan gì tới những cái nhảy chồm của con ngựa.

- Người ta sẽ để ý thấy thiếu anh nếu anh không sớm trở lại đàn gia súc - Anh nói.

- Em biết. Anh nên quay về đi - Lana khuyên về thông cảm và nguyên rủa thái độ không thiện cảm của mình. Cô quay đầu sang bên, tay nắm chặt dây cương ngựa - Rất tiếc hôm nay em không là người đồng hành tốt cho anh.

Cô làm ngơ cái nhăn trán của Hawk, đạp gót chân vào bụng con ngựa thúc nó đi về phía lán trại. Cô cảm thấy nhẹ nhõm khi nghe tiếng vó của con ngựa kia đi xa dần.

Khi cô về tới nơi Chad đã ở trong lán trại. Anh ta giúp cô xuống ngựa, đưa dây cương và con ngựa cho người giúp việc. Cô xin anh ta đun cho cốc cafe. Anh ta đem lại cốc cafe cho cô và một cốc cho mình.

- Chuyện gì xảy ra với tôi vậy, anh Chad? - Cô thở dài nhìn người đàn ông ngồi trên cây gỗ bị cưa đổ ngang.

- Cô không được khoẻ à? - Anh ta lo lắng hỏi.

- Tôi không ốm. Tôi chỉ cảm thấy không có sức và chẳng có hứng thú làm bất cứ việc gì. Tôi chán ngấy tất cả.

- Tôi nghĩ cô suy nghĩ quá nhiều - Anh ta mỉm cười.

- Không phải đâu, anh Chad ạ - cô quả quyết và mệt mỏi lắc đầu.

- Cô đã phải chịu đựng nhiều về tinh thần và thể xác. Cơ thể cô đòi hỏi được nghỉ ngơi, đơn giản vậy thôi. Nên uống vài viên thuốc cô Lana ạ - Anh ta khuyên - Rồi cô sẽ thấy khoẻ khoắn hơn. Chắc chắn thế.

- Có thể anh nói đúng - Lời khuyên nghe rất logic, nhưng dù vậy cô vẫn lo ngại.

Cả buổi chiều, Chad ở bên cô như thể muốn đề phòng cô gặp bất trắc gì.

Cô yên lòng khi thấy anh ta quan tâm đúng mức tới mình. Nhưng khi anh ta khuyên cô nên quay về điền trang, đừng ngủ đêm ngoài trời trong lán trại, cô từ chối, cô đã làm phiền anh ta quá đủ rồi, và không muốn để anh ta gặp khó khăn thêm.

Tối hôm ấy, Lana không có cơ hội để nói chuyện với Hawk vì Chad và Carol ngồi bên cạnh. Dù cô cảm thấy cả buổi tối ánh mắt của anh hướng về cô, anh không lại gần cô. Trời hãy còn sớm lúc Carol đề nghị chuẩn bị chỗ ngủ đêm, vì hôm sau trời vừa rạng đã phải thức dậy. Chad ra xe tải đem túi ngủ lại.

- Tôi sẽ chuẩn bị chỗ ngủ cho cô - Carol xung phong.

- Cám ơn cô. Nhưng việc ấy không cần thiết. Tôi tự làm được mà - Lana phản đối.

- Không sao đâu - Carol nói.

- Mời cô - Chad đưa cô cái cốc thiếc.
- Cám ơn anh. Tôi không muốn uống cafe nữa - Lana trả lời.
- Đây không phải là cafe đâu. Mẹ tôi đã pha trà hoa quả trong phích đem theo đây cho chị - Anh ta giải thích.
Lana cầm cái cốc. Cô bối rối bởi sự chăm sóc chu đáo và thân thiện của Kathryn.
- Rất cám ơn bà!
- Tất cả chúng tôi đều lo cho cô, Lana ạ - Chad mỉm cười khích lệ - Cô cứ uống đi.
Sự chăm sóc ân cần của gia đình Faulkner đối với cô làm cô nghĩ rằng họ thực sự muốn giúp cô. Việc này làm cô bối rối, nhất là khi nghĩ tới cách đối xử của họ đối với Hawk. Hai cách đối xử thật khác xa nhau.

Chương 21

Hawk ngồi trong bóng tối ngoài vòng sáng của đồng lửa. Con ngựa nào đó dậm chân không yên trong khu lán trại được rào dây xung quanh. Mắt anh nhìn cảnh đêm rồi quay về lán trại và các thành viên đã ngủ của nó. Theo bản năng, ánh mắt anh dừng lại bên thân hình Lana đang ngủ. Hawk không biết thực ra anh đã chờ đợi gì ở cuộc gặp cô trong ngày. Anh biết Lana sẽ không ngã nhào vào vòng tay mình, nhưng anh không nghĩ cô thờ ơ với anh đến vậy. Anh không tin lời giải thích của cô. Sự thay đổi trong tính cách của cô làm anh bận tâm, làm anh mất ngủ. Ngọn lửa chỉ còn chập chờn sắp tắt lụi, ánh hồng của nó chỉ còn leo lắt trên vài thanh củi. Chẳng bao lâu nữa, cái lạnh lẽo sẽ ập đến, ngấm dần và trùm phủ lên lán trại. Hawk không đi ủng mà đi giày lông thú hở gót, vì thế anh có thể nhẹ nhàng đi ngang qua bãi lấy thêm hai thanh củi lớn. Anh bước qua những người đang nằm ngủ, đặt củi vào đồng than còn nóng. Những ngọn lửa nhỏ sắp tàn bùng lên trên thanh gỗ khô và lan rộng ra. Hawk quan sát ngọn lửa mới soi sáng thân hình Lana. Mắt anh căng ra khi thấy cô trần trọc trở mình trong túi ngủ. Anh trườn đến bên cô để đánh thức cô ra khỏi cơn ác mộng.
- Lana, em tỉnh dậy đi! - Anh thì thầm rất khẽ để không làm Carol ngủ cạnh ở phía bên kia tỉnh giấc.
Khi bàn tay anh chạm vào vai cô, cô giật mình trong phản xạ vô hình. Anh vội đưa bàn tay che miệng cô, chỉ để cô không kêu lên làm người khác tỉnh giấc:
- Em đang trong cơn ác mộng - Anh giải thích khi mắt cô mở tròn nhìn anh. Anh bỏ tay ra khỏi miệng cô.
- Mắt anh... - Cô thì thầm, giọng nói rất lạ lùng như không phải của chính mình - Mắt anh xanh quá...
Có điều gì đó không bình thường. Cảm giác này mạnh tới mức làm anh rung mình. Anh lại chăm chú quan sát cô, nhận ra đôi mắt mở tròn xoe và làn da mặt nhợt nhạt. Câu đố dần được giải mã: sắc mặt cô tái nhợt, thái độ bàng quan đối với tất cả những gì xảy ra xung quanh, toàn thân run rẩy. Hawk nhận ra những triệu chứng này và ngạc nhiên tại sao trước đó anh lại không sớm nghĩ tới.
- Lana - Anh thì thầm, khẩn thiết - Việc rất quan trọng - Cô mở to mắt nhìn anh, mơ màng vô định - Lúc này trước khi đi ngủ em đã uống cafe, thấy vị lạ phải không?
- Không phải cafe - Cô lắc đầu, nhưng cơ thể cô không tuân lệnh - Kathryn đem theo trà hoa quả cho em uống.
Hawk ngồi xổm trên gót chân, nhìn Lana sang Chad. Mắt anh nhăn lại vì tức giận. Lana thì thầm điều gì đó để làm anh chú ý đến mình. Nhưng với cô, đó lại là giấc mơ và mọi cái hoàn toàn không quan trọng nữa.
- Em nhắm mắt lại ngủ tiếp đi. Mọi cái tốt đẹp cả. Em hiểu anh không?
Anh nhìn cô cuộn tròn người và nhắm mắt lại. Muốn hỏi thêm, anh phải chờ đợi cho tới khi được hết tác dụng. Trong tình trạng của cô hiện nay, anh chỉ làm cô rối bời thêm. Trước hết

anh phải xem nghi ngờ của mình có đúng hay không, rồi mới có thể tính toán tiếp được. Anh để cô nằm đó, thận trọng trườn qua Chad và Carol. Logic cho anh biết rằng trà phải được tẩm pha độc được trước đó, vì Chad chắc không dám đổ thêm gì vào trước mặt đông người ở gần. Hawk biết phải tìm ở đâu. Anh tìm thấy phích nước trong túi yên ngựa của Chad. Anh ném thử và thấy mối nghi ngờ của mình được khẳng định. Trà đó có vị Peyote mạnh, một dược tố gây mê.

Anh có bằng chứng trong tay, nhưng ai sẽ tin anh? Trong trạng thái bị gây mê hiện nay, Lana dễ dàng bị chi phối chống lại anh. Phải mất ít nhất 48 giờ tác dụng của độc tố mới bị tiêu hết. Nếu thực sự muốn bảo vệ cô, anh phải đem cô đi khỏi đây. Hawk đóng xoáy phích trà và để lại chỗ cũ, để nguyên như lúc trước.

Liếc nhìn xung quanh, Hawk tin rằng không ai chợt tỉnh giấc khi anh xem xét túi yên ngựa của Chad. Anh trườn ra khỏi vòng sáng. Lợi thế của anh là anh sống cách biệt với mọi người khác. Anh cuộn đồ ngủ lại, nhẹ nhàng nhấc bộ yên ngựa đi về phía con ngựa của mình. Rồi anh tới nơi để đồ dự trữ, nhét đủ mọi thứ vào bao tải.

Con ngựa hăm hừ, chân quệt đất khi anh đi tới, nhưng rồi nó bình tĩnh trở lại lúc nghe giọng nói vỗ về của anh. Anh đi thẳng tới chỗ con ngựa Lana cưỡi lúc chiều. Bắt nó rất dễ dàng. Anh dắt nó tới một gốc cây ở ngoài khi lán trại, buộc yên ngựa lên lưng nó. Anh quay vào dắt con ngựa của mình ra, nhưng không còn yên ngựa nữa. Anh không dám đi lấy bộ yên ngựa của Lana. Rồi đây anh phải cưỡi ngựa không yên.

Anh nhẹ nhàng trườn trở lại đồng lửa tới bên Lana. Anh không làm cô thức giấc khi cẩn thận bế bổng cô lên đưa ra nơi hai con ngựa đứng. Con ngựa của Lana lặng im khi anh đặt cô lên yên và nhảy lên sau cô. Hình như nó không cảm thấy phải gánh chở trọng lượng gấp đôi. Con ngựa húc hắc lúc anh giật dây cương, nhưng rồi nó ngoan ngoãn đi theo con ngựa chở hai người. Hawk dẫn ngựa đi trên vệt cỏ để không gây tiếng động. Khi đã đi xa lán trại, Hawk thúc ngựa đi nhanh hơn.

Chad sẽ đuổi theo họ khi phát hiện Lana biến mất. Nếu nghi ngờ của Hawk đúng thì anh ta sẽ không chịu bó tay để mất Lana cho anh. Hy vọng rằng anh ta không phát hiện ra việc Lana biến mất trước khi trời sáng. Anh ta sẽ cho rằng Hawk đưa Lana đến khu di trú của người da đỏ.

Rawlins sẽ nhớ lại vị trí túp lều xưa của mẹ Hawk. Nhưng Hawk tính rằng họ không biết gì đến hang đá trong sườn núi. Phải mất ít nhất hai ngày mới tiêu tan hết tác dụng của Peyote. Anh giấu Lana từ giờ tới khi ấy.

Cứ đi được khoảng một giờ. Hawk lại dừng lại cho hai con ngựa nghỉ. Lúc họ đi là vào khoảng gần hai giờ sáng. Gần bốn giờ sáng, anh vượt qua biên giới, gần đỉnh phía nam của khu di trú của người Navajos.

Mặc dù nhiều lần nói mê những điều khó hiểu, Lana không hề tỉnh dậy khỏi giấc ngủ mê mết. Mỗi lần nhìn thân hình bọc kín trong túi ngủ trên tay mình, bản năng bảo vệ lại thức dậy trong Hawk. Cảm giác ấm áp lan truyền trong anh và xoa dịu đi nhu cầu cần ngủ và nghỉ ngơi.

Khi mặt trời mọc lên ở chân trời phía đông, Hawk dừng ngựa, quan sát địa hình xung quanh. Chỉ còn gần ba dặm nữa là tới túp lều của mẹ anh. Con ngựa hí vang trong sự yên tĩnh của buổi sáng. Anh thận trọng đổi tư thế ngồi cho Lana, cố không làm cô tỉnh giấc. Ánh sáng mờ nhạt của bình minh sớm vượt ve mặt cô làm cho mi mắt và gò má cô nhô cao hẳn lên. Anh mắt anh dừng lại trên đường môi cong hình sóng của cô. Anh âu yếm gạt mớ tóc nâu trên trán cô.

- Bây giờ sẽ khó khăn đấy - Anh nói to - Ta đã để lại dấu vết mà kẻ thù cũng lần theo được. Bây giờ chúng ta phải leo núi. Nhưng em đừng sợ hãi gì. - Hawk biết mọi thứ sẽ bị phóng đại trong tình trạng của cô hiện nay - Đường đi hơi gập ghềnh. Em đã ở nơi an toàn. Em phải luôn nghĩ tới điều đó. Em sẽ chẳng bị sao cả!

Cô khẽ kêu lên, như thể đã hiểu lời anh. Có thể cô nghe anh nói, vì chất peyote làm các giác quan của ai sử dụng nó thêm nhạy cảm. Có khi tiếng nói của anh là một phần giấc mơ của cô. Anh cảm giận kẻ đã làm cho cô như vậy. Nhưng bây giờ chưa phải là thời điểm thích hợp cho những ý nghĩ trả thù. Với nghị lực sắt đá, Hawk nén những ý nghĩ này lại.

Trước mặt họ là một chỗ bị nước xói mòn. Hawk dẫn ngựa đi tới đó. Trên chỗ cát sỏi này họ sẽ không để lại dấu vết gì. Người khác sẽ không phân biệt được dấu chân họ với dấu chân dê cừu ngày ngày vẫn thường qua đây.

Đi tiếp cách khe đất này trăm mét đất sụt tạo ra một mảnh đất đầy sỏi. Hawk thúc ngựa đi lên.

Người ngựa bám bước làm đất đá bị xô đầy xuống đất. Trên đó đầy các tảng đá nằm dọc ngang, đất bị mặt trời thiêu đốt cứng lại như đá. Hawk men theo con đường mòn tới cạnh vách núi nơi có túp lều bỏ không của mẹ anh.

Anh còn cưỡi ngựa đi chừng hai dặm nữa. Cái đích đã ở trước mặt họ, dưới rìa khe núi. Anh dừng ngựa, quàng dây cương lên yên, buộc ngựa lại. Anh bế Lana nhẩy xuống, thận trọng đặt cô nằm cách xa lũ ngựa đứng dậm chân. Rồi anh quan sát xung quanh. Họ sẽ phải đi bộ phần cuối cuộc hành trình. Lần cuối cùng anh men theo lối hẹp treo lên hang động trong sườn núi đá cách đây đã lâu lắm rồi. Có thể gió mưa đã xói mòn đã xoá mất lối hẹp đó.

Hawk bò ra quan sát lòng khe núi. Sườn khe núi trông hoang vu trong ánh sáng buổi sáng. Nhưng cũng có một vài sinh vật sống ở đây. Một chú gà rừng bới các lỗ tìm thấy trong tảng đá, một chú thỏ tai dài đang rửa mặt, thỉnh thoảng ngừng lại nghe ngóng.

Gần như ngay dưới nơi Hawk đứng có mạch nước. Đây là nguồn nước duy nhất trong khắp vùng. Anh nhớ lại, ngay trong những năm hạn khô nguồn vẫn có nước chảy ngầm trong lòng đất. Nhưng ở nơi nước từ trong núi đá chảy ra cây cối mọi um tùm. Một cây sồi trong số đó to lớn tới mức vươn lên chấm sát rìa vách đá. Cành lá rậm rạp của nó che khuất toàn bộ cửa hang. Không ai nhìn thấy hang, ngoài những người biết ở đây có cửa hang.

Con đường mòn kết thúc ở rìa hẹp ngoài miệng hang. Từ đây vách đá dường như dốc đứng. Những người bản xứ trước đây đã đeo những chỗ vịn tay trong đá, nhờ vậy có thể leo nhanh được lên cao. Hawk hy vọng chỗ vịn tay còn chắc chắn, vì đó là đường ngắn nhất tới nguồn nước. Nếu không, anh sẽ phải thòng dây xuống hoặc đi vòng khe núi và trong trường hợp này sẽ để lại dấu vết cho những kẻ đuổi theo.

Từ nơi đây không nhìn thấy mái nhà tròn của túp lều. Nhưng anh thấy được những gì còn lại của khu nhốt ngựa và hàng rào gỗ.

Hawk hài lòng, vì từ đây anh có thể quan sát được gần như tất cả những gì xảy ra trong khe núi. Anh thận trọng lần bước dọc bức tường liền với con đường hẹp đi tới túp lều.

Có những chỗ xói mòn đã xoá hẳn lối đi. Nhưng nếu con ngựa đi vững bước thì vẫn sử dụng được. Một tảng đá lớn rơi xuống che lấp đi một phần ba cửa hang và làm cho quang cảnh ở đây mang vẻ tự nhiên hơn. Khi bước vào bóng tối lạnh lẽo của hang, Hawk xẹt diêm, giơ cao lên. Lòng hang tạo thành khoảng trống rộng đủ lớn để chứa đựng được hai người và cả hai con ngựa. Anh nhớ đúng như thế, nhưng anh không hoàn toàn tin vào trí nhớ vì kích thước trong con mắt một đứa trẻ có thể hoàn toàn khác kích thước thật.

Hawk đi ra khỏi hang, lần xuống chỗ Lana nằm và hai con ngựa. Anh bế Lana lên tay, đưa cô vào hang, xếp chỗ cho cô nằm thoải mái như có thể được, rồi trở lại dắt con ngựa. Trước tiên là con ngựa của mình, sau đó con ngựa của Lana. Thấy Lana vẫn chưa tỉnh ngủ, anh lại trở ra ngoài hang.

Vị trí mặt trời trên nền trời buổi sáng nhắc nhở anh rằng không còn nhiều thời gian nữa. Khi Chad phát hiện ra anh và Lana biến mất, anh ta sẽ cho truy lùng ngay lập tức. Hawk đoán những kẻ truy lùng sẽ chia thành hai nhóm. Chắc Rawlins sẽ đề nghị như vậy. Chad thì sẽ không nghĩ ra được điều ấy. Một nhóm sẽ đi ngựa đuổi theo, nhóm còn lại, sẽ do Chad chỉ huy, đi ô tô tới khe núi. Tuỳ thuộc vào việc họ có nhanh chóng nhất trí với nhau được hay không, nhiều nhất khoảng hai giờ nữa, nhóm đầu tiên sẽ tới đây.

Nhóm người thứ hai làm Hawk lo ngại hơn. Ngoài ra anh còn phải tính đến sự khôn ngoan của Rawlins. Anh quay trở lại một dặm. Những nơi móng chân ngựa để lại vết trắng trên sườn núi đá, anh đều rắc cát lên. Anh biết tốt nhất nên dùng bàn chải, nhưng anh không có bàn chải trong tay. Anh thận trọng quay mặt ẩm thẫm màu của những hòn đá xuống, để mặt khô lên trên. Và anh luôn chú ý không cho chiếc dép da lông thú hỏ gót của anh dừng để lại dấu vết. Anh tìm thấy một vệt cỏ dê cừu thường tới gặm liền cắt ngay, lấy áo trùm lại đem về cho hai con ngựa.

Hawk hài lòng. Bây giờ chỉ những con chó săn tinh khôn mới có thể phát hiện ra dấu vết của họ. Anh trở về hang đổ một phần ba chỗ cỏ đã cắt được cho hai con ngựa, rồi bỏ số còn lại xuống đất bên cạnh vách hang. Anh rũ áo, mặc lại lên người. Anh gom nhặt cành cây và lá khô bị gió thổi hất vào hang để nhóm đồng lửa nhỏ. Rồi anh pha cafe. Anh thả giãn cơ bắp, biết rằng sẽ ít được ngủ trong 48 giờ tới. Anh dụi mắt, cảm thấy mệt mỏi rã rời. Rồi anh nằm xuống sàn hang, bình thản chờ đợi những việc sắp xảy ra.

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Chad thấy họ? Hawk cũng không hình dung được hết người anh cùng cha khác mẹ của anh sẽ tức giận đến mức nào. Anh chấp nhận mọi việc và chuẩn bị đối phó với cái xấu nhất.

Chương 22

Lana từ từ mở mắt trong bóng tối. Phải khó khăn lắm cô mới quen được. Ở đâu đó rất gần bên, con ngựa dầm chân không yên. Cô thấy gió thoảng bên mình. Ánh sáng le lói chiếu lại. Cô cố giữ ánh mắt trong mắt. Thân hình một người đàn ông bên đồng lửa nhỏ hiện ra rõ dần. Bàn tay anh cầm cái cốc thiếc. Đột nhiên cô nhận ra giường nằm cứng cáp, không êm ái và trời tối quá. Hình như cô đang ở trong khu lều trại dọc đường mòn gia súc ra chợ. Cô quay đầu sang bên để xem Carol còn ngủ hay đã thức và bị chói bởi ánh sáng chiếu thẳng vào từ bóng tối. Giờ cô đã tỉnh dậy hẳn. Có hai con ngựa bị buộc dây đứng bên nhau. Xung quanh toàn là những phiến đá, tảng đá. Trong ánh nhập nhoạng cô nhận ra con ngựa mình cưỡi hôm qua. Còn con ngựa kia sẫm màu hơn và cao to khỏe hơn.

Cô dần hiểu ra mình đang ở trong một cái hang. Lana vội ngồi thẳng dậy. Mắt cô lo sợ nhìn về phía người đàn ông đang ngồi bên đồng lửa. Cử chỉ của cô làm anh chú ý. Cô nhận ra Hawk, nhưng sự có mặt của anh, sự hiện diện của anh không làm cô yên tâm.

Anh duỗi chân, đứng dậy đi lại chỗ cô. Anh đưa cô cái cốc cầm trên tay.

- Em uống cafe không? Chúng ta chỉ có một cốc và vừa dùng để pha, vừa dùng để uống - Anh không nói về địa hình lạ lùng xung quanh.

- Em ở đâu thế này? - Lana đón chiếc cốc từ tay anh, bối rối hỏi - Sao em lại đến đây?

- Anh đã đưa em đến tay - Hawk chậm rãi trả lời.

- Vậy nhưng... - Lana lại nhìn quanh - Đây là đâu? Sao em không hề biết anh đã đưa em tới đây?

- Em bị gây mê.

- Gây mê? Vô lý. - Cô cười không tin. Nhưng rồi cô trở nên nghiêm túc ngay khi thấy nét nghiêm nghị trên mặt anh - Anh đã làm gì thế? Khi em ngủ, anh đã cho em uống thuốc gì? - Câu hỏi của cô nghe ngạc nhiên bằng hoàng nhiều hơn vẻ lên án.

- Em đã từng nghe tới Peyote chưa? Có thể em biết được tổ này dưới cái tên Meskalin được chế từ ngọn cây xương rồng peyote. - Anh quỳ gối ngồi bên cô để cùng độ ngang với cô, cố giữ ngồi xồm thẳng bằng.

- Meskalin? Có, em biết thuốc này. - Lana đã từng nghe nói tới - Đó là một loại dược tố không gây hại có tác dụng mở rộng khả năng nhận thức - Cô kể lại những gì còn nhớ được - Anh cho rằng em đã uống thuốc này à?

- Loại thuốc này thường được pha chế trong trà. - Hawk bổ sung thêm.

- À! Đúng rồi, trong trà - Lana bắt đầu hiểu ra những gì anh dự đoán trong đầu, nếu không có chẳng thể hiểu nổi tại sao anh lại nói tới nó trong lúc này.

- Có lẽ trong trà hoa quả? Em thường uống mỗi ngày một cốc trước khi đi ngủ mà. Mọi ngày Carol đem trà lại cho em.

- Nhưng tối qua không phải Carol mà là Chad đã làm việc ấy?

- Đúng - cô gật đầu và cái lạnh buốt sống lưng làm cô bắt giác rung mình - Anh ấy nói bà Kathryn đem trà theo để trong phích cho em. Điều này giải thích mọi giấc mơ em đã có, phải vậy không anh? Tại sao em không sớm nhận ra việc này nhỉ? - Càng biết thêm sự thật, Lana càng ngạc nhiên - Nhưng làm sao anh biết được?

- Đêm qua, anh đã có đánh thức em ra khỏi cơn ác mộng và anh biết biểu hiện bề ngoài của người bị gây mê bằng peyote. Nhà thờ Quê Hương Mỹ dùng chất này trong một số nghi lễ tôn giáo, tất nhiên dưới sự kiểm soát chặt chẽ. Khi tìm thấy cái phích trong túi yên ngựa của Chad thì điều nghi ngờ của anh được khẳng định.

- Nhưng vì sao họ làm thế? Họ hy vọng đạt được gì?

- Thời gian chìm đắm trong giấc mơ và ý thức bị mơ hồ đi kéo dài khoảng mười hai giờ. Chất độc mất tác dụng sau 24 giờ. Nhưng nếu sử dụng thường xuyên, và tối nào em cũng dùng nó, thì em không còn hứng thú đối với bất kỳ việc gì trong vòng mười hai giờ tiếp theo. Em chẳng

thích gì nữa.

- Đúng, đúng hết như vậy anh ạ. - Cô đưa tay lên ôm mặt vì đột nhiên hiểu ra thái độ lạ lùng của mình - Em không hiểu nổi vì sao em chán chường đến thế. Bây giờ em đã biết nguyên nhân.

Nhưng để làm gì?

- Từ lúc có những giấc mơ ấy em có ký bất kỳ giấy tờ nào chưa đọc kỹ không? - Hawk hỏi, chăm chú quan sát cô.

- Không. Em... - Rồi cô nhớ lại - Chad đưa ra vài giấy tờ nói em kí vào. Anh ta giải thích đó chỉ là thủ tục để có thể thay em sử dụng số cổ phần.

- Em có ký không? - Môi anh bặm lại thành một vệt mỏng.

- Không. Em không có hứng thú đọc giấy tờ đó. Và mặc dù anh ta giải thích nội dung trong đó, em cũng không ký.

Lana rất mừng là cô đã không ký.

- Em không hiểu vì sao anh ta thúc em đến thế - Cô nhìn anh, đọc được trên mặt anh sự nghi ngờ đối với Chad. - Anh ta tìm cách lừa dối em bằng cách này hay cách khác. Vì thế tẩm được tổ kia vào trà để em uống?

- Anh gần như có thể đảm bảo với em như vậy. Em uống cafe đi, không có nguội hết mất. - Hawk nói như ra lệnh.

Cô nghe anh, uống một ngụm. Nhưng trong đầu óc cô những ý nghĩ bùng lên, lắng xuống rồi tung:

- Theo anh, nội dung văn bản đó là gì? Em đã chuyển nhượng quyền lợi nào đấy cho anh ta à?

- Có thể nhiều hơn thế - Hawk khô khan đáp lại - Đây chắc chắn là một văn bản pháp lý cho phép anh ta kiểm soát tài sản em vừa được thừa kế. Giống như giấy uỷ quyền trước công chứng cho anh ta quyền tự do hành động nhân danh em.

- Nhưng Chad có thiếu gì đâu, bản thân anh ta rất giàu cơ mà. Tại sao anh ta lại muốn vậy? - Lana không thể hiểu nổi lý do.

- Nhìn vẻ ngoài, anh ta sống rất sung túc - Hawk mỉm cười - Nhưng tại sao anh ta lại bằng lòng với một nửa khi có con đường chiếm đoạt được tất cả - Anh bốc nắm bụi đọng trên sàn hang và để bụi rơi lọt qua kẽ ngón tay - Còn có lý do khác nữa. Suốt đời mình Chad chỉ là người thứ hai. Ở chỗ Kathryn, Chad luôn đứng sau J.B. Kể cả Carol, Chad cũng nhận từ tay kẻ khác. Trong sự nghiệp kinh doanh, Chad đứng sau J.B. Có thể anh ta cũng nghĩ là người thứ hai sau anh. Chad căm thù việc phải chia sẻ. Buộc hiểu rằng phải chia sẻ tài sản thừa kế với em là điều nặng nề hơn những gì anh ta có thể chịu đựng được.

- Thế mà em cứ nghĩ anh ta tốt bụng và quý mến mình - Cô lắc đầu, ngượng ngập về tính nhẹ dạ cả tin của mình. - Em đã nghĩ anh ta giống ông John, chu đáo và sẵn lòng giúp đỡ.

- Đúng là J.B. rất chu đáo và sẵn lòng giúp đỡ - Hawk trả lời - Nhưng lẽ ra ông phải biết được khi để lại cho em tài sản của mình, ông sẽ làm em trở thành con mồi ngon để vồ đối với những kẻ vô lại ở đất nước này. Có lẽ vì thế Chad mời em về điền trang để hản giảnh lấy sự kiểm soát tài sản của em.

- Nhưng tại sao anh ta lại gây mê em? Em đã tin tưởng anh ta đến vậy cơ mà? - Lana đưa ngón tay chải mái tóc - Em không hề một lần nghi ngờ anh ta, kể cả sau khi nói đến điều đó với em. Em đã tưởng anh thành kiến với Chad.

- Có thể anh ta lo ngại rằng sự lịch thiệp của dòng họ Faulkner không phát huy được tác dụng trong trường hợp em. Chắc anh ta đã phát hiện ra em không dễ bị mê hoặc như những người khác - Anh nâng cằm cô lên - Hay là...

Mắt anh nhìn cô dò xét. Trái tim cô đập rộn ràng và cơn run rẩy lan truyền khắp người cô.

- Em rất dễ bị mê hoặc, bị chinh phục bởi tính lịch thiệp của dòng họ Faulkner, nhưng đối với Chad thì không. - Cô nói.

Hawk ôm choàng lấy cô và hôn say đắm. Cảm giác hạnh phúc ngập tràn trong anh, nhưng anh tự kiềm chế, Lana cảm thấy cô đang rất gần anh, tác dụng của chất peyote càng làm mềm yếu cảm giác của cô. Hawk kết thúc chiếc hôn kéo dài, đưa ngón tay lên nhẹ nhàng và âu yếm xoa môi cô.

- Trong tình hình đó, Chad phải nghĩ kế khác. Anh cho rằng anh ta đã tìm ra giải pháp khi ông Bobby xuất hiện ở điền trang.

- Tại sao? - Lana thất vọng khi Hawk buông cô ra.

- Nếu em không uống thì đưa cafe cho anh - Anh cầm chiếc cốc thiếc từ tay cô, đứng thẳng dậy - Việc chấp nhận cho ông Bobby ở lại điền trang hoàn toàn không phù hợp với bản chất của Chad. Nhưng ông già này biết lấy chất peyote từ đâu ra và có thể đem về cho Chad mà không bị ai phát hiện. Chad không thể tự mình làm được việc ấy. Ít nhất là làm việc ấy mà không bị phát hiện.

- Vậy có nghĩa là ông Bobby đã kiếm độc dược cho anh ta? - Lana thở dài.

- Có lẽ Chad đã trả công ông già rượu whisky. Anh hỏi ông ta lấy rượu đâu ra mà uống say vậy, ông nói đã bán phương thuốc thần tiên. Anh cứ nghĩ đó là những con mắt có hình ảnh ông thường bán đổi lấy rượu. Ai ngờ đó là độc dược. - Hawk nói - Ông ta còn nói bán cho người da trắng. Sự miêu tả của ông trùng với vô số người anh quen biết, kể cả Chad.

- Còn Katheryn và Carol - Lana bổ sung cho hoàn chỉnh danh sách. Những cái tên đó làm cô tức giận. Nhưng cô trấn tĩnh lại ngay - Em không thể hiểu nổi vì sao mình lại ngây thơ vậy. Không chỉ Chad mà cả hai người phụ nữ kia cũng vờn em như vờn một con ốc.

- Em không phải là người duy nhất bị họ làm vậy. Anh cũng đã từng bị thế. Bị xúc phạm, anh nghĩ họ chỉ muốn tống khứ anh đi vì anh là một nhân chứng không được ưa dùng đến của thời đã qua rồi. Nhưng họ muốn đẩy anh đi là để anh không phát hiện ra mưu đồ của họ đối với em

- Hawk giải thích - Lẽ ra việc họ quan tâm chăm sóc em như vậy phải là lời cảnh cáo nhắc nhở anh. Bởi vì bất kỳ sự đe dọa thực tế và tưởng tượng nào từ phía anh đối với họ đều đã chết cùng với J.B.

- Em rất mừng là anh đã không bỏ đi - Lana nói. Nếu một mình, chắc cô không thể phát hiện ra được những gì xảy ra trước khi quá muộn.

- Chúng ta chưa xong đâu, Lana ạ - Hawk cảnh cáo cô.

Câu nói đó làm Lana trở về với câu hỏi đầu tiên của mình:

- Chúng ta đang ở đâu vậy anh?

- Anh sẽ chỉ cho em thấy. Em đi cùng anh. - Hawk nói và đưa tay ra cho cô nắm vào để anh kéo cô dậy.

Cô gạt tấm chăn bọc đôi chân xuống, nắm tay anh đứng dậy. Cô vẫn chưa thật tỉnh hẳn. Anh dẫn cô đi ra cửa hang. Bên ngoài, ánh mặt trời lấp lánh le lói giữa những cành lá cây và vẽ hắt lên thành vòm hang những hình ảnh tưởng tượng phong phú. Lana đứng lại ở rìa ngoài và nhìn thẳng xuống khe núi. Mắt cô quen dần với ánh nắng chói lòa. Cô nhận ra con đường mòn hẹp dẫn tới rìa khe núi.

- Em có nhìn thấy mái nhà ở gần lối vào khe núi không? - Hawk chỉ tay hỏi

Theo hướng dẫn chỉ của anh, cô nhìn một lát rồi gạt đầu. Cô còn nhận ra được mái nhà cong cong.

- Lúc còn bé, anh đã sống với mẹ và em gái anh ở đó. Gia đình anh ở trong khu di trú của người Navajos - Cánh tay anh buông xuống, vòng ôm ngang hông cô.

- Tại sao chúng ta lại đến đây? - Cô quay về phía anh, nhìn lên hỏi. Sức mạnh của anh như tiếp thêm niềm tin vui cho cô.

- Vì anh muốn em mấy ngày liền không bị đầu độc thêm. Có lẽ ngày mai độc dược trong em sẽ hết tác dụng. - Mắt anh vuốt ve thân hình cô như muốn chiếm giữ và đầy đam mê - Bây giờ mọi cảm giác của em còn chịu ảnh hưởng của độc dược. Đây cũng là lý do vì sao anh chưa muốn yêu em. Anh muốn em cảm nhận anh với tất cả các giác quan tỉnh táo khỏe mạnh của em. Lana thấy anh nói có lý, mặc dù cô đang khao khát được anh yêu.

- Còn lý do khác? - Cô tò mò hỏi.

- Chúng ta sắp sửa có khách đến thăm - Ánh mắt anh quét nhìn khe núi, rìa khe và lối vào khe núi.

- Anh chưa giải thích cho em nghe vì sao anh chọn địa điểm này. Phải có hàng tá chỗ khác chúng ta đều có thể ẩn trú được.

- Rawlins và một vài người khác làm việc lâu năm ở điền trang thông thạo từng tấc đất ở điền trang như anh. Ở đó chúng ta không thể ẩn náu được. Nhưng chỗ này... - Anh gạt đầu ra hiệu bao trùm toàn bộ khu vực - ... là quê hương của riêng anh. Rawlins biết vị trí túp lều của mẹ anh, nhưng anh dám cược rằng ông ta không hề biết gì đến cái hang đá này.

- Vậy ra anh đợi Rawlins ở đây.

- Chad sẽ đến trước Rawlins sẽ nói cho anh ta hay phải đi thế nào. Nhưng ông ta sẽ truy lùng

theo chúng ta cùng với vài kỵ sĩ được lựa chọn cẩn thận và biết giữ mồm giữ miệng.

- Ông ấy sẽ lần theo dấu vết của chúng ta. Dấu vết sẽ dẫn ông ấy tới thẳng đây, phải không anh?

- Cô lo lắng hỏi.

- Tới cách đây khoảng một dặm ông ta sẽ mất hết dấu vết, nếu không bị mất từ trước đó. - Hawk quả quyết và chăm chú nhìn cô. Anh âu yếm đưa ngón tay lên vuốt má cô - Lana ạ, có lẽ anh đã đẩy em vào một tình trạng không hay. Trước đây tất cả những gì em có thể bị mất đi là tiền của. Còn bây giờ, ai mà biết được Chad sẽ phản ứng như thế nào?

Lana nhận thức được tình trạng nguy hiểm hiện nay của mình:

- Em không sợ! - Đó cũng là sự thật. Việc biết tính chất nghiêm trọng của tình hình làm cô can đảm thêm.

- Chừng nào chúng ta không đi lại lộn xộn ở trên đây thì chẳng ai phát hiện ra chúng ta. Chúng ta có thể ẩn náu ở đây tới lúc họ chán cuộc tìm kiếm chúng ta.

- Còn ăn uống thì sao?

- Trước khi cùng em ra đi, anh đã mạn phép họ lấy bớt đồ ăn dự trữ của đoàn để đem theo - Hawk nhếch mép thú nhận - Còn về nước uống, ngay dưới chân chúng ta là nguồn nước.

- Làm sao đem nước lên đây được? - Lana lo lắng hỏi.

- Em không nhìn thấy chứ, bên vách đá có chỗ vịn tay để đi xuống đáy khe. Anh chỉ cần mò xuống đổ đầy nước vào chai.

Nhìn thấy dốc đá đứng, Lana rùng mình.

- Nếu anh ngã xuống gãy cổ thì sao?

Tiếng cười khê khùng khục trong cổ anh. Anh kéo cô sát vào mình:

- Tại sao anh lại làm những việc ngốc nghếch ấy? - Anh hôn lên má cô - Anh sẽ cẩn thận - anh hứa.

Cô lắc đầu, áp trán vào vai anh:

- Chúng ta không thể ở đây mãi mãi được. Mấy ngày nữa thì sao?

- Thì khi ấy chúng ta phải tìm cơ hội để gặp Chad - Anh có ngay câu trả lời.

Lana nhắm mắt lại. Cô khoan khoái nghe Hawk nói từ "chúng ta".

- Anh đã có lần nói với em rằng anh không bao giờ can thiệp vào công việc của người khác. Bây giờ anh đang làm việc đó đấy.

- Bây giờ khác... - Anh đột nhiên ngừng giải thích, ấn ngón tay vào vai cô. Lana cảm thấy toàn thân anh căng ra. Cô ngẩng đầu để xem có chuyện gì. Trong giây lát trước khi Hawk nhắc, cô đã nghe thấy tiếng xe.

- Họ đến - Anh đẩy cô đi vào hang - Em dập tắt lửa đi và giữ cho lũ ngựa đứng yên. Đống lửa nhỏ đã gần tắt ngấm. Lana chỉ cần dùng một vốc bụi trên sàn hang thả xuống cũng đủ làm nó tắt ngấm. Cô đi lại chỗ hai con ngựa, vuốt ve mũi con ngựa của Hawk, trong khi con ngựa của cô ghé đầu vào vai cô. Cô cảm giác rất căng thẳng khi nhìn ra cửa hang. Hawk nằm sấp ở đó. Cô ước ao được nằm để quan sát những gì xảy ra, nhưng cô phải ở đây nên chỉ phỏng đoán và lắng nghe những tiếng động nghe thấy được.

Chiếc xe dừng lại, động cơ xe tắt. Người ta nghe thấy tiếng kim loại va chạm vào nhau khi mở đóng cửa xe. Rồi im lặng. Lana cố gắng nghe, tưởng nghe được cả những tiếng nói. Có khi chính cô đã lầm tưởng, cô cũng không dám chắc. Con ngựa cũng hướng đầu ra cửa hang, động tai lắng nghe. Lana nhớ tới nhiệm vụ của mình là giữ yên lũ ngựa nên lại vuốt ve vỗ về chúng.

Thời gian cứ thế trôi đi. Cô tưởng phải trôi qua đến mấy tiếng rồi. Lana vẫn ở bên mấy con ngựa, giác quan của cô căng lên, hướng vào bất kỳ cái gì từ ngoài kia dội vào. Nhưng cô còn cảm thấy tác dụng của dược tố. Rồi Hawk, bò lùi vào hang, đứng thẳng dậy và tới bên cô.

- Chuyện gì vậy anh? - Lana thì thầm, nhìn dò xét vẻ bình thản trên mặt anh. - Họ đi khỏi rồi à?

- Không - anh lắc đầu khẽ nói - anh nghĩ Chad định đợi xem Rawlins phát hiện ra dấu vết chúng ta không.

- Còn lâu nữa không anh?

- Chắc suốt buổi chiều. Cũng có thể lâu hơn thế. Dò dấu vết là việc làm rất chậm chạp. Rawlins sẽ đi ngựa.

- Anh nói ông ta sẽ mất dấu vết ở cách đây một dặm cơ mà - Cô nhắc anh nhớ lại.

- Trong trường hợp này, ông ta sẽ cử người về báo cho Chad, còn bản thân sẽ ở lại xem xét vùng xung quanh. Ông ta sẽ cưỡi ngựa đi vài vòng xung quanh nơi mất dấu. Ông ta không đầu

hàng nhanh chóng vậy đâu. - Dường như Hawk chẳng bị tác động gì. Anh đi sâu vào hang, lấy một ôm cỏ ra cho ngựa - Em đi nghỉ đi. Hôm nay sẽ là ngày dài đấy.

Ở trong hang buồn tẻ và khó chịu hơn vì phải tránh không gây tiếng động và đi lại không cần thiết. Đúng như Hawk dự đoán, khoảng gần trưa có người cưỡi ngựa tiến lại gần túp lều. Hơn hai giờ sau thêm hai người nữa đến. Chốc sau, Lana nghe tiếng cửa xe đóng sập lại và tiếng xe nổ máy lần đi.

- Họ đi hả anh? - Lana thì thầm từ chỗ đứng gần hai con ngựa.

- Không! - Hawk bò trong bóng vách hang ra cửa - Chad đi rồi. Nhưng rõ ràng Rawlins và người của ông ta vẫn còn ở lại cắm trại ở đây. Họ đã thả ngựa gặm cỏ và nổi lửa.

Lana nén tiếng thở dài, nhìn bao tải đựng đồ ăn.

- Chúng ta cũng đi ăn thôi. Em sẽ pha cafe và chuẩn bị món ăn - Cô đề nghị. Nhưng cô chưa kịp mở bao thức ăn. Hawk đã đến bên.

- Không đốt lửa và đun cafe em ạ - Anh ra lệnh - Chúng ta sẽ ăn lạnh như lúc trưa. Còn đủ bánh mì và thịt ở đây.

- Tại sao? - Cô phản đối.

- Đến bây giờ họ chỉ phỏng đoán chúng ta đang ở trong vùng này. Nhưng nếu người thấy mùi thức ăn hay trông thấy ánh lửa họ sẽ biết rằng chúng ta đang ở đây.

- Anh nói đúng, em xin lỗi - Cô ngập ngừng nói.

Cả thịt và bánh mì đều đã hơi khô cứng, nhưng họ có nước để nuốt trôi. Bữa ăn khô và nhạt, không ngon miệng. Cốc cafe nóng xua tan cái lạnh giá của màn đêm đang xâm nhập dần vào hang từ lúc mặt trời lặn dần rồi mất hẳn. Lana quán chần quanh người, ngồi xồm bên hai con ngựa. Họ biết đốt lửa đêm cũng quá nguy hiểm. Những người đàn ông đang ngả trại trong lòng khe núi sẽ nhìn thấy. Lana hiểu đêm nay không thể đốt lửa, và cô khẽ rung mình.

Hawk rời vị trí quan sát của mình đi vào giữa hang. Anh lấy ra bộ chăn đệm ngủ, cắt dây buộc và trải giữa hang. Anh nhìn Lana, nói:

- Không cần cả hai chúng ta đều mất ngủ. Em ngủ đi cho khỏe. - Anh khoác túi đựng đồ ngủ sau lưng rồi quay trở ra cửa hang.

Lana nhìn chỗ ngủ Hawk chuẩn bị cho cô. Cô không nằm xuống đó mà đứng dậy, đến bên Hawk đang ngồi duỗi chân, lưng tựa vào vách hang.

- Anh để em gác thay cho chốc lát, anh đi ngủ đi - Cô đề nghị.

Trong ánh trăng nhợt nhạt, cô nhìn thấy những nếp nhăn mệt mỏi quanh miệng anh. Anh lắc đầu:

- Em nằm xuống nghỉ đi - Anh khẽ ra lệnh.

- Nếu anh không ngủ, em cũng không ngủ - Lana quỳ xuống bên cạnh anh - Em ở đây, bên anh. Anh ngần ngừ. Rồi anh nhấc tay mở tấm chăn đang khoác trên mình. Lana hiểu đó là lời mời. Cô gục đầu vào vai anh. Anh trùm tấm chăn che kín hai người.

- Thế này ấm hơn anh ạ - Cô khẽ nói.

- Hmmm - cô nghe thấy tiếng đập của tim anh và hơi thở của anh trên mái tóc - Ấm hơn, nhưng rồi sẽ đến lúc quá ấm đấy - Anh cười khẽ và thì thầm

Cô mỉm cười trong bóng tối, cảm thấy thoải mái, dễ chịu và khoan khoái trong vòng tay anh khi được lan truyền hơi ấm từ cơ thể anh.

Chương 23

Hawk mở bừng mắt khi nghe thấy tiếng vỗ cánh. Anh bực tức nhận thấy mình cũng đã ngủ thiếp đi. Bao lâu rồi? Anh nhìn mặt trời treo lơ lửng. Có lẽ hai giờ, chứ không nhiều hơn. Lana nằm trong vòng tay anh, nặng trĩu. Cô bình thần thở đều trong giấc ngủ say. Người anh mệt mỏi, tê cứng vì ngồi bất động lúc lâu. Dù tê cứng anh cũng không muốn cử động. Có cái gì đó làm con chim giật mình, vì thế anh ngồi lặng im lắng nghe. Đột nhiên anh có thể phân biệt được các loại tiếng động. Lá cây xào xạc trong gió và có ai đó hay con gì đó đi trên cỏ cao. Rồi anh nghe tiếng vó ngựa vỗ vào mặt đất, thẳng từ dưới vọng lên và không chỉ có một con ngựa.

Anh để bàn tay bịt miệng Lana, đánh thức cô dậy và dập tắt mọi tiếng động ngay từ đầu. Cô cựa quậy dưới áp lực bàn tay anh. Có tiếng ngựa hí, tiếng sỏi đá lao xạo dưới gót ủng. Hawk nhìn hai con ngựa trong hang, hình như chúng chẳng hề quan tâm gì tới những tiếng động này. Tiếng tay vục vào nước báo cho Hawk hay họ đã tìm thấy nguồn nước.

- Ô, nước mát quá. Tôi chưa bao giờ được uống nước mát đến như vậy - Hawk nhận ra giọng của Bill Short.

- Đổ đầy chai đi, trước khi thả ngựa xuống - Rawlins ra lệnh.

- Sao nó có thể biến mất không để lại dấu vết gì được nhỉ? - Short hơi ngạc nhiên hỏi - Tôi cho rằng nếu nó đi qua đây thì nó đã đi khỏi từ lâu rồi.

- Việc đó chứng tỏ nó khôn ngoan lắm. Nó định lừa chúng ta mất thời gian vào việc tìm kiếm dấu vết của nó. Trong lúc nó đã cao chạy xa bay từ lâu thì chúng ta cứ luẩn quẩn ở đây.

- Nhưng nó đi đâu?

- Đa số người Navajos có lẽ mùa hè trong núi. Tôi đoán Hawk đã đem cô gái tới đó - Rawlins nói - Có thể nó đã tới nơi và đang cười nhạo chúng ta. Nhưng khi ta gặp nó, nó sẽ hết cười thôi.

- Ông biết phải tìm nó ở đâu bây giờ không? - Câu hỏi của Short nghe nản chí.

- Tôi nhớ J.B từng nói tới một vài nơi trong núi có nước. Nếu trước đây không tìm ra dấu vết của nó, chúng ta phải tìm ra những nơi có nước này. - Rawlins cố thuyết phục Short.- Thôi đi tiếp thôi.

Có tiếng da yên ngựa cọ vào nhau ken kết và tiếng ngựa lội qua dòng nước. Rồi mặt đất rung ngân tiếng vó ngựa. Hawk đợi tới khi những tiếng động mất hẳn. Anh buông Lana ra để cô đứng dậy được quan sát hai người cưỡi ngựa đang đi xa dần.

- Họ đi xa rồi à? - Lana hỏi tràn trề hy vọng lúc anh quay lại nhìn cô.

- Anh không biết chắc. Em cho ngựa ăn uống nhé - Anh nói và quàng tấm chăn lên quanh vai.

- Anh đi đâu đấy?

- Có thể chỉ vì tò mò - Hawk đùa - Anh chỉ muốn chắc chắn xem chúng đi hay chưa hay chỉ giả vờ nói chuyện vậy để lừa chúng ta. Anh về ngay thôi - Anh nói rồi đi men theo con đường nhỏ xuống khe núi.

Nửa giờ sau Hawk trở về:

- Họ đi rồi - Anh quả quyết và như vậy là đã trả lời câu hỏi cam lạng trong mắt cô. - Họ đi lên núi về phía tây. Trong việc này Rawlins đã mắc bẫy chúng ta. Chúng ta sẽ được yên ổn vài ngày. Lana nhận thấy sự mệt mỏi trong giọng nói của anh khi anh vừa nói vừa ngáp dài. Những đường nét quanh mắt anh hằn sâu xuống thành nụ cười mỉm:

- Nếu có cafe và đồ ăn nóng, em sẽ thấy thế nào?

Trong lúc cô thái thịt hun khói đem theo, Hawk đốt đồng lửa nhỏ. Hai người truyền tay uống cốc cafe, đợi thịt hun khói rán cháy cạnh trên chảo. Lana lấy nước hoà bột trứng đổ lên trên mỡ thịt hun khói của mình. Đó là bữa ăn ngon miệng nhất của cô từ nhiều năm nay.

- Còn mấy ngụm cafe cho em đây! - Hawk đưa cốc cho cô.

- Chúng ta hết nước rồi - Cô nói trước khi uống cafe, khoan khoái thưởng thức hương vị của nó. Nó làm cô sống lại, nhưng cơ bắp cô còn tê mỏi vì tư thế ngủ khó chịu đêm qua.

- Để anh đi lấy nước - Anh đứng dậy, quàng tấm chăn lên vai - Lũ ngựa cũng cần thêm cỏ.

- Anh đợi em với - Lana uống ngụm cafe cuối cùng cố không để rớt ra một giọt - Em đi cùng anh.

- Cái gì? Ngã gãy cổ đẩy em ả - Hawk đùa.

Lana hình dung ra con đường anh đã tả với những mấu tay vịn trên vách đá. Cô nhún vai.

- Hồi ở Colorado em đã từng tập luyện leo núi. Việc ấy chẳng hề nguy hiểm và chẳng có gì đặc biệt cả. Những gì anh làm được, em cũng có thể được. - Rồi cô bổ sung điều quan trọng nhất - Ở trên cao này em không chịu được. Em chóng mặt lắm. - Thực ra không đến mức đó, nhưng cô không muốn ở lại một mình.

Hawk ngập ngừng giây lát rồi đồng ý:

- Được, em đi cũng được. Anh đi trước.

- Như thế nếu em ngã, anh có thể đón đỡ em - Cô đùa.

- Hay! Hay quá - Hawk mỉm cười, quàng chiếc chăn lại phía cô - Em ném chăn này xuống cho anh đừng cố mang về cho ngựa.

Cô theo anh ra tận rìa bức tường bên ngoài hang, chăm chú nhìn anh vắt người, chân dò từng

chỗ để tựa. Anh biến mất nhanh chóng khỏi tầm nhìn của cô. Lana nén thở cho tới khi chân anh chạm lòng khe. Cô gấp chăn ném xuống cho anh.

- Giờ đến lượt em - Hawk kêu, vòm tay qua miệng để làm loa để cô nghe rõ hơn - Nếu muốn, em có thể quyết định khác đi cũng được.

- Không, không đâu!

Lana bắt chước động tác của anh, vắt người bên rìa tường, chân rờ tìm chỗ bám. Cô không biết phải bắt đầu như thế nào, nhưng khi đã đi được bước đầu tiên thì chỉ có một con đường xuống. Cô sử dụng những chỗ để trụ chân, luôn sợ rơi nhào xuống. Xuống tới nơi, đầu gối cô còn run rẩy. Tay Hawk đặt bên hông cô và đỡ cô xuống mấy bậc cuối cùng. Lana muốn trách anh miêu tả không chính xác. Chỗ vịn trụ của bàn chân và bàn tay giờ nhỏ lại chỉ còn đủ cho ngón tay và ngón chân. Nhưng cô rất vui khi xuống tới nơi an toàn và có thể được ở bên anh.

- Tim em còn đập loạn không? - Mắt Hawk mỉm cười.

- 100 nhịp một phút - Lana thú nhận.

- Em đổ nước vào chai, trong khi ấy anh đi cắt cỏ cho ngựa - anh đưa cô chai nước.

- Anh không sợ để lại dấu vết và khi trở lại họ lần mò ra chúng ta à? - Cô hỏi

- Họ đã đi ngang dọc khe núi, do đó không thể phân biệt được dấu vết của họ với dấu vết của chúng ta để lại - Anh nói làm cô yên lòng.

Anh rút con dao thợ săn vẩn dất bên sườn, cắt cái chặn đi lại chỗ đám cỏ mọc cao đã ngả vàng dưới mấy gốc cây. Lana cầm chai đi mấy bước tới chỗ lấy nước, nơi nguồn nước phun lên khỏi mặt đất, nước chảy qua vài tảng đá vào một hố trũng, giống như bồn tắm. Trong nhiều năm nước đã xói thủng mạch chảy thoát ở phía cuối đặng kia của cái ao nhỏ. Ở đó nước chia ra chảy vào nhiều rãnh sáng bạc lấp lánh và biến mất dưới đám cỏ cao.

Lana nhúng chai nước, lắng nghe tiếng nước đuổi không khí trong chai. Nước lạnh như băng. Cô vốc tay lấy nước uống vài ngụm, rồi cô đập nước lên mặt. Lana rung mình. Nước mát lạnh làm cô tỉnh táo hơn. Khi đầy chai nước, cô dựng chai bên chân vách khe và đi lại chỗ Hawk đang bận rộn. Sau bụi cây, cô thấy một túp lều. Một túp lều nhỏ hơn ở cạnh đó thu hút sự chú ý của cô:

- Anh Hawk, cái gì đây? - Cô chỉ tay về phía túp lều nhỏ - Nhà để rơm à?

Hawk ngẩng đầu nhìn lên và lại tiếp tục công việc. Rồi anh nói mà không quay đầu lại phía cô:

- Không phải, đó là nhà xông.

- Nhà xông là cái gì? - Lana không hiểu.

Câu hỏi của cô làm anh thích thú:

- Là cái như tên gọi của nó. Là ngôi nhà để xông cho toát mồ hôi - Hawk ngừng tay - Em có thể nói đó là một dạng tắm hơn của người Navajos.

- Nghe thấy đã thấy thích rồi - Cô thì thầm khao khát - Em nghĩ có lẽ rất lâu rồi chẳng ai sử dụng nó nữa.

- Không phải, anh vẫn sử dụng nó mỗi lần tới đây - Anh cắt cỏ, buộc thành từng bó quăng lên tấm chăn đệm.

Lana nhìn túp lều nhỏ:

- Em không tin rằng chúng ta... - Cô quay về phía Hawk đang chăm chú nhìn mình bằng đôi mắt xanh.

- Nhà xông hoàn toàn dành cho đàn ông - Anh nói.

- Cấm phụ nữ à? - Cô hỏi giọng hơi thách thức.

Hawk nhìn về phía tây, Lana biết anh đang nghĩ tới Rawlins, đoán giờ ông ta ở đâu. Phút sau cô quên luôn những kẻ truy lùng hai người. Cô bỏ ngay ý định sử dụng nhà xông, cũng nhanh như khi nó đến với cô.

- Em cắt thêm cỏ đi - Anh cầm con dao xuống đất - Anh sẽ nhóm lửa để nóng đá.

- Theo anh chúng ta có thể... - Lana rút rè hỏi.

- Chúng ta không gặp thời điểm tốt hơn đâu. - Hawk cắt lời cô - Có thể ngày mai họ sẽ trở lại trên con đường khác.

- Anh đã thuyết phục được em - Cô hơi đỏ mặt, nhưng khẽ mỉm cười.

- Anh cũng muốn thế! - Anh thì thầm ngắn gọn.

Hawk biến mất trong chốc lát. Khi anh trở lại, Lana cũng đã cắt đủ cỏ chất đầy tấm chăn đệm.

Hawk đem lại một quả bí rỗng ruột, có hình dáng cái bình. Anh để quả bí sang bên, buộc tấm

chăn chứa cỏ lại.

- Anh chuyển cỏ về hang - Hawk nhắc bổng chăn gói cỏ choàng qua vai - Trong lúc chờ anh, em lấy nước vào quả bí này.

- Vâng!

Nhưng trước hết Lana quan sát anh trèo lên hang. Với bọc cỏ trên lưng việc trèo lên lại không phải đơn giản như khi xuống khe. Khi anh quàng chân lên rìa vực và trèo lên. Cô thở phào nhẹ nhõm, đi về nguồn nước.

Khi cô lấy đầy nước về rồi, Hawk vẫn chưa trở lại. Vì thế cô đi lại nhà xông. Một tấm chăn bẩn bụi bám đầy che cửa vào nhà xông bẩn thỉu. Lana nâng tấm chăn lên và thấy từ trong phả ra hơi nóng. Cô bước vào, thả tấm chăn rơi xuống che cửa như lúc trước. Vì túp lều nhỏ nên người ta có thể nhanh chóng đốt ấm nó. Tường đất xung quanh giữ lại độ nóng. Trong lều đầy những tấm đá phẳng. Lana nhúng ngón tay vào quả bí khô làm chum đựng nước, nhỏ xuống phiến đá vài giọt. Những giọt nước sôi sùng sục và bay hơi ngay lập tức.

Lana để quả bí lại trong lều, đi ra ngoài. Cô nhìn lên hang, không thấy Hawk đâu cả. Sự hấp dẫn của việc tắm hơi quá lớn. Không đợi được anh, Lana cởi quần áo, cô gấp áo sơ mi, quần bò và đồ lót cẩn thận, đặt cạnh cửa lều.

Trước khi làn gió lạnh mùa thu có thể làm gì được cô, cô đã chui vào lều. Lần này cô hoang phí vẩy nước lên các phiến đá và lập tức hơi nước bốc lên nghi ngút. Cô ngồi xuống sàn duỗi chân, chống tay ngả người ra sau. Mấy phút sau, hơi nóng ẩm đã trùm phủ lên người cô. Những cơ bắp đau mỏi của cô duỗi dần cả ra. Những nỗi căng thẳng cô chịu đựng 24 giờ qua tan biến dần. Cô hơi cúi đầu, nhắm mắt thích thú và khoan khoái thưởng thức.

Thoảng gió lạnh lướt qua trên da thịt cô. Cô mở mắt và thấy Hawk đứng bên

Anh chỉ còn xi líp, làn da anh nâu, mịn màng, suốt dọc từ chân cho tới vai. Mắt anh xanh long lanh nhìn cô. Lana cảm giác tim mình đập rộn ràng hơn. Cơ bắp anh lấp lánh trong ánh lửa. Cổ họng cô nghẹn lại, toàn thân cô căng ra.

- Đá nóng quá - Cô thì thầm - Em nghĩ anh không phản đối nếu em không đợi anh.

- Chẳng sao đâu - Hawk vẩy thêm nước lên các phiến đá và hơi nước bốc lên nghi ngút.

Lana nhìn những giọt mồ hôi như đọng lại trên lưng anh. Anh cởi nốt xi líp, thẳng tay quăng vào góc lều. Cơ thể anh lấp lánh. Bây giờ cô cảm thấy cả cái nóng bức từ bên trong mình.

Hawk ngồi xuống bên cạnh cô, kêu lên một tiếng hết sức khoan khoái. Ánh mắt anh dán vào cô. Cảnh hoang sơ, cái nóng bức của núi lửa và hình hài lộ liễu của cô. Lana ngồi lúi ra. Hawk dịch theo cô. Anh vuốt tóc cô, giữ chặt đầu cô để ngắm nhìn gương mặt ửng hồng của cô. Lana thở hắt khi môi anh chạm vào người cô.

Cô đưa tay đặt lên thân hình đằm mồ hôi của anh, để tay trượt lên những cơ bắp vạm vỡ ở lưng anh, sườn anh. Các bộ phận của cơ thể trở nên nặng nề và họ buông mình cho cái nóng ẩm và sự đam mê của chính họ.

Tay anh vuốt ve, mơn trớn làn da cô. Da thịt cô như bốc cháy dưới sự tiếp xúc với tay anh.

Những ngón tay sục sạo của anh lần lần thám hiểm từng li cơ thể cô. Chúng siết chặt cô, chúng nén lên cặp vú cô, trượt dọc theo cổ cô.

Người anh mang hương vị của đất. Cô hoàn toàn thuộc về anh.

Anh thôi hôn môi cô, để môi anh mơn trớn, vuốt ve má cô, cổ cô. Anh nhận cảm trên môi mình nhịp đập của mạch máu ở cổ cô. Môi anh cũng nóng ẩm trên làn da cô.

- Anh chờ đợi em lâu quá - Anh thì thầm bên tai cô. Giọng nói của anh hỗn hển, nghẹn tức. Lana cảm thấy được thiên thần nhắc bổng lên trời.

Khi đôi môi anh hôn lên ngực cô, ngón tay cô cài sâu vào mái tóc anh. Mồ hôi đã chia ngôi mái tóc trượt dài như lụa qua kẽ tay cô. Lana rùng mình. Anh ngậm bú bầu vú cô, làm nó cương lên cứng chắc. Cô đẩy đầu anh ra. Miệng anh càng ngậm bám chặt hơn, kích thích cô tới khôn cùng. Những chuyển động co thắt theo nhịp điệu của cô làm cho anh hiểu rằng cô đang hạnh phúc. Miệng anh và tay anh không ngừng mơn trớn khắp người cô.

Đôi môi rắn rỏi của anh trở lại miệng cô. Lưỡi anh đi tìm người yêu của nó. Anh nằm lên người cô và hai người hoà nhập vào nhau. Hơi nóng trong không khí ngập tràn phổi cô. Lana không thể thở được nữa dưới sức nặng của cơ thể anh.

- Anh quá nặng đối với em, anh Hawk ạ. Em không thở được - cô nói.

Anh ôm cô lần người, để cô nằm trên:

- Anh tưởng em thích tư thế cổ điển hơn - Anh thì thảo bên tai cô.
Rồi bàn tay anh lại ở bên cô, vuốt ve, xoa ấn, bóp khắp người cô. Hơi nóng như một cái hang vàng đối với họ khi cơ thể họ hoà nhập vào nhau và nhún lắc theo những nhịp điệu hoang dã. Lana gần như nghẹt thở vì sự đam mê hoang dã đó. Khi đạt độ thoả mãn tuyệt đỉnh, họ thấy đó như sự bùng nổ của cảm giác. Cơ thể họ tách lìa sang bên.
Cảm giác hưng phấn của Lana còn chưa tan lúc cô nằm gọn trong vòng tay Hawk. Cô không tìm được lời để mô tả, để thể hiện cảm giác của mình. Cô nhắm mắt, nghĩ tới những khoái lạc đam mê làm rung chuyển cơ thể mình. Hawk nằm bên cô, tay anh trượt trên làn da run rẩy của cô. Cô thì thầm câu gì đó phản đối mà trong thâm tâm không muốn vậy.
- Hơi nóng sẽ làm chúng ta kiệt sức hẳn đấy - Anh nhắc nhở và giúp cô đứng dậy.
Khi anh đứng thẳng dậy, cô còn nằm, chân hơi vất chéo sang bên. Đôi mắt bồ câu của cô rực sáng, tràn đầy âu yếm nhìn lên anh. Cô biết, cô thuộc về anh.
Mắt anh long lanh, như muốn chiếm hữu cô. Anh cúi người để đỡ cô dậy, nhưng rồi anh thay đổi dự định và bế bổng cô lên trên tay. Cô vòng tay ôm ngang lưng anh, hôn lên cổ anh và hôn tới tấp như mưa lên má anh, lên vai anh. Vị mặn trên lớp da ấm ấm của anh ngon lành hơn bất kỳ món tráng miệng nào. Cô đắm say buông mình chìm đắm trong sự hiện diện của anh.
Anh bồng cô ra cửa, vai gạt tấm chắn che sang bên. Sau cái tranh tối sáng trong nhà xông, ánh mặt trời chói sáng soi chiếu cơ thể hai người. Cô nhắm nghiền mắt áp chặt hơn nữa vào da thịt anh như thể chợt thấy khí lạnh bên ngoài quét lên da thịt mình. Hawk không đặt cô xuống mà cứ bồng cô đi tiếp.
- Ta đi đâu vậy anh? - Lana hỏi, ngón tay cái của cô quẹt vệt dài theo vai anh
- Sau khi tắm hơi, người Thụy Điển thường ngâm mình trong bể nước, đúng thế không em? - Anh trả lời.
Phải lát sau cô mới hiểu ý anh. Cô ngả đầu khỏi vai anh, tròn mắt nhìn anh, cô hiểu ra anh bế cô về phía nguồn nước. Ánh mắt cô quay lại nhìn anh và những cái nháy mắt nghịch ngợm trên mắt anh.
- Anh Hawk, anh định... chẳng lẽ... - Nhưng cô biết anh định làm gì - Không được! Để em xuống....- Lana hốt hoảng cố thoát khỏi vòng tay anh - Đừng, đừng làm thế anh!
- Anh để em xuống ngay đây mà - Anh hứa hẹn.
- Không, đừng thả em xuống nước - Cô phản đối. Cô không sợ hay tức giận, nhưng cô hải phần nghi lễ này.
- Được thôi - Anh dừng lại bên nguồn nước - Anh sẽ không dìm em xuống nước.
Cô cựa quậy trên tay anh. Đột nhiên anh buông tay giữ chân cô. Chân cô buông thẳng xuống nước lạnh. Lana giật mình. Nước lạnh bên đôi chân nóng ấm làm cô sợ hãi.
- Lạnh không em? - Hawk mỉm cười hỏi, tay té nước vào hông cô.
- Anh đã hứa cơ mà - Cô trách và cố đứng vững trên nền đá nhẵn trơn. Suýt nữa cô ngã nhào.
- Anh đã hứa sẽ không dìm em xuống nước - Anh nhắc cô nhớ lại và té thêm nước vào người cô.
Lana chống cự. Giờ cô dùng tay vốc nước hắt lại anh.
Anh nhảy xuống nước. Một trận chiến trong nước diễn ra. Hai người cười, gào thét lên phấn khởi, cọ sạch mồ hôi trên da thịt. Lana ướt sũng từ đầu tới chân, té nước loạn ra xung quanh. Một vốc nước bắn trúng mặt anh. Cô cười phá lên khi anh gạt nước trên mặt. Cô định hắt thêm lần nữa rồi lẩn tránh khỏi đợt phản công của anh, nhưng cô lỏng tay thả nước khi thấy anh đưa tay dụi mắt. Trò chơi bị quên ngay lập tức.
- Có bị sao không anh? - Cô đi về phía anh.
Lúc cô tới gần, anh đưa tay giữ chặt cô và kéo cô lại phía mình, ôm gọn cô vào lòng. Đôi môi rần rở của anh áp xuống môi cô. Con tim lại đập rộn ràng. Như đột nhiên cảm thấy yếu mềm, cô tựa người vào cơ thể cường tráng của anh, áp sát vào mỗi lúc mỗi chặt hơn. Môi cô hé mở ra dưới áp lực của miệng anh. Cô tìm kiếm mỗi tiếp xúc gần gũi hơn nữa với anh. Cô khao khát và để cho anh biết điều đó. Chính anh cũng khao khát cô.
Tay anh nhắc bổng cô lên cao tới mức môi anh ngậm được vào bầu vú của cô. Anh đặt một tay vòng ngang lưng, một tay dưới mông cô. Lana dang chân quàng vào hông anh, móng tay cô như ấn khắc vào lưng anh. Đùi cô áp chặt vào bụng anh khi anh bế cô lên bờ.
Đến bên gốc cây đại thụ, anh ép cô tựa lưng vào gốc cây, tay vẫn giữ chặt cô. Cô đã là của anh. Phải mãi sau đó mới cảm giác lại mặt đất ở dưới chân. Tay cô còn xiết chặt quanh anh. Cô hiển

dâng cho sức mạnh đàn ông của anh. Miệng anh lại sát miệng cô. Anh thì thào vào mái tóc tuyệt đẹp của cô:

- Lana, em là của anh - Giọng anh đe dọa - Không thằng đàn ông nào được động chạm vào người em - Anh ngẩng lên, bàn tay ấp mặt cô, ánh mắt như nuốt lấy cô.

Lana không thể động đậy được gì. Câu trả lời đồng tình của cô hiện ra trong mắt anh.

- Vâng - cô sung sướng thì thầm.

Hawk thở phào nhẹ nhõm. Sự căng thẳng trong anh biến mất. Anh nhìn cô, nói như khẳng định:

- Em bị lạnh?

Lana nhìn chân tay mình đã thấy đã nổi da gà. Bây giờ cô mới cảm thấy cái lạnh. Cô khẽ rùng mình.

Anh đứng sang bên, cầm tay cô:

- Ta nên đi mặc quần áo thì hơn. Nếu không em bị cảm lạnh đấy!

- Còn anh thì sao? - Cô hỏi lại.

- Da anh dày hơn da em, cả nghĩa đen và nghĩa bóng - Anh nói và đưa cô trở lại túp lều nhỏ.

Quần áo của anh được gấp để cẩn thận bên cạnh quần áo cô. Anh đi vào trong lều khi Lana mặc lại quần áo. Cô vừa kéo zipper quần bò của mình thì anh vận xi-lip quay trở ra. Anh cũng mặc quần áo nhanh như cô.

- Em có thể trèo trở lại hang được không? - Anh hỏi.

- Trèo lên dễ hơn trèo xuống - Lana trả lời.

Đúng thế thật. Nhưng Hawk ở dưới cho tới khi cô trèo hẳn được qua mép khe. Rồi anh treo lên, đem theo chai nước. Bóng tối trong hang lại bao quanh họ, trong đó hơi lạnh.

- Anh uống cafe không? - Lana hỏi.

- Có. Bây giờ có cafe uống thì thật tuyệt - Anh đưa cô chai nước.

Cafe pha xong, hai người ngồi cạnh nhau, truyền tay nhau uống từ cái cốc duy nhất. Họ thấy rất thoải mái và khoan khoái.

Hawk mệt mỏi vươn vai, đưa cô cái cốc:

- Anh phải ngủ một giấc. Trong vòng 48 giờ qua anh thiếu ngủ vì nhiều lý do khác nhau - Anh tỉnh ngịch liếc nhìn cô - Bây giờ anh phải ngủ bù!

Anh đứng phắt dậy, nhanh nhẹn như một con mèo, trái đệm ngủ ra. Rồi anh nằm xuống. Trước khi lấy mũ che mặt, anh nhìn cô, nói:

- Chắc không ai đến thăm chúng ta đâu. Nhưng tốt nhất em cứ gác trong lúc anh ngủ nhé.

Anh ngủ thiếp đi ngay. Lana chú ý tránh gây tiếng động, đi lại rất nhẹ nhàng. Cô tìm thấy cái lược trong túi yên ngựa của anh. Cô ngồi xuống cửa hang trần ngập ánh mặt trời vàng rực chải mái tóc rối bù. Hawk ngủ, tay khoanh trên ngực như thể muốn giữ để cái lạnh không xâm nhập vào gần. Cô lấy tấm chăn đệm, rũ cho sạch hết cỏ bám và đắp lên người anh. Anh động đậy, nhưng không thức giấc.

Trước khi mặt trời lặn, cô chuẩn bị bữa ăn tối vì biết rằng trời sập tối Hawk không cho phép nổi lửa nữa. Trong những đêm trăng thanh trên sa mạc, người ta có thể nhìn thấy ánh lửa từ cách xa nhiều dặm. Và hai người không thể mạo hiểm đến vậy được. Cô chỉ đánh thức anh dậy khi nấu nướng xong. Tay cô chỉ cần chạm nhẹ vào người anh cũng đủ làm anh tỉnh ngay dậy.

Ăn xong, Lana còn pha cốc cafe. Bầu trời khoe vẻ đẹp huyền bí và lãng mạn của hoàng hôn. Khi ấy họ dập tắt lửa. Hawk đứng bên cửa hang, đầu cúi nhìn vào hoàng hôn. Cô đem cafe lại cho anh.

- Theo anh họ đang ở đâu? - Cô hỏi, vì đoán được những ý nghĩ trong anh.

- Anh không biết. - Anh quay lại phía cô, khẽ nhún vai.

Cô đưa anh cốc cafe và làn da phản ứng ngay lập tức khi anh chạm vào người cô

- Anh định thức gác cả đêm nay à?

- Không. Anh nghĩ không cần thiết em ạ - Anh thổi phù phù vào cốc cafe nóng và uống một ngụm - Có lẽ đêm nay họ chưa quay trở lại đâu.

Trong ánh sáng đỏ và vàng rực rỡ, Lana không còn nhìn thấy mái lều nữa. Nhà xông cũng mờ nhạt đi rồi.

- Cuộc sống lớn lên ở đây như thế nào hả anh? - Cô hỏi vì tò mò muốn biết tất cả những gì liên quan đến anh.

- Đơn giản và vô hại. Cũng phần nào tàn nhẫn - Hawk trả lời, không hề mang vẻ cay đắng - Từ

đây, từ tuổi thơ của anh là người Navajos, anh có được tính trầm tĩnh. Anh có được nghị lực từ đây. Một ngày nào đó anh sẽ chỉ cho em thấy vùng được gọi là Vùng Bốn Góc này.

- Em rất muốn tìm hiểu đó - Lana đồng tình. Cô muốn thấy tất cả những gì liên quan đến anh. Đồi nhọn và bãi phẳng trải dài tiếp nhau ra xa. Khắp nơi nhấp nhô núi đá và phiến đá. Phong cảnh bao la, trống thoáng. Anh nhìn ra xa.

- Anh thấy được ánh tranh tối tranh sáng này, những khe núi, cỏ cây xanh rờn, cát vàng nâu và sườn núi đá nhám nhò. Làm sao có thể giải thích được những màu sắc huyền ảo nhất đang trở nên sống động trong cảnh hoàng hôn này. Mảnh đất rung chuyển và năng động. Người ta nhận cảm được sức mạnh sản sinh của nó.

Lana nghe sự sôi nổi trong giọng nói của anh. Cô nhận thấy anh hoá thân vô điều kiện vào vùng đất này. Chắc cô không thể chia xẻ được với anh điều đó. Cần phải tỉnh táo và thông minh để hiểu ra, để nhận thức được điều đó ngay từ bây giờ.

- Không thể tách được người da đỏ khỏi đất - Hawk nói. Anh không nói trực tiếp với cô, mà có lẽ đang tự bạch những suy nghĩ của mình - Bộ tộc nào bị chia cắt khỏi vùng đất tổ của mình cũng đều suy tàn và bị diệt vong, như người Chippevas, người Môhicano. Người Navajos và Apachen tồn tại được đến nay vì đã sinh sống từ hàng thế kỷ nay ở quê hương họ, tức là ở vùng đất thánh giữa bốn đỉnh núi - Anh dừng lời, liếc nhìn cô, như thể đến lúc này mới để ý thấy cô đang ở bên - Anh xin lỗi em.

- Tại sao anh lại xin lỗi? Không có lý do gì để anh phải xin lỗi - Cô quả quyết.

- Em nên hiểu cho anh điều đó. Anh không thể rời bỏ mảnh đất này được nếu không biết có trở lại không. Và anh không thể để ở lại đây khi biết bên ngoài còn có những thứ khác. Đó là hai mặt trong con người anh. Anh ta đã học cách cố hoà nhập chúng lại và làm sao để sống trong sự thoả hiệp của hai mặt đó.

- Hai mặt, như cái tên của anh, Jim và Hawk, một cái tên Mỹ và một cái tên da đỏ - Lana nói.

- Tên hoàn chỉnh của anh là Jim Blue Hawk - Anh sửa lại.

- Jim Blue - cô nhắc lại và phát hiện ra là J.B cũng cùng những chữ cái viết tắt đó.

- Đó hoàn toàn do ngẫu nhiên. Anh mang cái tên này từ thuở còn là cậu bé. Có thể J.B. nhận ra sự trùng lặp đó và thích thú về điều ấy. Thậm chí có thể ông tự hào về cái tên này. Anh không biết - Anh nhún vai như muốn biểu thị điều ấy đối với anh cũng chẳng quan trọng gì.

- Nhưng anh được thừa hưởng nhiều từ cha anh. Chad đã thừa kế những nét mềm yếu của ông, những điểm yếu và có lẽ cả những tính xấu của ông - Lana sẵn sàng cho J.B. còn có cả những cá tính vô nhân đạo nữa - Anh đã thừa hưởng sức mạnh, trí thông minh của ông. Anh xứng đáng được đảm nhận trách nhiệm. Em đã quan sát anh trong lúc dồn đàn gia súc. Và việc anh đưa em đến đây khi bị phát hiện ra âm mưu của Chad đối với em. Tại sao anh không tận dụng năng khiếu của mình? Mới đây anh đã lảng tránh câu hỏi này của em.

- Có những lúc anh đến đi tùy theo sở thích. Còn các ông chủ thường rất coi trọng tính chính xác, đúng giờ.

- Nhưng nếu là ông chủ của chính mình, anh có thể phân chia thời gian theo ý anh muốn - Lana nhắc anh.

Anh khẽ mỉm cười, đưa cốc cho cô:

- Anh đã có lần nói với em rằng em suy nghĩ quá nhiều - Anh trêu cô và đi ra khỏi cửa hang - Giờ anh đi cho ngựa uống nước, chuẩn bị cho chúng ngủ đêm. Ngày mai nhất định cho chúng hoạt động, nếu không chúng sẽ ốm mất.

Lana ở lại bên cửa hang, lắng nghe mọi tiếng động. Cô dám chiêm nhìn ra ngoài ngắm trăng sao mọc dần trên bầu trời tối. Cô lắc cốc cafe, uống cạn giọt cuối cùng. Khi quay lại, cô thấy Hawk đã lại nằm xuống. Anh nằm dịch sang bên.

- Em đem chăn đệm lại đây - Anh nói.

Cô để ý thấy anh vẫn mặc nguyên quần áo và do đó cô cũng làm theo anh. Cô cất cái cốc, nhặt tấm chăn đi lại nằm xuống bên anh. Anh dịch vai để làm gối cho cô kê đầu, và cô áp sát người vào anh.

- Anh mệt à? - Cô hỏi.

- Anh không bị nhức đầu, nếu như đó là điều em muốn hỏi - Trong giọng nói anh nghe như có pha tiếng cười.

Lana thấy mặt mình nóng bừng lên:

- Em không muốn biết điều đó - Cô ngượng ngịu trả lời.
Nhưng bằng tất cả các giác quan cơ thể cô nhận biết cơ thể Hawk đang ở bên cạnh mình. Anh thở dài quay sang bên, nhìn gương mặt cô. Bàn tay anh trượt vuốt theo những đường lượn ở hông và eo bụng cô. Anh nói hơi mơ màng:
- Em có thể làm hao tổn toàn bộ sinh lực của một người đàn ông - Anh giả đồ lấy giọng lên án.
- Thế ư? - Cô ngẩng đầu lên, nhìn anh thách thức.
- Người Navajos cho rằng quan hệ tình dục quá nhiều sẽ có hại cho sức khỏe - Anh nói trong khi tay anh vẫn thám hiểm người cô.
- Tại sao? - Cô nhìn anh, không tin.
- Vì theo quan niệm của người Navajos, việc đó huỷ hoại tuỷ sống trong khi làm hưng phấn các giác quan. Có lẽ phải là giáo sư y học mới giải thích được cho em việc này. Em tập Yoga không?
- Không! - Lana mở nút áo anh, thò tay vào trong. Bên tay cô, da thịt anh ấm áp quá.
- Để có được sự tập trung cao, người tập Yoga phải đẩy lùi năng lực tình dục. Theo hệ thống của người Navajos cũng xuất phát từ quan niệm tương tự. Nhưng sức mạnh tinh thần cũng bắt nguồn từ sức mạnh cơ thể. - Hawk giải thích - Trong đạo Phật người ta tin rằng sau khi chết linh hồn rời bỏ thể xác mà cụ thể là qua đỉnh đầu. Vì thế nhiều nhà sư không cạo trọc cả đầu mà chỉ cạo mỗi chỗ thóp, để khi chết linh hồn họ dễ dàng thoát ra ngoài - Anh nắm một túm tóc của cô trong tay - Đây cũng là lý do vì sao những người da đỏ lột da đầu kẻ thù của mình. Họ muốn chắc chắn linh hồn kẻ thù của họ thoát được ra ngoài và không quay trở lại trả thù.
- Tuyệt vời quá - cô thì thầm. Cô cũng nghĩ như vậy nhưng giác quan của cô đang tập trung vào một việc khác.
- Anh không muốn nhìn mái tóc tuyệt đẹp của em phấp phới bên vai người khác - Anh nói, bàn tay đẩy cô nằm ngửa ra.
- Em cũng không muốn có mái tóc người nào vương vấn ở vai anh - Lana thì thầm đáp lại.
Ngón tay anh loay hoay bên mấy cái nút áo cô:
- Đúng, ở vai anh không vương vấn tóc ai ngoài tóc em đâu - Anh áp môi vào miệng cô và ghì chặt lấy người cô.
Họ không cần lời nói nữa để hiểu nhau. Lana dán người vào anh. Nụ hôn của anh làm tắt ngấm tiếng rên sung sướng của cô.

Chương Kết

Lana đứng trên quả đồi nhỏ ngắm nhìn trò chơi của ánh mặt trời. Cô nhớ lại những lời Hawk tả về vùng đất của mình đêm qua. Cô nhìn những quả đồi đỏ ối như lửa. Một đám mây lượn lờ rất ung dung nơi chân trời.
Cô hướng mắt về phía gió thổi mạnh và cảm thấy những hạt cát nhỏ li ti bị cơn gió thổi tung hắt vào da mặt. Gió thổi bay tóc cô ra phía sau thành một băng lụa nâu và ép vải áo sát vào thân hình cô. Ngực cô nổi hằn lên trước. Vải bay phấp phật quanh hông cô. Không khí sắc mùi cỏ dại và khô bởi cát bụi. Các vật xung quanh cô đều sống động, mọi cái đều như vật thể sống.
- Em nghĩ thế nào mà lại đi lang thang ở đây? - Giọng Hawk giận dữ.
Lana quay về phía anh:
- Em chỉ đi xem xét xung quanh - Ngọn gió thổi tóc quất vào mặt cô, cô gạt chúng sang bên, để gió thổi vuốt mặt - Em chỉ muốn xem túp lều anh đã sinh sống trong đó khi còn bé - Cô giải thích.
- Nhưng ở đây chẳng còn gì để xem nữa cả - Anh quả quyết.
- Không phải ở trong đó - Lana đồng tình. Cô không nhìn anh, mắt cô nhìn qua vùng đất ra xa - Nhưng ở ngoài này... - Cô không nói hết câu. Cô không thể miêu tả bằng lời tốt hơn, hay hơn Hawk đã làm, vì thế cô chẳng cần phải cố nói ra điều đó nữa.
Anh đến bên cô, ngắm nhìn thân hình cô rồi nhìn ra vùng đất.
Như thế đã nói thầm với đất những gì cần nói cô quay lại nhìn anh. Cô đã nhận thấy nhân cách bẩm sinh của anh, niềm tự hào và tính độc lập kiên định của anh. Giờ là thời điểm thích hợp để nói lên lòng mình, ngay bây giờ, khi tình cảm của cô không bị chi phối bởi những khát khao và

đam mê.

- Anh Hawk, em yêu anh! - Câu nói đơn giản, không bị tô điểm rườm rà

Anh đứng lặng trong giây lát rồi quay về phía cô.

- Anh không biết từ "tình yêu", Lana ạ, anh không có kinh nghiệm gì với tình yêu - Tay anh nắm vai cô và giữ chặt cô, đôi mắt xanh của anh lần theo hình dáng, gương mặt cô. Câu trả lời của anh nghe hơi thất vọng nhưng Lana tự nhủ cô hiểu anh.

- Anh biết mình sẽ vô cùng tức giận nếu có người đàn ông khác chạm vào người em. Khi giữ em trong vòng tay, anh cảm giác mình như con chim bay bổng giữa trời cao lộng gió. Không ở bên em, anh thấy không được thoải mái, không vừa lòng. Nếu những gì người ta gọi là tình yêu còn nhiều hơn thế nữa thì em phải truyền dạy lại cho anh.

Lana thở hắt ra nhẹ nhõm khi cô hiểu anh muốn nói gì. Cô ngả người về phía anh, với nỗi ngạc nhiên vô cùng trong mắt, nhưng gương mặt cô rạng rỡ vì vui mừng, vì hạnh phúc. Cô sung sướng ngả vào vòng tay Hawk, để anh áp đầu cô vào sát vai anh. Anh áp má lên tóc cô.

- Gần như không thể tin được - Hình như anh ngạc nhiên về chính mình - Anh muốn cưới em.

Anh muốn em làm vợ anh.

Cô cười. Hạnh phúc ngập dâng trong cô. Cô ngẩng đầu để nhìn anh và để nói:

- Em cũng muốn làm vợ anh, anh Hawk ạ, bất kể chúng ta sống trong hang, trong túp lều hay...

- Anh sẽ chăm lo cho em - Anh nói và ngăn cản mọi lời giải thích tiếp theo bằng một nụ hôn.

Rồi anh giấu miệng anh ở cổ cô và thì thầm.

- Em và những suy nghĩ đáng nguyên rủa của em đã làm anh tỉnh ngộ hoàn toàn.

Môi anh gặp môi cô. Lana áp chặt hơn vào thân thể người đàn ông cô rất quen thuộc. Mặc dù đã quen hơi anh nhưng làm vậy anh vẫn kích thích được cô. Cô rất biết điều đó và tràn trề hạnh phúc.

Nụ hôn dài, mãnh liệt, ẩn chứa bao điều hứa hẹn. Nhưng đột nhiên Hawk dừng hẳn, cơ bắp anh căng lên. Anh ngẩng đầu nghe ngóng. Anh xô vai cô ra.

- Chúng ta có khách tới thăm - Anh tuyên bố và chăm chú nhìn cô - Họ chưa nhìn thấy chúng ta.

Nếu em chạy được, chúng ta còn kịp quay về hang.

Lana nhìn bụi bốc tung lên và nhận cảm độ rung chuyển của mặt đất:

- Không, em ở lại đây trực diện với Chad - Cô quyết định.

Hawk nhìn cô, lòng nhẹ nhõm. Anh khẽ mỉm cười lúc buông cô ra, rồi anh quay người đứng cạnh cô. Anh liếc nhìn vào hang đá.

- Chuyện gì vậy anh? - Cô hỏi.

- Anh đang nghĩ lẽ ra nên có súng. Có súng anh sẽ tự tin hơn nếu chúng có giờ trò.

Cô lo ngại:

- Anh Hawk...

- Em đừng lo... - Mắt anh loé lên tia chớp giận dữ - Chúng ta sẽ thắng!

Ngọn gió thổi hất một đuôi tóc qua mặt cô làm cô chẳng thấy gì trong chốc lát. Cô gạt tóc qua tai. Một chiếc xe tải và ba người cưỡi ngựa tiến lại gần khe núi. Hai người nghe thấy tiếng động cơ, nhưng những người kia còn bị đám bụi mù mịt do ba con ngựa gây nên che khuất. Tim cô bắt đầu đập nhanh hơn. Cô cảm thấy dòng máu chạy rần rật trong cơ thể.

Hawk đứng sang bên và bước lên phía trước cô một ít. Anh thấy mình có lợi thế. Tất cả các giác quan của anh đều sẵn sàng. Anh hoàn toàn tự kiểm chế được mình. Đó là một cảm giác tốt.

Những người cưỡi ngựa dừng lại cách hai người khoảng hai mươi bước chân và chiếc xe vận tải cũng dừng lại. Hawk không để ý gì đến nụ cười mỉm lạnh lùng hiện trên mặt anh. Chad từ sau tay lái bước ra ngoài, khật khùng như một con bò tót điên khùng. Hawk nhận ra Kathryn và Carol ngồi trong xe. Anh tập trung vào Chad và dùng con mắt canh chừng Rawlins.

- Chào anh Chad - Anh châm chọc - Rất tốt là các người đã đến cả đây. Trông như thể toàn bộ gia đình đều có mặt, đúng thế không?

- Hãy để cho cô ấy đi, Hawk - Chad ra lệnh.

- Tôi có giữ cô ấy đâu - Anh nhún vai và nói với Rawlins - Ngày hôm nay ông định buộc tội tôi thế nào hả ông già. Bắt cóc chẳng?

Ông già quần lý lạnh lùng nhìn anh, không trả lời.

- Mày đã bắt cóc cô ấy từ lán trại ra đây - Chad buộc tội anh - Tôi muốn lấy lại cô ấy.

- Tôi không đi với anh đâu, anh Chad ạ - Lana trả lời anh ta - Tôi ở lại với Hawk, vì tôi muốn

thế. Và vì tôi biết anh định mưu đồ gì với tôi.

- Tôi không hiểu cô nói gì? - Anh ta bào chữa.

- Anh nên lên xe và đi về đi. Mọi cái đã qua rồi anh Chad ạ, anh đã tìm mọi cách nhưng không thành công. Lana sẽ xa rời các người - Hawk lạnh lùng khẳng định.

- Không, chưa qua đâu - Chad gầm lên, tuyệt vọng đến trở nên điên dại - Mày không lừa nổi tao đâu. Tao không cho mày làm thế. Mày rút đi. Lana sẽ về với chúng tao.

- Không!

Hawk nhìn thấy một động tác và nghe thấy Rawlins khế ra lệnh cho hai người cưỡi ngựa. Tay anh nói dây buộc con dao sẵn. Anh rút dao nhìn Rawlins. Lúc này Chad chưa nguy hiểm đối với anh:

- Ông đừng xuống ngựa, ông Rawlins - Hawk cảnh cáo và hướng mũi dao về phía ông ta - Nếu ông xuống ngựa, tôi sẽ quên ngay rằng ông là người đàn ông già nua, ông Rawlins ạ.

Sự giúp đỡ đến từ nơi không ai nghĩ tới. Người cưỡi ngựa phía ngoài cùng là Luther Wilcox bỗng rút khẩu súng vẫn dắt ở bên yên ngựa chĩa vào hai người kia:

- Việc này không dính líu gì đến chúng ta, Bill ạ. Còn ông Tom, hãy ở nguyên vị trí của ông hiện nay. Nếu ở đây có việc gì phải giải quyết thì đó là chuyện giữa Hawk và Chad. Và tôi sẽ không để cho người khác nhúng tay vào chuyện của anh em họ.

- Bỏ súng đi - Rawlins ra lệnh - Nếu anh không muốn gặp chuyện lôi thôi thì hãy chĩa súng sang hướng khác.

- Tôi chỉ làm điều gì đúng thôi - Luther trả lời và giữ nòng súng hướng về hai người đàn ông kia

- Nhưng tôi nghĩ, Tom ạ, ông quên rằng nửa điền trang thuộc về Hawk.

- Giờ đến lượt anh, anh Chad - Hawk thách thức. Nỗi nguy hiểm lớn nhất bây giờ đã bị hòng súng của Luther kiềm chế - Anh đã sẵn sàng chưa?

Anh nhìn thấy sự chần chừ, do dự trên khuôn mặt của người anh cùng cha khác mẹ. Rồi Katheryn thì thầm với anh ta:

- Con không được tin nó.

Mắt anh nhìn về phía người đàn bà luống tuổi. Anh nhận ra mối căm thù vô bờ bến trong đôi mắt bà. Hawk hiểu bà nhìn tất cả đều méo mó. Bà có ý định dùng chính đứa con trai của mình để đối chọi lại anh, khích lệ anh ta tranh đấu với Hawk. Không còn nghi ngờ gì nữa, bà đi theo anh ta đến đây để mong được sự thoả mãn thấy Hawk bị đánh bại. Mắt Carol to và xanh biếc khi anh mắt cô ta và Hawk gặp nhau. Anh đọc ra sự thôi thúc trong mắt cô ta và đoán biết được rằng cô ta đang nhớ tới một lần khác trong một hoàn cảnh tương tự như vậy vì mình.

- Tao không đấu được với mày, Hawk ạ - Tay Chad buông thõng xuống bên, nhưng bàn tay nắm lại thành hai quả đấm - Tại sao mày không bỏ dao đi và chúng mình xem mày thực sự khoẻ đến đâu.

Máu như sôi réo trong người anh. Hawk biết rằng một trận đấu cũng chính là điều anh mong muốn. Nỗi tức giận dồn nén hai mươi năm lại quấy vùng trong anh. Bây giờ, mọi sức lực của nó đều được tự do hoành hành. Anh bước sang bên, đứng tách xa Lana. Anh đến nơi mặt đất không có bụi cây, sỏi đá, trung tâm của nó là đồng tro tàn của bếp lửa trại. Đây là nơi Rawlins và người của ông ta hạ trại đêm trước nữa. Anh không rời mắt khỏi Chad đã thận trọng đi vòng quanh. Anh cầm con dao sẵn vào thân cây gỗ đã bị đốt cháy đen.

Trong giây lát này anh đánh giá địch thủ của mình. Chad có lợi thế to nặng hơn, có tầm đánh lớn hơn, nhưng anh ta thiếu bền bỉ dẻo dai chịu đựng. Trong trường quân sự và trường đại học, Hawk được coi là kẻ hiểu chiến hay gây sự. Bản năng của anh ta chắc đã kém đi phần nào.

Hawk không sợ anh ta.

Hai người di chuyển thận trọng theo vòng tròn. Hawk chờ đợi Chad tấn công trước. Khi ấy, miếng đòn của Chad rất nhanh.

Đầu óc Hawk ghi nhận là Chad không hề chậm chạp và nặng nề. Vai anh ta hích vào người anh trước khi anh kịp nhảy sang bên. Hawk chụp vọi vào vai Chad để anh không bị ngã xuống đất.

Họ đẩy bật nhau ra.

Khi Chad quay lại để đuổi theo anh, Hawk có cơ hội đầu tiên của mình. Anh gạt cánh tay đang bị Chad giữ sang bên và đấm thẳng vào mặt anh ta. Anh cảm giác đấm vào xương hàm anh ta. Địch thủ của anh như bị chông đứng trong chốc lát. Hawk đấm nhanh vào cằm, vào má anh ta. Máu chảy ứa từ miệng vết thương. Mắt Chad bừng bừng giận dữ.

Anh ta đâm nhào vào Hawk như một con thú hoang điên loạn. Hawk tránh được một đòn. Nhưng đòn đánh thứ hai trượt qua cánh tay đập trúng cằm anh. Đột nhiên chuông đổ liên hồi trong đầu anh, và anh bị đẩy lùi về phía sau. Chad nhảy xổ vào anh, xô anh ngã xuống đất và dẫm túi bụi vào mặt anh.

Hai người lăn lộn vật nhau trên mặt đất. Họ đánh trúng, đánh trượt và lại đánh trúng. Họ thở hổn hển, đánh nhau không khoan nhượng và rất hăng. Hawk không phân biệt được tiếng thở hổn hển của mình với tiếng thở của Chad. Họ đánh, dẫm. Họ dùng đầu gối, cùi tay làm vũ khí. Rồi một cú dẫm của Hawk làm Chad ngã ngửa xuống đồng tro. Anh đứng phắt dậy. Máu trong mắt che mờ cái nhìn của anh. Anh chớp chớp mắt lắc lắc đầu để có thể nhìn được rõ hơn. Rồi anh chờ đợi Chad tấn công.

- Anh Hawk - Lana báo động cho anh - Con dao!

Anh gần như không để ý đến con dao trong tay Chad. Anh nhảy lùi lại và tránh được đường dao sắc ngọt. Rồi anh chớp lấy cánh tay Chad trước khi anh ta kịp hạ xuống. Hai người áp sát vào nhau. Hawk cố đánh bật con dao ra khỏi tay Chad. Với một cái đập vào đầu gối, anh làm Chad mất thế thăng bằng. Hawk cùng anh ta ngã nhào xuống đất. Chad ngã rất đau, thở hổn hển, lăn lộn mấy vòng. Lát sau tay cầm con dao của anh ta lỏng dần và Hawk đánh bật con dao ra khỏi tay anh ta. Anh đã đánh gục được kẻ thù. Niềm vui chiến thắng như pha trộn vào dòng máu chảy trong anh. Anh nhìn xuống Chad, ánh mắt nghiêm khắc và tàn bạo. Người đàn ông này đã bị đánh bại. Hawk đọc được sự thất bại trong mắt anh ta.

Hawk cầm lấy con dao, giơ cao lên. Ai đó khẽ kêu lên một tiếng khi anh vung tay bổ con dao xuống. Anh cầm con dao xuống bên cạnh đầu Chad trong đống bụi. Hawk hít một hơi, đứng dậy bước sang bên, cơ thể đau như vì những đòn đánh trúng của Chad.

- Anh Hawk, giết anh ta đi! - Một tiếng thét vang lên - Anh Hawk! anh giết chết anh ta đi!

Anh quay về phía tiếng thét, hoảng sợ vì cơn thịnh nộ hàm chứa trong giọng nói. Carol chạy về phía anh, mắt cô ta long lanh như điên dại. Cô ta dừng lại, giật áo anh:

- Anh phải giết chết anh ta, anh Hawk ạ. - Lúc này cô ta nói khẽ đầy hoảng hốt và tuyệt vọng

- Cái gì? Cô nói cái gì? - Anh chăm chú nhìn cô ta.

- Anh không hiểu à? - Nổi thèm khát ghê tởm hiện ra trong ánh mắt cô ta - Nếu Chad chết, em sẽ thừa hưởng tài sản của anh ta. Chúng ta có thể cưới nhau, và tất cả ở đây đều thuộc về chúng ta, về em và anh. Tất cả sẽ thuộc về chúng ta. Đó là con đường tốt nhất.

- Cô điên à? - Nhưng anh chỉ cần nhìn cô ta cũng đủ thấy cô ta gần như mất trí.

- Em nói ra sự thật, anh Hawk ạ - Cô ta quả quyết - Là người cha thực sự của Johnny, anh có thể kiểm soát được phần tài sản của nó.

- Johnny? - giọng nói bối rối của Kathryn chen vào.

Bà quỳ bên Chad. Đột nhiên, nước mắt dàn rụa trên gương mặt già nua của bà. Chad cố nhồm dậy, tựa người lên cùi tay.

- Đúng, Johnny! - Carol sáng giọng ném thẳng vào mặt bà. - Bà đừng tưởng tôi muốn có con với Chad. Tôi chưa bao giờ có đứa con nào với anh ta cả. Tôi đã giết chết chúng. Mỗi lần có thai tôi đều đi phá. Không đứa con nào được phép chiếm phần những gì thuộc về Johnny và Hawk. - Cô ta quay mặt về phía Hawk. Và anh bàng hoàng trước sắc mặt cô ta - Em đã làm để anh lấy được tất cả!

- Không phải tất cả - Hawk mệt mỏi nhắc cô ta. Anh bắt đầu hiểu ra. Chad chỉ là một con rối trong âm mưu của Carol - Chad đã không lấy được chữ ký của Lana?

- Đúng, nhưng còn em - Carol giải thích. Cô ta buông áo anh, rút ra từ túi quần một tờ giấy. Cô hấp tấp mở tờ giấy ra chỉ cho anh xem trang giấy với chữ ký - Cô ấy đã chuyển giao hết cho anh.

Anh nhìn chữ ký của Lana ở cuối trang mà không tin vào mắt mình:

- Sao cô làm nổi việc này?

- Dễ thôi mà anh - Carol cười - Em đợi tới nửa đêm khi cô ấy chịu tác dụng của peyote. Em đề nghị cô ấy kí một bức thư gửi cho Johnny - Rồi ánh mắt cô ta lại trở nên điên dại - Nhưng trước hết anh phải giết chết Chad. Để tự vệ mà. Anh không hiểu điều đó hay sao?

Anh gục đầu, mắt nhắm lại trong chốc lát. Rồi anh nhẹ nhàng đặt tay lên vai Carol:

- Chad là anh em cùng cha khác mẹ của anh, Carol ạ.

- Nhưng anh phải làm việc này - Cô ta ngoan cố, lời cô ta thúc ép - Em đã làm tất cả cho anh và

vì anh. Anh có thể lấy lại toàn bộ tiền của J.B. Tất cả! Cả điền trang. Em đã làm tất cả cho anh để chúng ta cùng được sống bên nhau. Chúng ta có thể cưới nhau, anh Hawk ạ. Anh giàu có. Không ai có thể làm điều gì chống lại anh.

Anh lắc đầu:

- Anh không có ý định cưới em, Carol ạ. Chuyện giữa anh và em đã qua từ rất lâu rồi.

- Không! - Carol không tin. Cô ta ngược đôi mắt điên dại nhìn anh dò xét - Không được! - Cô ta dồn sức thoát ra khỏi tay anh - Nhưng em đã làm việc đó cho anh.

Ánh mắt Carol lướt qua cả nhóm người đang lạnh lùng nhìn cô. Cô hét lên thảm thiết, quay người chạy thẳng ra xa. Rawlins dận gót chân thúc ngựa, mặt ông giàn giụa nước mắt khi phóng ngựa chạy theo người con gái.

Hawk buồn bã quay mặt khỏi người phụ nữ với mái tóc vàng óng đang chạy về phía mặt trời.

Anh mắt của anh dừng lại trên người Chad.

- Johnny là con trai của mày à? - Chad hỏi, giọng mất hết ngữ điệu.

- Carol điên khùng đấy mà, Chad. Anh đừng tin những gì cô ấy nói. Cứ để cô ấy tin như vậy, nhưng không phải con tôi đâu - Hawk trả lời, an ủi.

- Nếu đúng thế thì sao? - Chad thì thầm hỏi.

- Nếu không đúng thế thì sao? - Hawk hỏi lại - Anh đừng để bị rối trí vì cô ấy.

Anh cảm thấy bàn tay Lana nắm tay anh. Anh nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của cô, trong con mắt cô có nỗi buồn vời vợi. Cảm giác khó chịu trong anh khi trước biến mất và anh mỉm cười.

Người phụ nữ này sẽ là mẹ của các con anh.

- Chúng ta hãy lấy ngựa và đi khỏi đây - Anh bình thản nói với Lana.

Lana đưa tay sờ vết thương trên trán anh, gạt đầu.

Hawk khoác ngang lưng cô và cô cũng choàng tay ngang lưng anh. Hai người đi về phía hang đá.

- Carol đáng thương quá! - Lana thì thầm.

- Đúng thế - Rồi Hawk nhớ tới tờ giấy đang cầm trong tay. Anh gập lại, nhét vào túi áo.

- Theo anh, tờ giấy có giá trị không? - Cô hỏi, nhưng không thật quan tâm.

- Anh không biết. Anh không tin lắm vì lúc ký em đã bị gây mê.

- Nếu có giá trị em cũng không sao cả - Cô nói và ngẩng đầu lên nhìn anh. Mắt cô long lanh -

Chưa khi nào em muốn số tiền này cả. Em đã có được những gì em muốn.

Với tiếng thở dài khe khẽ nhưng hài lòng, cô nhìn về phía trước, gục đầu vào vai anh.

Một cơn sóng ầm trào dâng trong ngực anh. Hawk ngược nhìn bầu trời xanh trong. Chân trời ở rất xa. Tay anh quàng ngang lưng cô và anh kéo cô vào sát mình hơn.

-- Hết --

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>